

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 15 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'

ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ ΛΟΥΑΛΑΝΤΙ
ήθροποιός και... ψάρας

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

Εναρξη
ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 150Ν
6 - 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, 'Αθήναι. Τηλ. 57-081
'Εκδοσις : Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι. » 90-821
Τηλεγραφική Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ 'Αθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

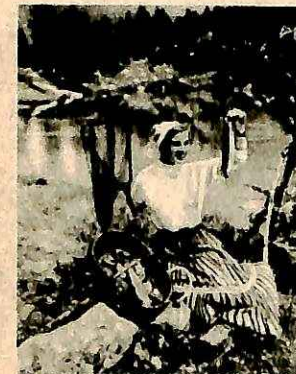
'Εσωτερικού : 'Εξάμηνος : Δρχ. 130.—
'Ετησίαν : » 260.—
'Εξωτερικού : 'Εξάμηνος : \$ 7.—
'Ετησίαν : \$ 14.—

'Αεροπορική αποστολή κατόπιν συνεννόησεως
'Αγγελίαι, διαφημίσεις κατά συμφωνίαν
'Απαγορεύεται ή αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του
περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των έκδο-
τών. Τα μη δημοσιευόμενα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : 'Ελένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)
Διεύθυνσις 'Εκδόσεως : Η. Γ. 'Ηλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)
Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
('Αλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιορισμένης ευθύνης
(Κεφάλαιον όλοσχερώς καταβεβλημένον Δρχ. 400,000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

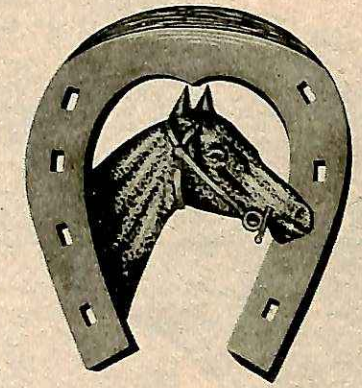
'Η ΑΝΤΟΝΕΛΛΑ ΔΟΥΔΑ-
ΝΤΙ, ή χαριτωμένη 'Ιταλίς ήθο-
ποιός, πον μεγάλησε στην 'Ελ-
λάδα, κατέχει σήμερα σημαντική
θέσι στο 'Ιταλικό κινηματογραφι-
κό στερέωμα. Παράλληλα όμως
με την τέχνη της, την απασχολεί
και τό... πάρεμα, όπου επιδίδε-
ται μετά μανίας τις ώρες της
σχολής της, όπως τόσο φανε-
ρά δείχνει το εξώφυλλό μας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΟΙ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΑΙ

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥΣ ΜΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΡΑΞΟ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

- ΠΕΜΠΤΗ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
- ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
- ΠΕΜΠΤΗ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
- ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
- ΠΕΜΠΤΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
- ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
- ΠΕΜΠΤΗ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
- ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

"Ωρα έναρξεως 2 μ. μ.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ...

★ ΛΟΥΤΣΙΑ ΜΠΟΖΕ
★ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΚΛΟΖΑΣ

ΧΑΜΕΝΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

LA MORT D'UN CYCLISTE

ΕΠΑΙΝΟΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ 1955 — ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ Ζ. Α. ΜΠΑΡΝΤΕΜ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΛΑΘΟΣ

Στο προπερασμένο τεύχος (13ον), το τέλος μιάς μου απαντήσεως τοποθετήθηκε σαν συνέχεια άλλης, που αφορούσε άσχετο ερώτημα ξένης επιστολής. Έπειδή πολλοί αναγνώσται έσπείσαν το λάθος και ήρώτησαν γιατί δεν έγινε διόρθωση, σημειώνω εδώ ότι το τυπογραφικό παράπτωμα ήταν τόσο εμφανές, ώστε κάθε επανόρθωσίς του φερόθηκα ότι θα επλήγωνε την νοημοσύνη των φίλων αναγνωστών της στήλης μου.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΛΟΓΙΑ

«... Χάθηκαν τα άλλα ενδιαφέροντα θέματα και διαρκώς καταλαμβάνονται οι σελίδες σας από την πολιτική;... Στο 12ο τεύχος γράφατε για τις εκλογές. Στο 13ο για τα κόμματα. Στο 14ο ποιός ξέρει τί θα μάς σερβίρετε πάλι... Τι θα γίνει τέλος πάντων; Δεν αρκούν οι εφημερίδες, αλλά έπρεπε και τα περιοδικά ν' ασχοληθούν; Πρέπει να πολιτικολογούν και οι ΕΙΚΟΝΕΣ;...»

Δάφνη Χρυσικού (Ένταύθα)

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ούτε πολιτικολογούν, ούτε και πολιτεύονται. Άπλως, σαν περιοδικό επικαιρότητας, προσπαθούν να προσφέρουν, κάθε εβδομάδα, ό,τι νομίζουν πως θα ενδιαφέρει, όχι τους λίγους, αλλά τους πολλούς αναγνώστες των. Η χώρα εύρισκεται σε περίοδο εκλογών. Το θέμα, λοιπόν, είναι επίκαιρο. Όλοι ενδιαφέρονται και ό καθένας το συζητεί. Η Ιστορία των Πολιτικών Κομμάτων, έξ άλλου, παρουσιάζει - όπως θα είδατε - εξαιρετικό ενδιαφέρον. Είναι άλλωστε χρήσιμη και διδακτική για όλους μας. Όσο για τα αποτελέσματα των μεταπελευθερωτικών εκλογών, αυτά ασφαλώς αποτελούν το έλφα και το όμεγα κάθε συζητήσεως στο σπίτι, στο γραφείο, στο καφενείο, στο δρόμο. Η δημοσίευσι του σχετικού πίνακος νομίζω ότι επεβάλλετο.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

«... Πολύ χλιαρό το αθλητικό θέμα των ΕΙΚΟΝΩΝ για τους Όλυμπιακούς. Χάθηκαν οι θεαματικές φωτογραφίες; οι ενδιαφέρουσες; οι υποβλητικές; οι περιέργες; Η μήπως θα έπρεπε να στείλετε Έλληνες φωτογράφους, ώστε να χαρούμε νεϊάτα, κίνηση, χάρη, προσπάθεια όπως στην καταπληκτική ολοσέλιδη φωτογραφία από το ελληνικό γυναικείο μπάσκετ - μπάλ;»

Ιουλία Άμπατιέλου (Θες)νίκη).

ΥΠΟΓΡΑΦΗ

«... Λίγο υπερβολική σε μέγεθος ή υπογραφή του σχεδιαστή, στον «Όκεανό» του Βενέζη. Για ένα σκι-γράφημα πλοίου, μπαταρισμένου μάλιστα (!) και για μερικές δεκάδες κύματα δεν νομίζω ότι χρειάζοταν άλλο από ένα μονόγραμμά...»

Πέτρος Χριστάκος (Χανιά)

ΣΤΑΡ

«... Θαυμάσιες οι φωτογραφίες των αστέρων του Χόλλυγουντ, που είδα στο 13ο τεύχος σας... Καλύτερες από κάθε άλλη φορά... Πότε όμως θα μάς δώσετε και Έλληνίδες ίδιας μορφής, με τόση όμορφη, τόση τσαχπινιά και υποβλητικότητα; Πότε θα μάς χαρίσετε ολοσέλιδες έγχρωμες εικόνες με τα λινάματά μας;»

Πόπη Κρεμέζη (Θεσσαλονίκη)

Η τελευταία σας επιθυμία, που είναι και αίτημα πολλών αναγνωστών, θα πραγματοποιηθή μόλις οι ΕΙΚΟΝΕΣ αποκτήσουν πολύχρωμες έσωτερικές σελίδες. Όσο για τις Έλληνίδες με τα χαρίσματα που αναφέρετε θα τις φωτογραφίσουμε μόλις τις συλλάβη ο φακός μας!

ΠΙΝΑΚΕΣ

«... Βλέποντας πόσο ωραία αποδόθηκαν, διά της τυπογραφίας, οι πίνακες των μουσείων μας (άρθρον σας περί πολιτικών του παρελθόντος και προσωπογραφία των αρχηγών), διερωνώμαι διατί και τα ίδια μάς μουσεία δεν εκτυπώνουν έγχρωμα κάρτ - ποστάλ, καλής δεδαίως τέχνης, όπως γίνεται εις το εξωτερικόν... Ασφαλώς, όχι των πολιτικών αρχηγών, αλλά ζωγραφικούς πίνακες με θέματα ελληνικά. Γνωρίζω πολλά έργα αξία να κυκλοφορήσουν εις χιλιάδας αντιτύπων»

Στέφανος Λεγάκης (Πάτρα)

Η πρότασί σας θα έπρεπε να ενδιαφέρει τους αρμοδίους. Αυτοί όμως απαγορεύουν να παλυνται καλλιτεχνικά κάρτ - ποστάλ (π. χ. των αρχαιολογικών μας ευρημάτων), ενώ επιτρέπουν και διαδίδουν την κυκλοφορίαν διαφόρων κακεκτυπών που μάς δυσφημούν, διότι γελοιοποιούν ό,τι το γνησίως ελληνικόν μάς εκληροδότησαν οι πρόγονοί μας.

ΣΤΑΓΟΝΑ

«... Μας δώσατε μόνον μιά σταγόνα από τον «Όκεανό» του Βενέζη... Γιατί τόση τσιγκουνιά;...»

Νίκη Οικονομοπούλου (Ένταύθα)

ΕΛΑΧΙΣΤΟ

«... Η μάχη των καμπυλοτήτων μάλλον θα μπορούσε να έλπει από περιοδικό σαν τις ΕΙΚΟΝΕΣ. Αφού όμως δημοσιεύθηκαν φωτογραφίες, γιατί βάλατε μόνον δύο;»

Γεώργιος Παυλάτος (Ψυχικό)

Δημοσιεύω τα αποσπάσματα αυτά, μολονότι ή διάβεσις για... γκρίνια είναι εμφανής. Αν οι ΕΙΚΟΝΕΣ δεν ενδιαφέροντο τόσο πολύ για την γνώμη όλων των αναγνωστών, φυσικά, τα γράμματα αυτά δεν θα είχαν θέσι στο «Ταχυδρομείο». Κάθε όμως επιστολή που παίρνω διαβάζεται προσεκτικά και, είτε λέει καλά, είτε δυσάρεστα, καταχωρείται, αρκεί να είναι ενδιαφέρουσα. Όλες; Ασφαλώς όχι, γιατί τότε ούτε πέντε σελίδες δεν θα έφθαναν.

ΑΤΟΜΙΚΑ

«... Πολύ ενδιαφέρον θα ήτο αν μάς εδίνατε ένα πραγματικό άρθρο με γνήσιες φωτογραφίες από τους σταθμούς παραγωγής ατομικών δομών...»

Νίκος Τσιλιμίγκρας (Δάφνη)

Έπειδή αυτό είναι αδύνατον - διότι απόλυτος μυστικότης καλύπτει τα αμερικανικά, τα ρωσικά και τα αγγλικά κέντρα έρευνών και εφαρμογών ατομικής ένεργείας - θα πρέπει να άρκεσθήτε σε ό,τι επιτρέπεται να δημοσιευθή.

ΚΟΣΜΙΚΑ

«... Και άλλος σας το έγραψε... Γιατί όταν δημοσιεύετε τις τόσο πολύ ενδιαφέρουσες φωτογραφίες των κοσμικών αθηναϊκών συγκεντρώσεων π. χ. πρώτη στο Βασιλικό θέατρο ή, όπως τώρα, δεξιώσι στο ξενοδοχείον της Μ. Βρετανίας, δεν γράφετε και τα όνόματα των εικονιζομένων; Έδώ, στην «στεγνή» έπαρχια, όλα αυτά τα γεγονότα, που για σας τους πρωτευουσάνους είναι συνηθισμένα, έμας ιδιαίτερα μάς ευχαριστούν και μάς ενδιαφέρουν... Ζούμε σαν διψασμένοι για ζωή, κίνηση, «έξοδο»... Κι' έσεις, ενώ μάς λέτε ότι υπάρχουν πηγές νερού, ξεχνάτε να αναφέρετε ποιοι εύτυχισμένοι ξεδιψάνε!... Άλλη λοιπόν φορά έλπιζω να σημειώσετε και τα όνόματά...»

Έρση Βαγενά (Ηράκλειο)

Δεν θα προσέξατε ότι αυτή τη φορά υπάρχουν και τα όνόματα των εικονιζομένων, σ' όλες τις φωτογραφίες, πλην της πολύ μεγάλης του συνόλου.

ΣΤΗΝ Χ. Ε. Ν.

«... Βρίσκομαι μόνη στην Αθήνα, από δύο εβδομάδων... Παρακαλώ, οδηγήστε με, πού μπορώ να γευματίζω... Στο δωμάτιο που μένω μου απαγορεύουν το μαγείρεμα. Τα έστιατόρια είναι για μένα πολύ ακριβά...»

Νίτσα Πέλλ. (Νέος Κόσμος)

Στην οδό Αμερικής θρίσκεται το μέγαρον της Χ.Ε.Ν. Είναι πολύ εύκολο να έγγραφητε μέλος. Στο έστιατόριό της θα τρώτε φηνά και πάρα πολύ καλά. Συγχρόνως, ως μέλος, θα έχετε πάρα πολλά άλλα πλεονεκτήματα, που ιδιαίτέρως θα εκτιμήσετε στη μοναξιά σας.

ΘΑΛΑΣΣΑ

«...Γράφετε ότι: το χριστουγεννιάτικο μπάνιο στην άκρογιαλιά της Κυανής Ακτής είναι ένα πολύ παλιό έθιμο... Σας πληροφορώ, λοιπόν, ότι έφέτος εκόπηκε ή βασιλόπιττα μερικών «παλαδών» στο Παλαιό Φάληρο και, μετά, όλοι μαζί δούτηξαν στη θάλασσα...»

Βασ. Άδραμίδης (Π. Φάληρο)

Δεν έγινε έτσι ακριβώς. Ό Όμιλος Χειμερινών Καλυμνητών Αθηνών, μετά την Χριστουγεννιάτικη έορτή του, έκανε και έπιδείξεις στην άκρογιαλιά των Φαλήρων. Συχνά μάλιστα οι διαβάται της παραλίας τουρτουρίζουν όταν βλέπουν νέους, αλλά και μεσήλικες, να χαίρονται, τώρα καταχείμωνα, το κολύμπι.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΔΥΟ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

κάνουν αναντικατάστατη την Λαο-λινή Μελπών για κάθε γυναίκα.

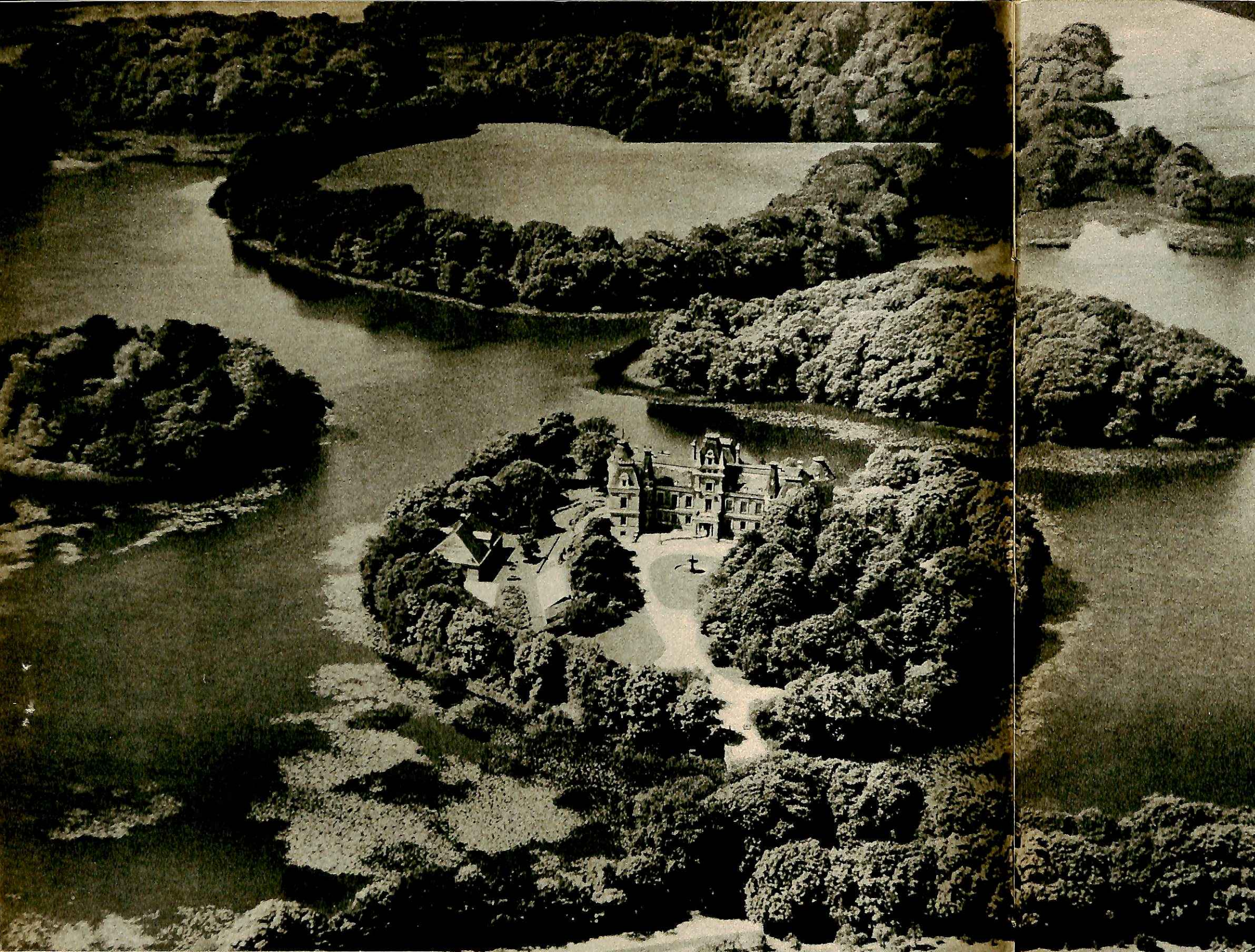
1. Η ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΣ - Η Λαο-λινή Μελπών προφυλάσσει την επιδερμίδα από τους έξωτερικούς κινδύνους, το κρύο, τον άερα, την ύγρασία, τη ζέστη, τη σκόνη, τα μικρόδια και εμποδίζει την ξηρότητα να προκαλέση τον πρόωρο μαρasmus του δέρματος.

2. Η ΚΑΛΥΝΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΣ - Η Λαο-λινή Μελπών είναι ούσια συγγενής με το δέρμα, ελαφρώς θαδεία στους πόρους και, του δίδει άμέσως μία καινούργια απαλότητα, νεανική δροσιά και όμορφη.

“ΜΕΛΠΑΝ”

Ο ΦΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

ΤΑ ΟΛΟΣΤΡΟΓΓΥΛΑ ΝΗΣΑΚΙΑ ΧΑΝΝΕΜΠΕΡΓΚ ΣΚΑΙΝΕ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟ ΠΥΡΓΟ, ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ, ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ έταξαν μεταξύ τών σκοπών τούς νά γνωρίσουν όχι μόνο τήν Έλλάδα στούς Έλληνες, αλλά και τίς ξένες, μακρινές και μή, χώρες. Με τήν βοήθεια ωραίων φωτογραφιών, πού οι ΕΙΚΟΝΕΣ έχουν τήν αποκλειστικότητά τους, θά μεταφέρουν τούς φίλους τους σέ κάθε γωνιά τής γής, χαρίζοντάς τους έτσι ένα άληθινά «ωραίο ταξίδι». 'Η «Σουηδία», πού δημοσιεύουμε σήμερα, είναι τó πρώτο ταξίδι αúτης τής σειράς.

Όταν έξετάση κανείς τó θιστικό επίπεδο και τή συνεισφορά πού έκανε στο σύγχρονο πολιτισμό ή Σουηδία, αúθόρμητα τού έρχεται στο νοú ή άρχαία Έλλάδα. Σάν τήν Έλλάδα, ή

Σουηδία δέν σταμάτησε μόνο στο πρόβλημα τής ευημερίας τού λαού της· διαμόρφωσε κι' ένα δικό της τρόπο ζωής, μία δάτε-λα δική της κοσμοθεωρία, πού προκαλεί τó φθόνο και τó θαυ-

μασμό τών άλλων κρατών. 'Από τήν έλληνική Ιστορία πήρε ένα μεγάλο μάθημα: για νά διατηρήση ένα κράτος τó επίπεδο τού πολιτισμού του και τó θαυμά τής δημοσίας υγείας, πού κατάρθω-

σε νά πετύχη, πρέπει ν' άποφεύγη τόν πόλεμο. Και για ν' άποφύγη τόν πόλεμο, πρέπει νά ναι ισχυρό, νά προκαλή τó δέος τών ένδεχομένων έχθρων του. 'Η Σουηδία άπέφυγε νά έμπλακή στούς

δυό τελευταίους πολέμους ως έκ θαύματος. Διατηρούσε όμως υπό τά όπλα γύρω στούς 500 χιλιάδες άνδρες —πράγμα πού έπηρέασε κάπως τήν οίκονομία της.

'Ηλιόλουστη, αλλά ψυχρή χώρα· καθαρή, όχι σέ θαυμά σχολαστικότητος· μέ ήρεμη ζωή, όλο σιγουριά για τó μέλλον: αúτες είναι οι έντυπώσεις εκείνων πού τήν έπισκέφθηκαν. Καταλαμβάνει συνολικώς έκτασιν 173.436 τετραγωνικών μιλίων, ό δέ πλη-

ΤΑΞΙΔΙΑ

ΣΟΥΗΔΙΑ

‘Η άρχαία Έλλάς ξαναζή μέσα στά χιόνια

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΓΛΥΠΤΟ ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΕΛΑΤ ΣΤΗΜΕΝΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ

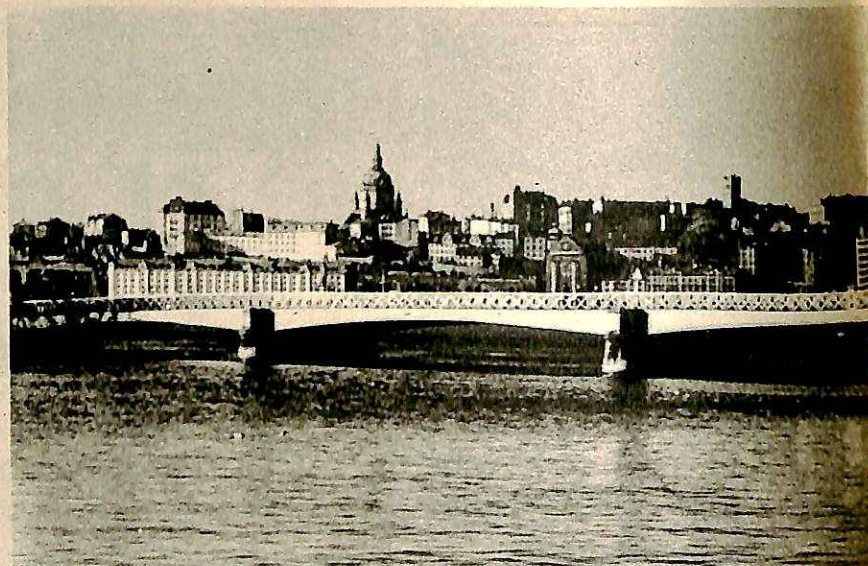

ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΟΥΗΔΟΙ, ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΕΠΙΔΙΔΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΣΠΟΡ

ΕΝΑ ΓΡΑΦΙΚΟ «ΚΑΛΝΤΕΡΙΜΙ» ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΠΟΛΙ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ

ΣΟΥΗΔΙΑ

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ —ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΣΟΥΗΔΙΚΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

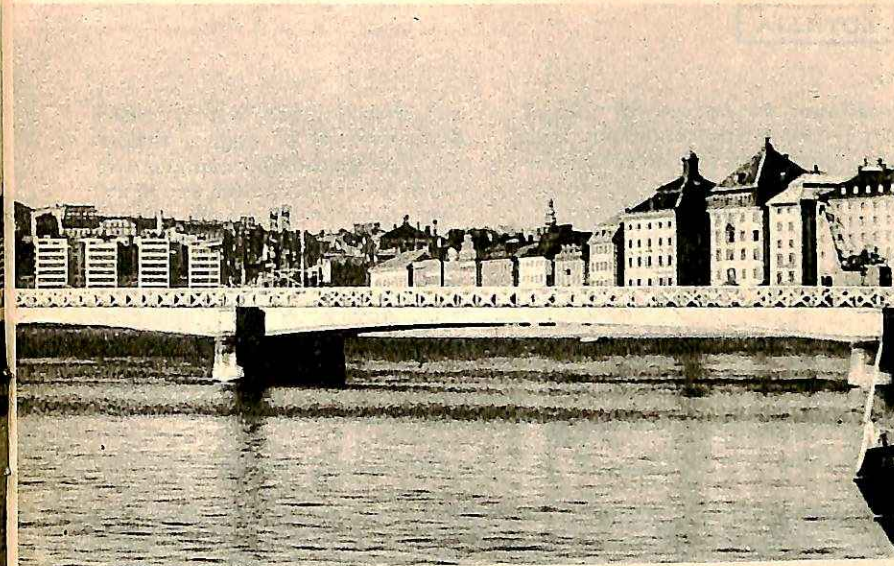
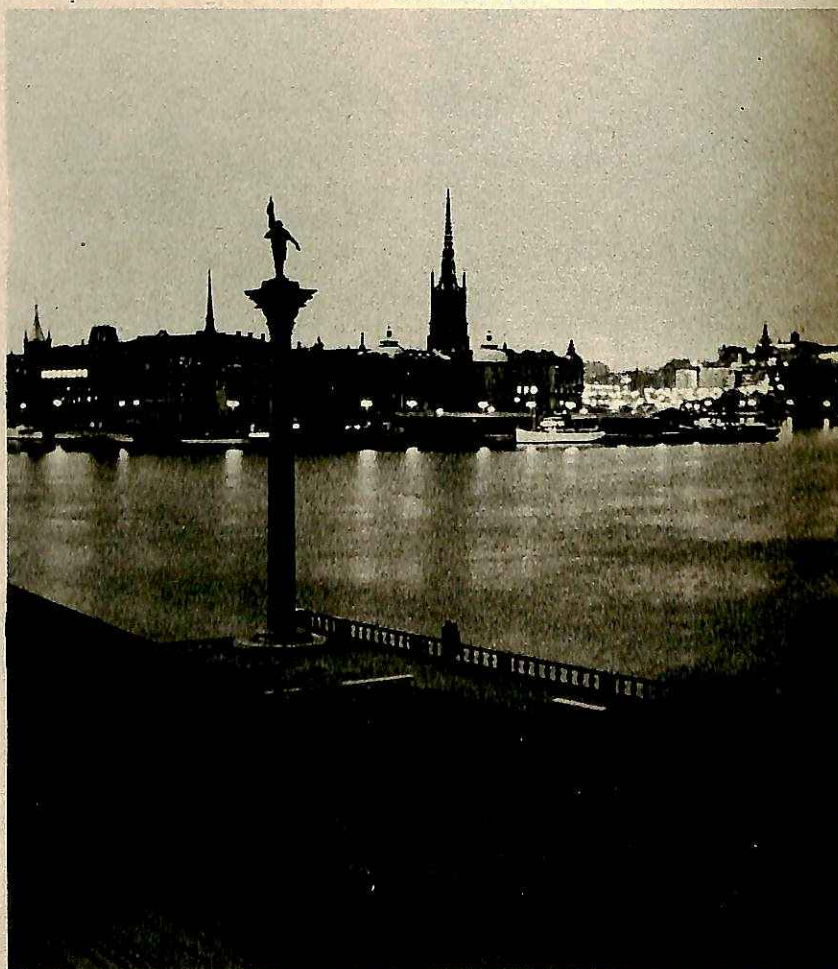
θυσμός αυτής είναι δυσανάλογα μικρός: 7.046.920, σύμφωνα με τα στοιχεία της τελευταίας απογραφής που έγινε την 1η 'Ιανουαρίου 1955. Οι βιομηχανίες της θγαίνουν είδη που μπορούν να συναγωνισθούν τα καλύτερα εργοστάσια της 'Αμερικής, της Γαλλίας και της Μ. Βρετανίας. Τρόφιμα, ρούχα, σπίτια, είδη υγιεινής, αθλητισμός, βιομηχανική και γεωργική οργάνωση, κοινωνική πρόνοια ξεπερνούν τις αντίστοιχες προσπάθειες άλλων χωρών. Και σε άλλους τομείς, όπως

ή λογοτεχνία, οι καλές τέχνες και η επιστημονική καλλιέργεια είναι εξαιρετικά ανεπτυγμένη.

Από την εποχή των Βίκινγκς, οι Σουηδοί είχαν δείξει τα βασικά χαρίσματα της φυλής τους. Οι παλαιοί Σουηδοί θυμίζουν το παλιό ελληνικό δίστιχο:

Ἦθελα νᾶμουν ὁμορφος, νᾶμουν
(καὶ παλλήκαρι)
Νᾶμωνα καὶ τραγουδιστής — δὲν
(ἤθελα ἄλλη χάρι.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΟΨΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΕ ΤΑ ΓΟΤΘΙΚΑ ΚΤΙΡΙΑ

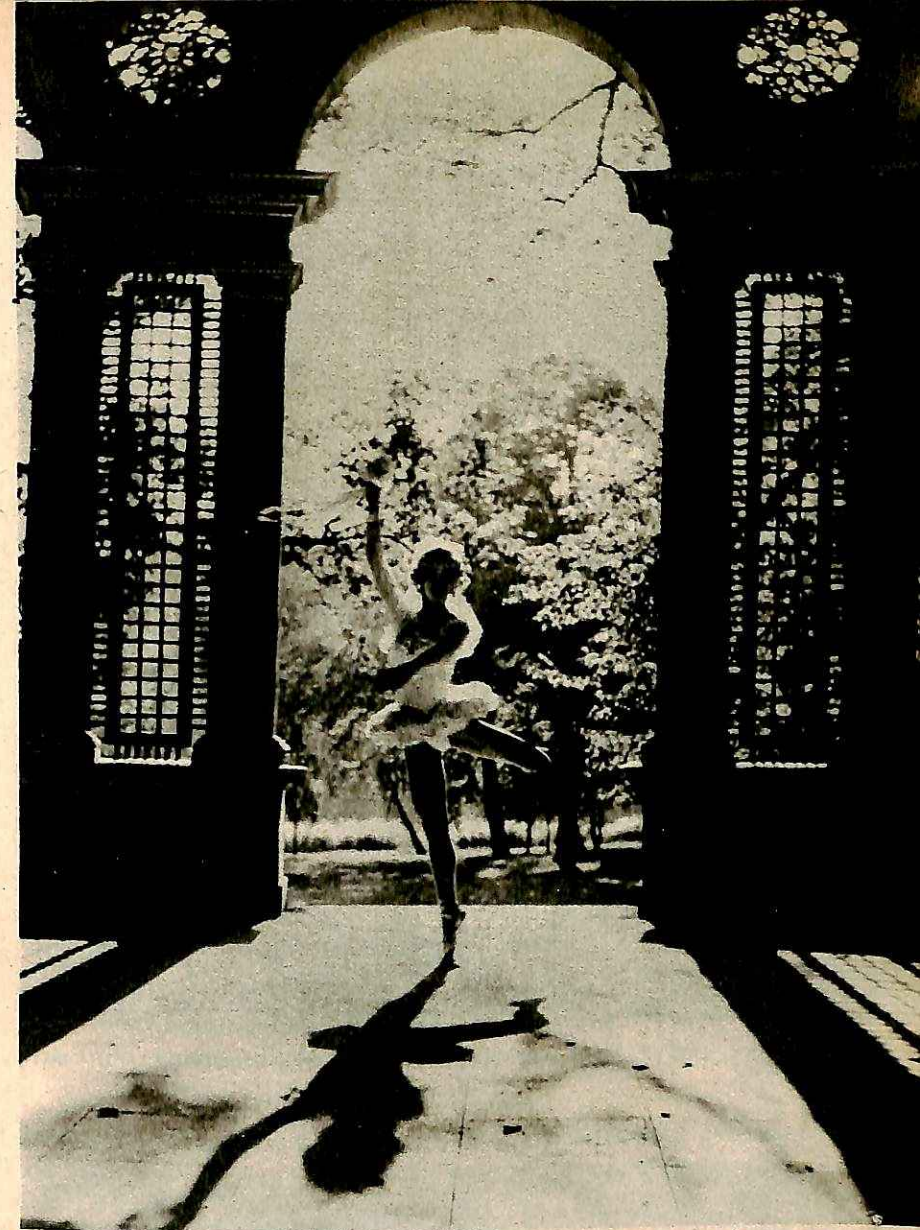
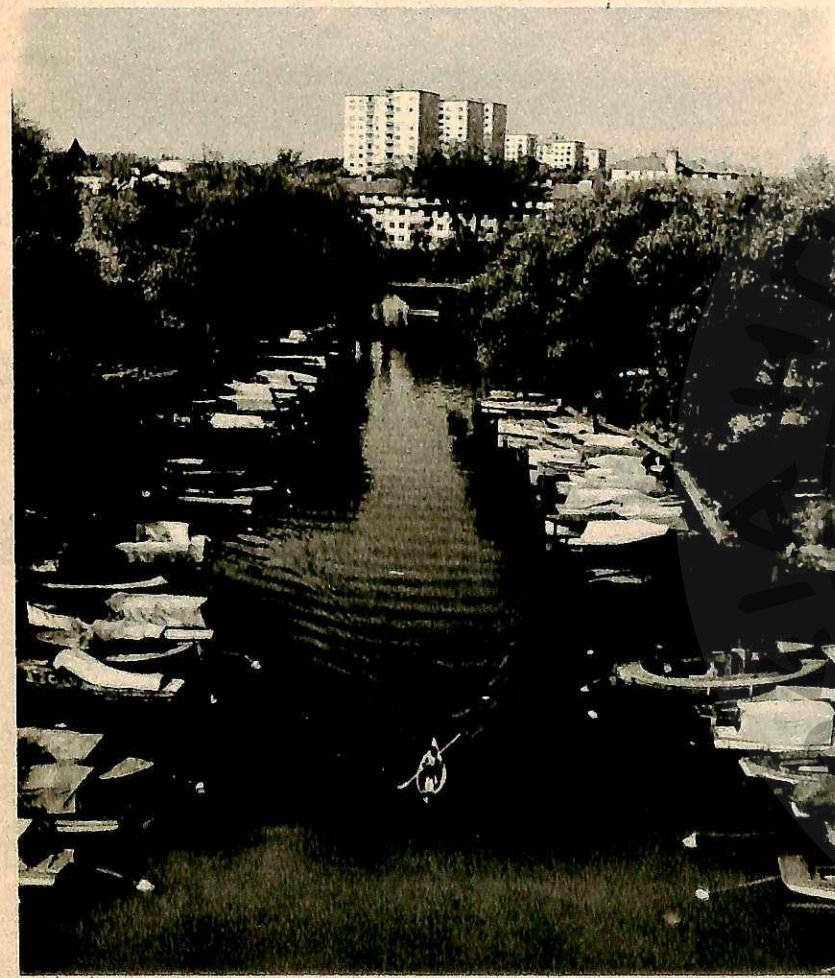
— ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΣΥΓΚΕΡΑΣΜΟ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Ήταν εύρωστοι, ψηλοί, θμφοφοί άντρες. Γενναίοι μέχρι σκληρότητας. Και τραγουδιστάι, με όμηρικη φλέβα. Τα έπη και τα λυρικά τραγούδια, που άφησαν, είναι μαζί ρωμαλέα και τρυφερά. 'Ο άντρας, σ' εκείνα τα παλιά τραγούδια, είναι σωστός άντρας: κυνηγάρης. 'Η γυναίκα είναι το θήραμα. 'Όσο το πουλί πετάει και τιτιθίζει από κλαρί σε κλαρί —τόσο κρατάει κι' ό έρωτας. 'Όταν τό θρή τό θόλι τοϋ κυνηγοϋ, τελείωσαν δλα. 'Άλλο πουλι κι' άλλο θόλι... Πάνω σ'

αυτό το μοτίβο θασιζεται ή παλιά έπικολυρική ποιήσι τους.

Θάπρεπε όμως να γνωρίσουμε τί-είδους άνθρωποι ήταν αυτοί που δημιούργησαν τέτοια ποιήσι. Οι άρχαίοι 'Έλληνες και Λατίνοι συγγραφείς γράφουν πολύ λίγα πράγματα για την Ιστορία της Σουηδίας και γενικώς των Σκανδιναυικών λαών, όπως πολύ λίγο διαφατίζεται ή Ιστορία και ή προϊστορία τους από τα άρχαιολογικά εύρήματα των τελευταίων άνασκαφών. Πάντως οι

ΒΕΝΖΙΝΟΠΛΟΙΑ, ΒΑΡΚΕΣ ΚΑΙ ΙΣΤΙΟΦΟΡΑ: Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Η ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΦΟΝ ΡΟΖΕΝ-ΠΡΩΤΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ ΟΠΕΡΑΣ

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΧΑΙΡΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΗΛΙΟ, ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΤΗ ΦΥΣΙ

ΨΑΡΕΜΑ ΣΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΤΑΡΑΚΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΝΟΡΛΑΝΤ

ΤΟ ΑΛΕΤΡΙ ΧΑΡΑΖΕΙ ΛΟΥΡΙΔΕΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ ΤΗΣ ΣΚΑΝΕ

ΣΟΥΗΔΙΑ

γεωλόγοι εκφράζουν τη γνώμη ότι η Σουηδία κατοικήθηκε μετά την υποχώρησι των παγετώνων—πολύ αργότερα από την υπόλοιπη Ευρώπη. Όταν η Ευρώπη απασφάλθηκε από τη δεύτερη περίοδο των παγετώνων, τεράστιοι παγετώνες, όπως ακριβώς σήμερα στην Γροιλανδία, εκάλυπταν την Σκανδιναβική Χερσόνησο, εκτός του νοτίου τμήματός της: της Γοτθίας ή Γκαίτελαντ. Μετά την υποχώρησι αυτού του τεραστίου «παγετώνος της Βαλτικής» και κατόπιν σειράς έδαφικων δι-

αμορφώσεων, φάνηκαν η πρώτη θλάστησι και οι πρώτοι άνθρωποι. Τα αρχαιότερα ευρήματα ανάγονται στη νεολιθική εποχή και είναι διάφορα εργαλεία και μεγαλιθικά μνημεία, ανάλογα μ' εκείνα της Δανίας και της Νορβηγίας. Γύρω στο 18ο ή 19ο αιώνα π. Χ. άρχισε να χρησιμοποιείται από τους Σουηδούς ο χαλκός και, έπειτα, ο ορείχαλκος. Βρέθηκαν μάλιστα και μουσικά όργανα εκείνης της εποχής.

Οι άρχαιοι Έλληνες και οι

Ρωμαίοι είχαν ελάχιστη επικοινωνία με τους ανθρώπους του Βορρά. Ο Πλίνιος, ο πρεσβύτερος, μιλάει για το νησί Σκανδία και Νερίγο (Νορβηγία), απ' όπου μπορούσε να αποδιδασθῇ κανείς για τη Θούλη (Ισλανδία). Ο Τάκιτος αναφέρει ως κατοίκους της Σουηδίας τους Σουιόνας (Σουηδούς) και ο Πτολεμαίος τους Γότθους (Gutai), γερμανικές φυλές που το όνομά τους σώζεται σε πολλά τοπωνύμια (Ιοταλάνδη - Γοτλάνδη). Οι φυλές αυτές επεδίδοντο σε μακρι-

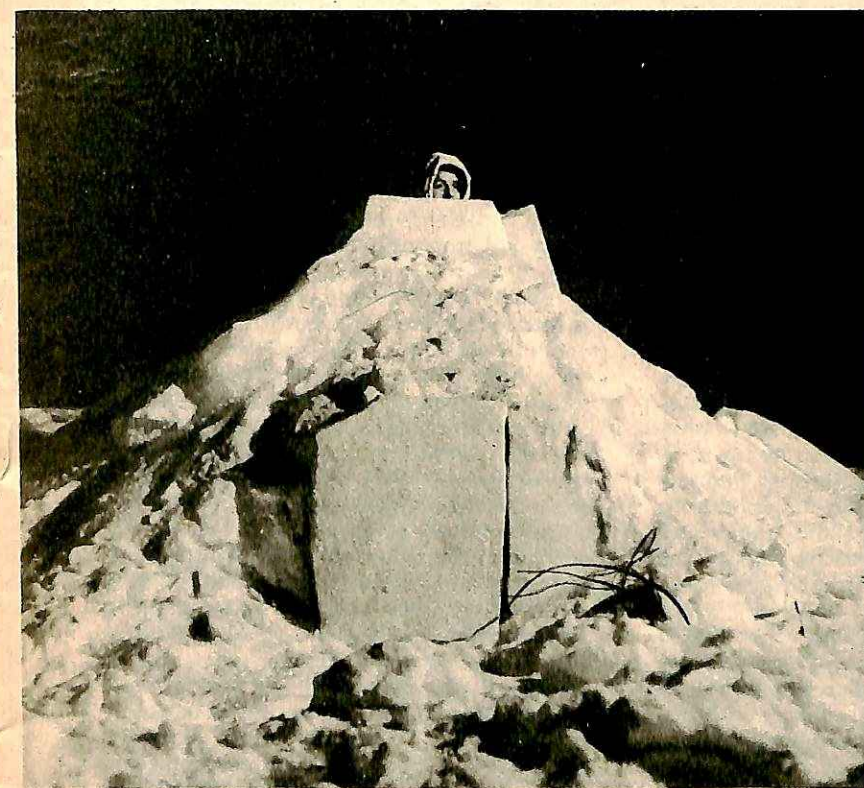
νά θαλάσσια ταξίδια. Ο Τάκιτος αναφέρει ότι οι Σουιόνες διέθεταν μεγάλο αριθμό πλοίων.

Αυτές οι σκληροτράχηλες, θαρραλικές φυλές παρέτειναν επί τέσσερις αιώνες τις θαρραλικές εισβολές του μεσαίωνα και των νεωτέρων χρόνων. Κι' αυτές δημιούργησαν το σημερινό πολιτισμό των Σουηδών. Είναι καλό να το θυμάται κανείς, γιατί επικρατεί ή παρεξήγησις ότι πολιτισμός ίσον μαλθακότης και παρακμή. ■ ■ ■

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΥΤΟ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΧΩΡΑ: «ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ»

ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΟΙ ΤΑΡΑΝΔΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ: ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΡΑ

ΕΝΑ ΦΥΣΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ —ΜΙΑ «ΘΑΛΠΩΡΗ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥΣ

ΧΗΤΡΙΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΥ ΣΟΥΗΔΙΚΟΥ ΤΟΠΙΟΥ

ΔΑΣΗ ΚΑΙ ΛΙΜΝΕΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΤΗΣ ΥΓΡΟ ΚΑΙ ΓΟΝΙΜΟ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΚΟΡΜΟΙ ΔΕΝΤΡΩΝ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ

Άποκλειστικότητα CAMERA PRESS - ΕΙΚΟΝΩΝ

"ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ... ΠΟΥ ΘΑ ΨΗΦΙΖΩ..."

"Υστερα από εξήντα χρόνων αγώνες, οι Έλληνίδες αποκτούν το «δικαίωμα του βουλευέσθαι»"

Επειτα από λίγες μέρες χιλιάδες Έλληνίδες, νέες, μεσόκοπες, ηλικιωμένες, του κάμπου και της πολιτείας, στεριανές και νησιώτισσες, θά πάνε στα εκλογικά τμήματα του τόπου τους για να ψηφίσουν. Είναι κάτι που πρέπει να το κάμουν και που θά το κάμουν με προθυμία και ευχαρίστηση, γιατί γι' αυτό το δικαίωμα, το σημαντικότερο του πολίτη, να διαλέγουν τους βουλευτές της χώρας του και να εκλέγεται βουλευτής, αγωνίστηκαν επίμονα ξηρή δόλοκληρες σχεδόν δεκαετίες οι Έλληνίδες. Ο Νόμος 2159 της 7ης Ιουνίου του 1952 χορήγησε στις Έλληνίδες, από τα είκοσιπέντε χρόνια κι' άπάνω, το δικαίωμα να μετέχουν στις βουλευτικές εκλογές, σε τέλεια ίσοιτιμία με τους άντρες. 'Η πρώτη, όμως, ενέργειά τους για ν' αποκτήσουν την πολυτιμότερη ψήφο, συμπλήρωμα και κορύφωμα όλων των άλλων κατακτήσεων τους, έγινε πριν από εξήντα δυο χρόνια, στα 1894. Ήσαν τὰ ἡρωϊκά—έτσι πρέπει να τα πούμε—χρόνια του ελληνικού φεμινισμού. 'Ας ριζώσουμε, λοιπόν, μια ματιά στα χρόνια εκείνα, τώρα που για δεύτερη φορά καλούνται μαζί με τους Έλληνες και οι Έλληνίδες να εκλέξουν βουλευτές και να εκλεχθούν.

Όταν στα 1894, με την πρωτοβουλία της Καλλιρρόης Παρρέν, υποβλήθηκε στην κυβέρνηση Τρικούπη—την τελευταία που σχημάτισε ο μεγάλος Μεσολογγίτης πολιτευτής—μία αίτηση, που την υπόγραφαν πολλές Έλληνίδες για να χορηγηθῇ ψήφος στη γυναίκα, ο φεμινισμός, θεωρία κοινωνική και κίνησι για την οικονομική, κοινωνική, αστική και πολιτική εξέλιξη της γυναίκας με τὸν άντρα, είχε κάνει σπουδαία θήματα και στην Ελλάδα. Στην κίνησι, με τὰ ἄρθρα και τις μελέτες της, με τὰ περιοδικά και τὰ βιβλία της, με τὰ ἱδρύματα και τις γυναίκες και με τις σχολές που ἔφτιαχνε, προπάντων όμως με την ἀκαταπόνητη δραστηριότητά της, με τὸ πείσμα και την ἐπιμονή και τὴ μαχητικότητά της, πρωτοστατούσε μία ἀληθινά ἐξαιρετική γυναίκα, ἡ Καλλιρρόη Παρρέν. Στα 1888, ἡ Παρρέν, δασκάλισσα πυγιοῦχος τοῦ Ἀρσακείου ἀπὸ τὰ 1878—εἶχε γεννηθῇ στὸ Ρέθυμνο τὸ 1861—ἐξέδωσε τὴν ἑβδομαδιαία «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν», πρώτη ἐλληνική γυναικεία ἐφημερίδα και πὸ τὸ συντακτικὸ της προσωπικὸ τὸ ἀποτελοῦσαν μονάχα γυναίκες. Στην ἐφημερίδα ἐκείνη, πὸν ἀπόχτησε γρήγορα μεγάλο ἀναγνωστικὸ κοινὸ και στὴν Ἑλλάδα και σὲς ἑλληνικὲς παροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡ Παρρέν και οἱ συνεργάτιστές της ἀρχισαν νὰ κάμουν τὰ πρῶτα κηρύγματα γιὰ τὴν κάθε λογῆς χειραφέτησι τῆς Ἑλληνίδας. Τὰ κηρύγματα, παρ' ὅλες τις ἀντιδράσεις και τὸν πόλεμο ἀπὸ τὴ συντηρητικὴ μερίδα τῆς κοινωνίας μας, ἄντρες και γυναίκες, ἔρριχναν σιγά-σιγά τὸν γόνιμο σπόρο, προσηλύτιζαν και ἐφανατίζαν, ἐμπνέονταν και

κατακτούσαν τις συνειδήσεις. Τὸ χτυπητὸ ὅσο ἀποφασιστικὸ θῆμα ἀκόμα δὲν γινόταν. Τὸ ἔκανε πάλιν ἡ Παρρέν, στὰ 1893, ἔπειτα ἀπὸ τὸ διεθνὲς γυναικείον συνέδριον τοῦ Σικάγου στὸ ὁποῖον εἶχε λάβει μέρος, —πριν ἀπὸ αὐτὸ εἶχε μετὰσχει και σὲ ἄλλα διεθνή γυναικεία συνέδρια. Τὸ θῆμα τοῦτο ἦταν ἡ ἱδρυσις ἐνὸς συνδέσμου γιὰ τὴ χειραφέτησι τῆς Ἑλληνίδας. Τώρα πὰ δὲν διεκδικούσαν, με χαμηλὴ κᾶπως φωνή και μένοντας πὸ πολλὸ στοὺς γυναικείους κύκλους, δικαιώματα βασικά και ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κοινωνική και ἀνθρωπινὴ τους ἀνοδο οἱ Ἑλληνίδες. Ἐλεγον φανερά, διαλαλοῦσαν αὐτὰ πὸ ζητοῦσαν. Παράλληλα ὅμως με τις διεκδικήσεις και τὴ θεωρητικὴ ἀνάπτυξι τῶν ζητημάτων τους, οἱ Ἑλληνίδες, πάντα με τὴν πρωτοβουλία τῆς Καλλιρρόης Παρρέν, παρουσίασαν και ἔργα σπουδαία γιὰ τὴν προστασία και τὴν ἐπαγγελματικὴ προκοπὴ τῆς γυναίκας. Τὸ 1895 ἱδρύεται—γιὰ τὴν ἱδρυσι τοῦ μαζὶ με τὴν Παρρέν πρωτοστάτησε και ἡ Ναταλία Σούτσου— τὸ «Ἀσὺλον τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης» και τὸ 1896 τὸ «Ἀσὺλον τῶν Ἀνιάτων», γιὰ ἄνδρες και γυναίκες, και ἡ «Ἐνωσις Ἑλληνίδων», φιλανθρωπικὸ ἱδρυμα πὸ εἶχε τρία τμήματα: ἓνα ἐκπαιδευτικὸν, ἓνα γιὰ τὴν προστασία χηρῶν και ὀρφανῶν πολέμου και τὸ τρίμα «Οἰκοκυρική και Ἐπαγγελματικὴ Σχολή», πρῶτο τέτοιου εἶδους σχολεῖο πὸ ἀπόκτησε ἡ Ἑλλάδα και πὸ τὴ διεύθυνσιν τοῦ ἀνέλαθεν ἡ ἴδια ἡ Παρρέν.

Στὰ χρόνια πὸ ἀκολούθησαν ὡς τὰ 1900, συνεχίζουν τὴν φεμινιστικὴ τους δρᾶσι με ζέσι κι' ἐπιτυχία οἱ Ἑλληνίδες. Είναι, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, τοῦτα τὰ χρόνια, 1890 ὡς 1900 περίπου, τὰ «κρίσιμα» χρόνια τοῦ ἐλληνικοῦ φεμινισμοῦ. Στὰ 1897, ἔπειτα ἀπὸ διάδημα πρὸς τὴν κυβέρνησι Δεληγιάννη, ἀρχίζουν νὰ γίνονται δεκτές και γυναίκες στὰ δύο ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια τοῦ τόπου: στὸ Πανεπιστήμιον καὶ στὸ Πολυτεχνεῖο. Στὰ 1900 ἄλλη κατάκτησι, ἡ τουλάχιστον ἀρχὴ γιὰ κατοπινὲς πὸ σίγουρες κατακτήσεις: ἡ τότε κυβέρνησι, ὕστερα ἀπὸ μιά ἔκκλησι τῶν Ἑλληνίδων πρὸς αὐτή, ψηφίζει νόμους γιὰ τὴν προστασία τῆς παιδικῆς ἡλικίας και γιὰ τὸν κανονισμὸ τῶν ὥρων ἐργασίας στὰ γυναικεία ραφάδικα, καταργώντας τις νυκτερινὲς ἐργασίες. Ἦσαν ὅλ' αὐτὰ και ἄλλα, παράλληλα και κατοπινὰ, μεγάλα θήματα ὅχι μονάχα γιὰ τὴν καλυτέρευσι τῶν ὥρων ζωῆς και ἐργασίας τῆς Ἑλληνίδας, ἀλλὰ και γιὰ τὴν ἀνοδο τῆς γενικῆς πολιτιστικῆς στάθμης στὴν Ἑλλάδα. Γιατί, πραγματικά, με τὴν ἀνοδο τὴν κοινωνική, τὴν οικονομική, τὴν ἐπαγγελματικὴ τῆς γυναίκας δὲν ὠφελοῦνται μόνο οἱ γυναίκες: ὠφελεῖται τὸ σύνολο: τελειώνεται, καθὼς ἔλεγε ὁ Σπύρος Ζαμπέλιος, και ὁλοκληρώνεται ἡ ἀνθρωπότης.

Ἔτσι ἐργάζονταν, ἔτσι ἀγωνίζονταν τὰ χρόνια ἐκεῖνα οἱ Ἑλληνίδες γιὰ ν' ἀποκτήσουν και στὴν Ἑλλάδα ἡ γυναίκα δικαιώματα πὸ εἶχε ἀποκτήσει και ἀποκτούσε, μέρα τὴ μέρα, σὲ ἄλλες χώρες και πὸ πῖστευαν ὅτι εἶναι δικαιώματα ἀναφαίρετα κάθε πλάσματος πὸ ζῇ σὲ πολιτισμένη κοινωνία. Τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ὅσο μάλιστα ἀπλωνόταν και πρόκοβε, δὲν τὸν ἔβλεπαν ὅλοι οἱ ἄντρες με τὸ ἴδιο μάτι. Ἄλλοι τὸν ἔβλεπαν με συμπάθεια, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς και ὁ μαχητικώτατος και ριζοσπαστικώτατος Βλάχης Γαβριηλίδης ὁ ἱδρυτὴς και διευθυντὴς τῆς «Ἀκροπόλεως», και ἄλλοι με φανερὴ ἀντιπάθεια ἢ και με σκεπτικισμὸ. Προκαλοῦσε ἀντιπάθειες σὲ πολλοὺς Ἑλληνες—ὅπως δὰ και τώρα ἀκόμα προκαλεῖ—ἡ φεμινιστικὴ ἐλληνικὴ κίνησι, γιατί σκόνταφτε σὲ ἰδέες θαδιά ριζωμένες μέσα τοὺς ἀπὸ αἰῶνες, σὲ ἰδιοσυγκρασίες, σὲ συμφέροντα, γιατί ἡ χειραφέτησι τῆς γυναίκας τοὺς δημιουργοῦσε φόβους γιὰ τὴν τύχη τῆς οἰκογένειας και γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, ὅπως ἐπίσης και γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τῆς γυναίκας ἀπὸ τὸν θασικὸ και πατροπαράδοτο ρόλο τῆς, τῆς μῆνας και τῆς νοικοκυρᾶς και γιὰ τὴν μείωσι τῆς θηλότητάς της. Τοῦτο τὸ τελευταῖο τὸ ὑποστήριζε ὁ Ροῖδης, ἄνθρωπος προσδευτικός, σχεδὸν ἐπαναστάτης, γιὰ τὰ χρόνια πὸ ἔζησε, πὸ διατηροῦσε ὡστόσο γωνίτσες συντηρητικότητας μέσα του και πὸ δὲν πολυσυμπαθοῦσε τις γυναίκες. Ὁ Ροῖδης, λοιπόν, σὲ ἓνα ἄρθρο γιὰ ἓναν τόμο διηγημάτων τῆς Ἀρσινόης Παπαδοπούλου και γιὰ τις «γράφουσες Ἑλληνίδες», δημοσιευμένο στὴν «Ἀκρόπολι» τῆς 28 Ἀπριλίου 1896—χρονιάς τόσο σπουδαίας, καθὼς εἶδαμε, γιὰ τὴν ἐλληνικὴ φεμινιστικὴ κίνησι—τόνιζε, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, ὅτι οἱ Ἑλληνίδες ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ μετέχουν στὸν πνευματικὸ βίον τοῦ ἔθνους, αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ τὸ κάμουν ὅχι θυσίζοντας τὰ φυσικά τους χαρίσματα, τὴν λεπτότητα, τὴν φιλοκαλλία, τὴν εὐαισθησία ἢ και τὴν πονηρία, ἀλλὰ καλλιεργώντας και ἀναδεικνύοντάς τα.

Ὁ φεμινισμός, ἔλεγε ὁ Ροῖδης, ἔκανε τις πὸ πολλές γράφουσες Ἑλληνίδες περισσότερο ἀπ' ὅτι ταιριάζει στὴ γυναικεία φύσι σοβαρές, ἔδινε στὸ γράψιμό τους κάτι τὸ ἀντρικό, και αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πὸ δὲν μποροῦσε νὰ συμπαθῇ ὁ Ροῖδης οὔτε τὸν φεμινισμὸ οὔτε τις γράφουσες φεμινίστριες και πρῶτα ἀπ' ὅλα θέβαια—δὲν τὸ ἔλεγε αὐτὸ ρητὰ, ἦταν ὅμως φῶς φανάρι—τὸν ἀρχηγὸ τῆς κινήσεως, τὴν Καλλιρρόη Παρρέν.

Αὐτὴ ἀπάντησε στὸν Ροῖδη και ἡ ἀπάντησί της και ἡ ἀνταπάντησι τοῦ Ροῖδη σήκωσαν πραγματικὴ φουρτούνα στοὺς φιλολογικούς ἰδίους και τοὺς δημοσιογραφικούς κύκλους τῆς ἐποχῆς, προκαλέσαν συνεντεύξεις και ἔρευνες, ἔγιναν, με μιά λέξι, τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Δὲν θὰ διηγηθῶ τὰ καθέκαστα

τοῦ περιφήμου αὐτοῦ καυγᾶ. Εἶναι ἀπὸ τοὺς πὸ πολὺκροτους πὸ ἔγιναν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ και με τὴν ἀπήχησι πὸ εἶχε και με τὸ ἐνδιαφέρον πὸ κίνησε, ἔδειχνε ὅτι ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν χειραφέτησι τῆς Ἑλληνίδας εἶχε γιὰ τὰ καλὰ μὴτὴ στὴ ζωὴ μας, εἶχε γίνεαι ἓνα ζήτημα σοβαρὸ, πὸ δὲν μποροῦσε ν' ἀφήση κανένας, ἄντρα ἢ γυναίκα, ἀδιάφορον.

Ὁ Γαβριηλίδης τουλάχιστον δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος—κάθε ἄλλο. Ὑστερα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους λογοτέχνες και δημοσιογράφους πὸ εἶχαν πάρει μέρος στὴ διένεξι Ροῖδη-Παρρέν, θέλησε νὰ πῇ κι' αὐτὸς τὴ γνώμη του πάνω στὸ ζήτημα. Τὴν εἶπε πράγματι φαρδύ, πλατειά και ξεκάθαρα, ὅπως τὸ συνήθιζε, σὲ μιά σειρά ἄρθρα με τὸν τίτλο «Γυναίκες», πὸ τὰ δημοσίευσε τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνον (1896) στὴν «Ἀκρόπολι» και πὸ ἐκδοθῆκανε ἀργότερα (1929) ἀπὸ τὸν ἀλεξανδρινὸ ἐκδοτικὸ οἶκο «Ἐρευνα» και με ἐπεμέλεια τοῦ κ. Θ. Συνοδινου, σὲ τόμο.

Ὁ Γαβριηλίδης τάσσεται με τὸ μέρος τῶν

φεμινιστριῶν, ἢ μᾶλλον ἀνάμεσα στὸν Ροῖδη και στὴν Παρρέν ἔπαιρνε μιά τρίτη στάσι: τοῦ νηφάλιου, τοῦ ἀντικειμενικοῦ παρατηρητοῦ κι' ἐκείνου πὸ προσπαθοῦσε νὰ σχετίση τὸν φεμινισμὸ με ὅλα τὰ ἄλλα νεοελληνικά ζητήματα, με τὰ ὁποῖα μοιραῖα θρῖσκόντανε σχετισμένοι. Ὁ Γαβριηλίδης τις πληγές τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, ἐκείνες πὸ δὲν τὴν ἄφηναν νὰ σταθῇ γερά στὰ πόδια της και νὰ προχωρήσῃ, τις ἀπέδιδε, κατὰ μέγα μέρος, στὴ θέσι πὸ κατέχει ἡ γυναίκα στὸν τόπο μας. Και λοιπόν; Ἄν δὲν ἄλλαζε ἡ γυναίκα, δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα ν' ἀλλάξῃ δόλοκληρη ἡ κοινωνική μας κατάστασι. «Ἄλλη ἀνατροφή, ἄλλαι γυναίκες. Ἄλλαι γυναίκες, ἄλλος κόσμος». Νὰ πῶς συνώψιζε ὁ Γαβριηλίδης τὴ γνώμη του.

Στὴ γνώμη αὐτὴ καταλήγει ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὴν Ἑλληνίδα τῆς ἐποχῆς του, ἔστω και μεγαλοαστὴ και χωριάτισσα, ὡς κόρη και ὡς παντρεμένη, τὴ ζωὴ της και τὸν τρόπο τῆς ἀνατροφῆς της, ὅπως ἐπίσης και τις ἰκανότητές της. Ἀνατομικά, λέει ὁ Γαβριηλίδης, μόνο διαφέρει ἡ γυναίκα ἀπὸ τὸν

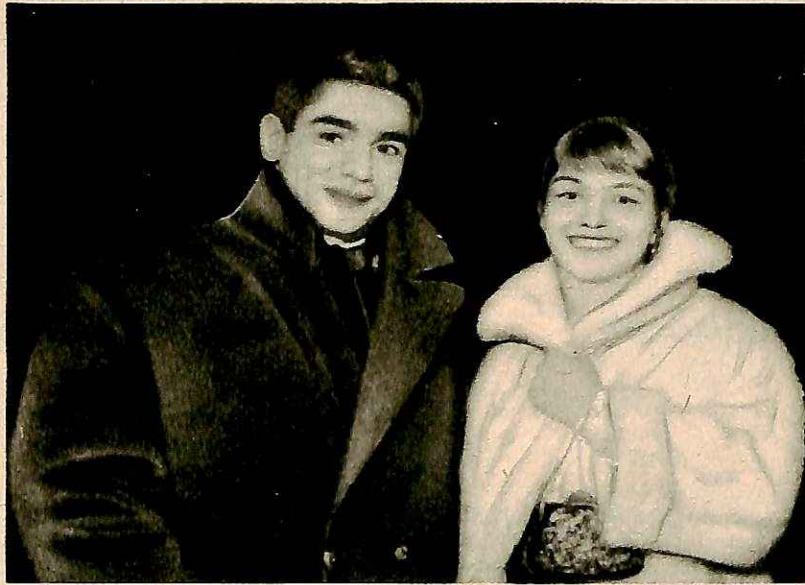
ἄνδρα. Ὅμως, ὡς πνεῦμα, ὡς ψυχὴ, ὡς καρδιά, ὡς ζωὴ, ὡς μηχανή, ὡς ὄργανισμός ἐλάχιστα, ἴσως καθόλου δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ἡ Ἑλληνίδα ἀγρότισσα μάλιστα, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι εἶναι πὸ ἄξια, πὸ ἐργατικὴ και ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ἀκόμα. Γιατί, λοιπόν, νὰ τὴν κρατοῦμε στὴ θέσι πὸ τὴν κρατοῦμε; Γιατί νὰ πιστεύουμε ὅτι δὲν μπορεῖ και ἡ γυναίκα νὰ δουλέψῃ, ν' ἀγωνισθῇ, νὰ φορτωθῇ ὅλο τὸ βάρος τῶν εὐθύνων της ὅσο και ὁ ἄνδρας; Και συμπεραίνει ὁ Γαβριηλίδης: «Ἄλλαι γυναίκες, ἄλλος κόσμος. Ἀς εἶναι αὐτὸ τὸ σύνθημα».

Ἦσαν ἀπὸ καιρὸ σύνθημα τῶν Ἑλληνίδων πὸ μάχονταν γιὰ τὴν χειραφέτησί τους και τὸ κράτησαν σ' ὅλη τὴν ἡρωϊκὴ περίοδο τοῦ ἀγῶνα τους και τὸ κρατοῦν ἴσαμε τώρα. Με αὐτὸ τὸ σύνθημα κατάρτησαν, ὅτι κατάρτησαν. Χάρης σ' αὐτὸ ἀπόκτησαν, ἀπὸ τὸ 1950 (διάταγμα τῆς 5ης Φεβρουαρίου) τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζουν σὲς δημοτικές εκλογές. Με αὐτὸ τὸ σύνθημα θά πάνε νὰ ψηφίσουν και σὲς 19 Φεβρουαρίου.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ, Η ΜΑΧΗΤΙΚΗ, ΑΚΟΥΡΑΣΤΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

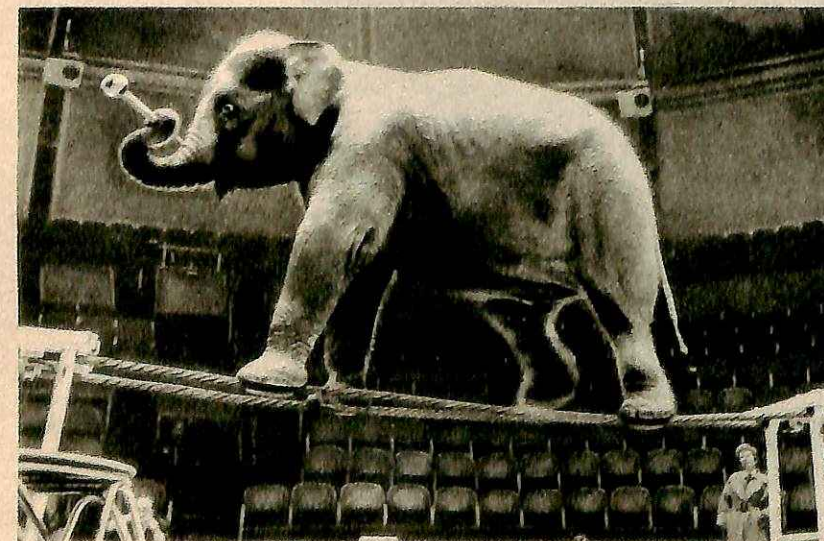
Η ΜΑΡΙΝΑ ΒΛΑΝΤΥ ή νεαρότερη «οστάρ» της Γαλλίας παντρεύτηκε τον σκηνοθέτη Ρομπέρ Χουσεϊν, που έγυρσε μαζί της την ταινία «Τα καθάρματα πηγαίνουν στην Κόλαση» —μια απ' τις καλύτερες δημιουργίες (Interpress)

Ο ΛΩΡΕΝΣ ΟΛΙΒΙΕ και η Βίβιαν Λή, έπειτα από μια κοπιαστική θεατρική σαιζόν, έφθασαν στο Σάν Βιτζίλιο της Ιταλίας, όπου θα παραμείνουν για αρκετό χρονικό διάστημα. Το ταξίδι συνέστησαν οι γιατροί της Βίβιαν Λή που την βρίσκουν τελευταία «έξαιρετικά κουρασμένη». (Earabola)

(Interpress)

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΛΕΦΑΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΣΤΗΣ του κόσμου εμφανίζεται σ' ένα τσίρκο του Παρισιού σ' ένα νούμερο, που απαιτεί τέτοια εύλυγισία και ακρίβεια, που θα την ζήλευαν και οι διασημότεροι ακόμη ακροβάτες.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ : Έν δψει της κάλης

- Το άρθρον του Ζαχαριάδη εις την έφημερίδα «Αγωνιστής» που εκδίδεται εις το Παραπέτασμα, δέν άνεδημοσιεύθη από το έν 'Αθήναις εκδιδόμενον όργανον της ΕΔΑ. 'Ανεδημοσιεύθη έν τούτοις έν δλω ή έν μέρει από τās άλλας έφημερίδας, ως ή έπίσημος κομματική γραμμή του ΚΚΕ. Καί την γραμμήν αυτήν δέν ήκολούθησε ή κομματική εκπροσώπησις της ΕΔΑ κατά τās τελευταίας διαπραγματεύσεις, αλλά το κόμμα τών κ.κ. Σθώλου και Καρτάλη.
- 'Η διακοπή τών έμπομπών εις την ελληνικήν, του ραδιοσταθμού του ΚΚΕ, δέν όφειλετο ούτε εις θλάθην ούτε εις χειρονομίαν της ρουμανικής κυβερνήσεως προς την ελληνικήν. 'Ωφείλετο εις άπαίτησιν της ένταύθα ΕΔΑ διά την διευκόλυνσιν τών διαπραγματεώσεων της με την δεξιάν. Μόνον αυτήν την συνεργασίαν θεωρεί ή άριστερά ως πραγματικήν πολιτικήν έπιτυχίαν κατά το πρότυπον της έκλογικής μάχης της Γαλλίας, με την έλλειψιν πάσης πολεμικής μεταξύ Πουζάντ και κομμουνιστών και κατά το προεκλογικόν και κατά το μετέκλογικόν στάδιον.
- 'Επικράτησις της άριστεράς κατά τās προσεχείς έκλογάς θ' άποτελέση θετικόν κέρδος της άγγλικής διπλωματίας. 'Εάν σχηματισθ ή κυβέρνησις, δικαιολογημένως εις τά όμματα του δυτικού κόσμου ή Μ. Βρετανία θ' άρνηθ ή διαπραγματεύσεις διά την Κύπρον με κυβερνήσιν έπηρεαζομένην από κομμουνιστάς. 'Εάν δέν σχηματισθ ή κυβέρνησις, ή Μ. Βρετανία δέν θά έχη εις ποίον νά δώση την Κύπρον, έπομένως θά την κρατήσιν διά τόν έαυτόν της. 'Εκ του γεγονότος αυτού, δικαιολογείται και ή άνεπίσημος πλην δραστηρία κίνησις τών έν 'Αθήναις θρετανικών κύκλων κατά τās τελευταίας ήμέρας ύπέρ της «Δημοκρατικής 'Ενώσεως» και κατά της ΕΡΕ.

ΕΛΛΑΣ : Πολεμαίς και 'Αχελώος

- 'Η τεταμένη έσωτερική πολιτική ατμόσφαιρα δέν έπέτρεψε νά γίνη άντιληπτή και νά εκτιμηθ ή εις την άξίαν της ή έπικειμένη έναρξις τών έργων διά την εκμετάλλευσιν της λιγνιτοφόρου περιοχής Πτολεμαίδος. 'Η πρόσφατος έξαγγελία του προγράμματος έπενδύσεων της ΔΕΗ, προέβλεπε την άνέγερσιν θερμικού εργοστασίου ηλεκτροπαραγωγής 60.000 ίκιοβάτ, άποτελεί την σπουδαιότεραν ίσως είδησιν. Δέν μένει πλέον παρά ή πραγματοποίησις του ύδροηλεκτρικού έργου του 'Αχελώου διά νά εξασφαλισθ όν αι θετικαι προϋποθέσεις πραγματικής οικονομικής προκοπής της χώρας.

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ : Μετά την άνταλλαγήν τών πρεσβευτών

- 'Ο νέος έν Βόννη Ρώσος πρεσβευτής κ. Ζόριν έδήλωσεν ότι θά άφιέρωσιν τās δυνάμεις του εις άποκατάστασιν οικονομικών και πνευματικών άνταλλαγών μεταξύ Δ. Γερμανίας και Σοβ. 'Ενώσεως. 'Εκείνο το όποιον δέν έδήλωσεν είναι ότι θά καταβάλη πάσαν προσπάθειαν διά νά εξασφαλίση πρόσκλησιν της Βόννης όπως ο Ρώσος πρωθυπουργός στρατάρχης Μπουλγκάνιν έπισκεφθ ήν Βόννην την προσεχή άνοιξιν.
- Μετά από μίαν δεκαετίαν, άφίχθησαν εις την Δ. Γερμανίαν 24 πρώην στρατιωτικοί της χιτλερικής Βέρμαχτ. Μεταξύ αυτών ήσαν και 11 στρατηγοί. 'Η κατάστασις των ήτο χειρίστη από άπόψεως ύγείας, λόγω της κακής μεταχειρίσεως. Λόγος της κακής μεταχειρίσεως; Κατά το 1943 και 1944 είχαν περιπέσει εις την δυσμένειαν τών ναζιστών και διαφωνήσιν με τόν Χίτλερ. 'Επικεφαλής τών στρατηγών ήτο ο στρατηγός Ρούντολφ Σμίντ, διοικητής της 2ας Στρατιάς τεθωρακισμένων το 1941, διαφωνήσας μετά διετίαν και άποστρατευθείς από τόν Χίτλερ.

Ο ΑΝΤΙΚΑΓΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΜΠΛΥΧΕΡΕΙΣ ΙΝΔΙΑΣ

- Μετά την περιοδείαν τών Κροστσεφ και Μπουλγκάνιν, ο άντικαγκελλάριος της Δυτικής Γερμανίας Δρ. Μπλύχερ μετέβη εις τās 'Ινδίας. Σκοπός του ταξιδίου του δέν ήτο τόσοσ ή περαιτέρω άνάπτυξις τών έμπορικών και οικονομικών σχέσεων τών δύο χωρών, όσον ή έλπις όπως πελση τόν 'Ινδόν πρωθυπουργόν ότι ή κυβέρνησις της Βόννης άποτελεί την νόμιμον δημοκρατικήν κυβέρνησιν του γερμανικού έθνους.
- Περισσότερον από τās δώδεκα γερμανικές μεραρχίας, το ΝΑΤΟ ύπολογίζει εις την άνασυνιστωμένην γερμανικήν πολεμικήν άεροπορίαν. Θ' άποτελήται από 1.400 άεροπλάνα και ή άποστολή της δέν θά διαφέρη από της παλαιάς Λουφτβάφε. Θά είναι τακτικόν δπλον. Τους στρατηγικούς βομβαρδισμούς θά διητηρήσουν ή Μ. Βρετανία και αι 'Ηνωμένοι Πολιτεία.

ΓΑΛΛΙΑ : Προόμια άναγνωρίσεως ;

- Μετά από τās συνεννοήσεις της Αίρ Φράνς διά την καθιέρωσιν άεροπορικής γραμμής Παρισίων - Μόσχας - Πεκίνου - Τόκιο, άγγέλλεται ήδη ή άναχώρησις γαλλικής οικονομικής άποστολής διά το Πεκίνον. 'Η συμφωνία είναι έτοιμη ήδη, διότι το σχέδιον καθιέρωσιν από τούς άπεσταλμένους της γαλλικής άεροπορικής έταιρίας. Δι' αυτής επιδιώκεται ή επέκτασις τών έμπορικών σχέσεων Κίνας - Γαλλίας ως προοίμιον διά την «διευθέτησιν ώρισμένων άσιατικών προβλημάτων».

ΛΙΒΥΗ : Διά ποίον προορίζονται τά όπλα ;

- 'Η Μ. Βρετανία και αι 'Ηνωμένοι Πολιτεία άπεφάσισαν νά χορηγήσουν όπλα εις το νεοπαγές κράτος της Λιβύης. Το ίδιο και ή ΕΣΣΔ. 'Εκείνος που δυσφορεί διά την άπόφασιν αυτήν είναι ή Γαλλία. Διότι το λαθρεμπόριον όπλων διά της Σαχάρας διενεργείται από τούς κατοίκους της Λιβύης, άνεξαρτήτως της χώρας προελεύσεως τών όπλων.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ : Βιομηχανικά προβλήματα :

- Μετά από ευνόικην εξέλιξιν της παραγωγής κατά το 1955, ή θρετανική βιομηχανία αυτοκινήτων άντικρύζει με άνησυχίαν το 1956. Αισθητή μείωσις τών άγορών, εις την Μ. Βρετανίαν και έξαγωγών, ήνάγκασε τās βιομηχανίας νά περιορίσουν την παραγωγήν. Τά εργοστάσια 'Ωστιν του Μπίρμιγχαμ καθιέρωσαν ήδη την έκ περιτροπής εργασίαν διά το ήμισυ του προσωπικού των.

ΙΤΑΛΙΑ : Το νέον Φιάτ 600

- 'Η καινοτομία της έταιρίας Φιάτ διά την έκθεσιν τών Βρυξελλών του 1956, ύπήρξε το αυτοκίνητον Φιάτ 600 Μουλτίπλα, δηλαδή ο τύπος του γνωστού Φιάτ 600, αλλά με ξε θέσεις. Με τόν τύπον αυτόν έλπίζει ή Φιάτ νά κατακτήσιν την άγοράν τών μικρών οικονομικών αυτοκινήτων πολλαπλής χρήσεως.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ : Εις δύσκολον θέσιν

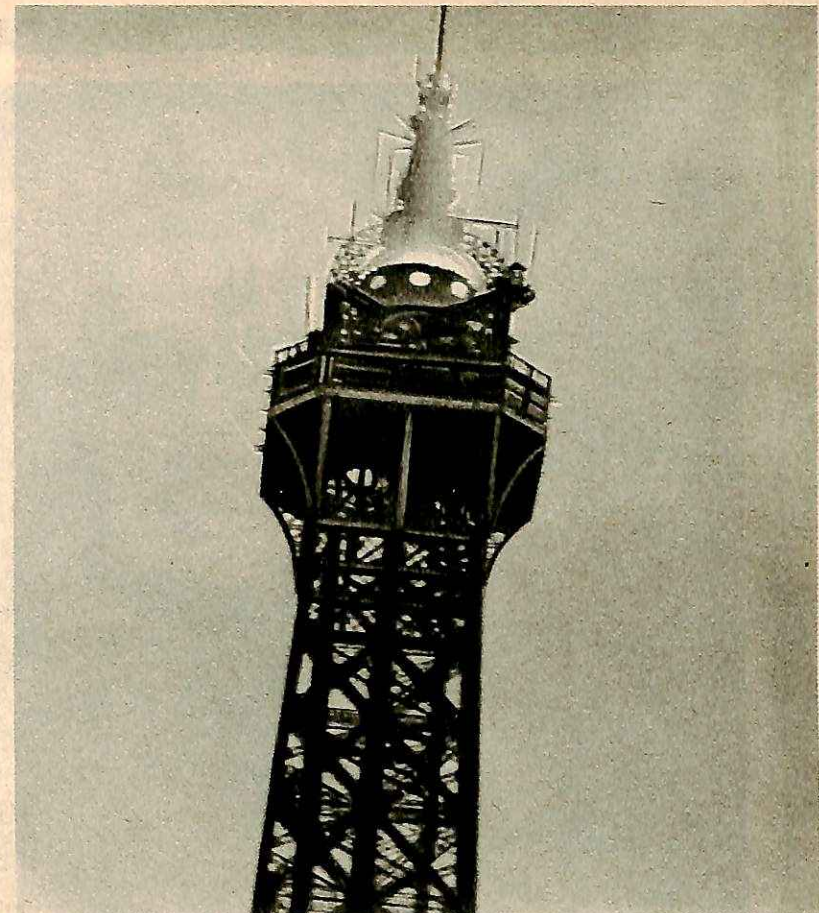
- 'Η έκτελεστική έπιτροπή της Μουσουλμανικής 'Ενώσεως άντιμετωπίζει σοβαρόν διλημμα. 'Απόφασις περί άποχωρήσεως του Πακιστάν από την δυτικήν παράταξιν θά ίκανοποιήσιν το δημόσιον αίσθημα διά την έχθρικήν στάσιν τών δυτικών έναντι τών έδαφικών διαφορών με τās 'Ινδίας και το 'Αφγανιστάν. Ταυτοχρόνως, όμως, σημαίνει και άποστέρησιν πολεμικού ύλικού 171 εκατομμυρίων δολλαρίων που ύπεσχέθη εις την χώραν αυτήν ή 'Αμερική. Καί ή Μουσουλμανική 'Ενωσις χρειάζεται και το ύλικόν και την άρμονίαν με το δημόσιον αίσθημα.

ΜΑΡΟΚΟΝ : Μία δήλωσις που διευκολύνει

- Πρόσφατος δήλωσις του κόμματος 'Ιστικλάλ του γαλλικού Μαρόκου ότι αι τελευταία τρομοκρατικά έκδηλώσεις δέν όφείλονται εις αυτό και τόν «άπελευθερωτικόν στρατόν» του, κατέστησεν εύχερεστέραν την άπόφασιν του στρατηγού Γκράθια Βαλίνος του Ισπανικού Μαρόκου. Πρό της δηλώσεως αυτής, οι 'Ισπανοί έδίσταζον νά λάθουν άπόφασιν που θά ήδύνατο νά στρέψη τούς Μαροκινούς έθνικιστάς έναντίον των.

ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ : 'Η τύχη της άάσεως

- 'Η ύπό του Σουλτάνου του Μουσκάτ διά θρετανικών στρατιωτικών δυνάμεων κατάκτησις της άάσεως Μπουραϊμι, προέκλεσεν έντόνους διαμαρτυρίας τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Ηδη το θρετανικόν όπουργικόν συμβούλιον άπεφάσισε παρά ταύτα νά μήν έπαναλάβη τās διαπραγματεύσεις με την Σαουδικήν 'Αραβίαν. 'Η άπόφασις είναι ριψοκίνδυνος διότι: Πιθανόν ή Σαουδαραβία νά προδ ή εις ένοπλιον ρήξιν προς τās κατεχούσας την θασιν δυνάμεις του Σουλτάνου Μουσκάτ. Πιθανόν νά άχθ ή το θέμα ύπό της Σαουδαραβίας ένώπιον του Συμβουλίου 'Ασφαλείας. Εις την δευτέραν αυτήν περίπτωση, ή Σαουδική 'Αραβία ύπολογίζει επί ύπεσχημένης ύποστηρίξεως της ΕΣΣΔ, ένω ή Μ. Βρετανία εις την έχθρότητα τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. Την τελευταίαν αυτήν προσπάθει νά άποτρέψη κατά τās έν Ούασινγκτον συζητήσεις του με τόν Πρόεδρον 'Αϊζενχάουερ ο Βρετανός πρωθυπουργός.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ Α'ΙΦΕΛ πήρε φωτιά! Αιτία: άνάφλες στα μηχανήματα τηλεοράσεως που είχαν τοποθετηθ στον τρίτο όροφο του Πύργου. Συνέπειες: Μόνο λίγες ζημιές και ή προσφορά ένός συναρπαστικού θεάματος. (Interpress)

A.D.P.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΚΕΠΑΣΤΗΚΕ άπ' τά χιόνια. Στην πλατεία του Πανθέου, το στρώμα του χιονιού είναι αρκετά παχύ και οι σκέπες τών αυτοκινήτων έχουν άσπρίσει. Οι διαβάτες διασχίζουν το δρόμο με μεγάλη προφύλαξι, γιατί ή όλισθηρότης του έδάφους είναι πάρα πολύ επικίνδυνη.

Ο ΟΘΩΝ (1815—1867), ΠΡΩΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΙΝΑΞΙΝ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΣΥΓΓΟΥ
(Μουσείον Μπενιδάκη)

Γ'

Η δολοφονία του Καποδίστρια δεν ώδηγησεν εις έκκαθάρσιν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Ἡ Γερουσία, ἡ ὁποία εἶχε συσταθῇ βάσει ψηφίσματος τῆς συγκληθείσης ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου Δ' ἐν Ἀργεῖ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ ἀπετελείτο ἀπὸ καποδιστριακούς, ἀνέθεσε, τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς δολοφονίας, τὴν προσωρινὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, μέχρι συγκλήσεως νέας Συνελεύσεως, εἰς τριμελὴ Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν ἀποτελεσθεῖσαν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Καποδίστρια Αὐγουστίνου, τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Ι. Κωλέττη.

Ἡ δοθεῖσα λύσις δὲν ἱκανοποίησε τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ὅπως δὲν ἱκανοποιήθη ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ ἐκ τῆς συνθέσεως τῆς συνελευσέως εἰς Ἀργος, τὸν Δεκέμβριον 1831, Συνελεύσεως. Ὅταν δὲ ὁ Κολοκοτρώνης προσεπάθησε νὰ ἐπιβάλῃ ὡς Κυβερνήτην τὸν Αὐγουστίνον, ἐξερράγη ἐπανάστασις ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας εὐρέθῃ ὁ Κωλέττης, μὴ ἀνεχθεὶς τὸν παραμερισμὸν τοῦ ἐκ τῆς κυβερνήσεως.

Ἡ ἐπαναστατικὴ μερὶς περιελάμβανε τοὺς ὁπαδοὺς τῶν κομμάτων γαλλικοῦ καὶ ἀγγλικοῦ, οἱ ὁποῖοι, ὅμως, ἐπειδὴ εἶχον ὡς σύνθημα τὴν ψήφισιν Συντάγματος, ἐνεφανίσθησαν συγχωνευμένοι εἰς ἐνῆσιον πολιτικὸν σχηματισμὸν, λαβόντα τὸ ὄνομα

Κόμμα τῶν Συνταγματικῶν. Ἡ ἀντίθετος παράταξις, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ ρωσικοῦ κόμματος, ὀνομάσθη Κόμμα Κυβερνητικὸν ἢ Καποδιστριακὸν ἢ Κερκυραϊκόν.

Μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Συνταγματικῶν καὶ τὴν παραίτησιν τοῦ Αὐγουστίνου (29 Μαρτίου 1832), ἐσημειώθησαν νέαι διαφοροποιήσεις. Οἱ πρέσβεις τῶν τριῶν δυνάμεων μετὰ τῆς Γερουσίας ἐξέλεξαν πενταμελὴ προσωρινὴν Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἀπὸ τοὺς Θ. Κολοκοτρώνην, Α. Μεταξάν, Ι. Κωλέττην, Α. Ζαΐμην καὶ Δ. Μπουντούρη. Ἡ σύνοψις τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς Συνταγματικούς. Οἱ Κολοκοτρώνης καὶ Μετα-

ξᾶς ἀνῆκον εἰς τὸ ρωσικὸν κόμμα. Ὁ Α. Ζαΐμης, ἐπανελθὼν ἐξ Ὑδρας, ἀποκατέστησε τὰς σχέσεις του μετὰ τὸν Κολοκοτρώνην, ἐνῶ ὁ Μπουντούρης εὐρίσκειτο εἰς τοπικὴν ἀντίθεσιν μετὰ τοὺς Κουντουριώτες. Δι' αὐτὸ, μετὰ διαπραγματεύσεις αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ δεκαήμερον, ἡ σύνοψις τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐξετέλει χρέη Ἀνωτάτου Ἀρχόντος, μέχρις ἀφίξεως τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, μετεβλήθη. Ἀπὸ πενταμελὲς ἐγένετο αὕτη ἐπταμελὲς καὶ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν Γεωργίου Κουντουριώτου, ὁ ὁποῖος καὶ πρῶτος προήδρευσε αὐτῆς, (κάθε μὴνα θὰ προήδρευε καὶ ἓνα ἐκ τῶν μελῶν τῆς), Α. Ζαΐμη, Ι. Κωλέττη, Δ. Ὑψηλάντου, Α. Μεταξά, Δ. Πλαπούτα καὶ Σ. Τρικούπη, ὁ ὁποῖος παρητήθη ἀντικατασταθεὶς διὰ τοῦ Κώστα Μπότσαρη. Συγχρόνως ἐσχηματίσθη καὶ κυβέρνησις ἐκ τῶν Σ. Τρικούπη ὡς γραμματέως (ὑπουργοῦ) ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Γ. Ζωγράφου, ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν, Ἀλ. Μαυροκορδάτου, ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, Δ. Χρηστίδου, ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, Δ. Βούλγαρη, ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, Χ. Κλωνάρη ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ Ι. Ρίζου Νερουλοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας. Ἡ σύνοψις τῆς κυβερνήσεως ἀπετέλεσε πλήρη ἐπικράτησιν τῶν Συνταγματικῶν.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΩΝ

Οἱ Συνταγματικοί, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν, ἀπέδωκαν εἰς σύγκλησιν νέας Ἐθνοσυνελεύσεως, ἡ ὁποία καὶ συνήλθε τὴν 26ν Ἰουλίου 1832 ἐς τὸ προάστιον τοῦ Ναυπλίου Πρόνοια, διὰ νὰ ψηφίσῃ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς χώρας. Ἀλλὰ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς καὶ ἀφοῦ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ὁθωνος, δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου, ὡς βασιλέως τῆς Ἑλλάδος καὶ συνεκρότησεν ἐπιτροπὴν πρὸς σύνταξιν σχεδίου Συντάγματος, ἐδέχθη διακοίνωσιν, εἰς αὐστηρὸν καὶ ἀπειλητικὸν ὕφος συνεταγμένην, ἐκ μέρους τῶν πρεσβευτῶν τῶν τριῶν δυνάμεων, διὰ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο νὰ διακόψῃ τὸ συντακτικὸν τῆς ἔργον.

Ἡ διακοίνωσις, διαβιβασθεῖσα εἰς τὴν Συνέλευσιν διὰ τοῦ γραμματέως ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, περιελάμβανε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι «ἡ συζήτησις ἢ στερεώσις ἐνὸς Συντάγματος ὀριστικοῦ ἢ νόμου θεμελιωδῶν δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ λάβῃ χώραν χωρὶς τὴν συνδρομὴν τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, διότι τὸ τοιοῦτον ἦθελεν εἶναι εἰς φανεράν ἀντίφασιν μετὰ τὴν πράξιν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐνετίσθη

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Τοῦ κ. ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗ

θη εἰς τὰς τρεῖς Αὐλὰς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκλέξουν δι' αὐτὸ ἓνα Ἡγεμόνα. Δὲν δυνάμεθα λοιπὸν, παρὰ νὰ ἴδωμεν μετὰ τὴν πλέον βαθεῖαν θλίψιν, ὅτι οἱ πληρεξούσιοι, οἱ συνεωθέντες εἰς Πρόνοιαν, ἐμήψισαν μέτρα, τὰ ὁποῖα εἶναι τὸσον ἐναντία εἰς τὰς πράξεις, δι' ἃν αἱ Σύμμαχοι Δυνάμεις ὥρισαν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, ὅσον εἶναι ὀλέθρια εἰς τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ Συνέλευσις αὕτη, ἀρπάζουσα τὴν συντακτικὴν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν τῆς διαφιλονικεῖ τὸ ἔθνος, καὶ ἡ ὁποία δὲν δύναται σήμερον νὰ ὑπάρξῃ παρὰ διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, ἐκήρυξεν ὅχι μόνον τὴν ἀπόφασιν τῆς νὰ θάλλῃ τὰς βάσεις ὀριστικοῦ Συντάγματος τοῦ Κράτους καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ περὶ τῆς διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, ἀλλ' ἐδωκεν ἐσχάτως τὸ μέτρον τῶν σκοπῶν τῆς καὶ τῶν τελευταίων σχεδίων τῆς ψηφίζουσα τὴν κατάργησιν τῆς Γερουσίας, σώματος τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπάρξις, ἐπισηραγισθεῖσα ἀπὸ τὸν καιρὸν, εἶναι σήμερον ὑπὲρ ἄλλοτε ἀναγκαῖα διὰ νὰ σταματήσῃ τὸ ξεχείλισμα τῶν παθῶν καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἑνωσιν καὶ τὴν συγχώνευσιν τῶν κομμάτων, πρὶν τῆς ἀφίξεως τῆς ἀντιβασιλείας. Ἡ ἀνομος καὶ αὐθαίρετος αὕτη πράξις εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς καὶ ἀντιπολιτικῆς εἰς τὰ ἀποτελέσματά της, θέλει φέρεῖ ἐξ ἀνάγκης καὶ ἄλλας παρομοίας ἀσυμβιβάστους μετὰ τὰς ἀπεφασίσθασιν διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ διακοίνωσις κατέληγεν: «Ἀπαίτούμεν διατήρησιν καὶ ἀπαρabiαστον τῆς Γερουσίας καὶ θέλομεν ὑποστηρίξῃ διὰ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μας».

Ἡ Συνέλευσις δὲν ἐπτόηθη. Ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἠρνεῖτο εἰς τὸν βασιλέα τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ γνώμην ἐπὶ τοῦ Συντάγματος. «Ἄλλ' ἐνόμισε (ἡ Συνέλευσις) καὶ νομίζει χρέος τῆς νὰ προετοιμάσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸσον ἀναγκαῖον διὰ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τοῦ Ἀρχόντος καὶ τῶν ἀρχομένων. Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς Συνελεύσεως, ὡς καὶ συντακτικῆς συνόδου, πᾶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία; Καὶ τὸ κοινὸν δίκαιον καὶ ὅλα τὰ προδιαιρέξαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἐπικυροῦν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν». Πρὸς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὅμως διεφώνει τὸ Ἀγγλικὸν Κόμμα. Δώδεκα πληρεξούσιοι, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ Μαυροκορδάτος, Τρικούπης, Ζωγράφος, Κλωνάρης, Λόντος, ἠξίωσαν ἐνὰ ἐξηγηθῆ βετικῶς ἡ Συνέλευσις περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς συνδρομῆς τοῦ βασιλέως εἰς τὴν νομοθεσίαν ἐν γένει

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΜΑΛΙΑ, «ΕΥΓΕΝΗΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΙΣ ΧΥΡΑΣ, ΘΕΛΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ»
(Μουσείον Μπενιδάκη)

Μετά την κατάκτησιν της έθνικῆς ανεξαρτησίας, οί Έλληνες αγωνίζονται διὰ τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν των

καί εἰς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα. Οἱ ἐν λόγω πληρεξούσιοι, ἀπέχοντες ἐκ τῆς Συνελεύσεως, ἐζήτησαν τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς ἀντιβασιλείας.

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὸ διάδημα τοῦτο τοῦ Ἀγγλικοῦ Κόμματος, ἡ Συνέλευσις συνέχισε τὰς ἐργασίας τῆς. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει ὁ Νικ. Δραγοῦμης, ὁ ὁπίως ἦτο στενὸς φίλος τοῦ Μαυροκορδάτου, τὴν πρᾶξιν ταύτην: «Καὶ ὅμως ἡ οἰκτρά ἐκείνη σύνοδος, ἡ πράγματι μὲν μὴ ἔχουσα πού τὴν κεφαλὴν κλείνειν, μὴ ἐννοοῦσα δὲ ὅτι καὶ λεπτὴ ἀνέμου πνοὴ ἐξέρκει ἵνα διαλύσῃ αὐτὴν, ἀπεκρίθη ἀγερῶχος. (Σημ. Ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπάντησιν πρὸς τοὺς πρέσβεις). Καὶ ἀληθῶς, δὲν ἐδράδυνεν ἡ διάλυσις. Ἐνῶ, παραδοθεῖσα ἀχαλίντως εἰς πάθη καὶ ἐκδικήσεις, συνεζήτηε περὶ πολιτευμάτων καὶ διανομῆς κτημάτων καὶ ἀντικαταστάσεως κυβερνήσεως, ἡ φρουρὰ αὐτῆς, συμμαχήσασα καὶ μετ' ἄλλων στρατιωτῶν, ἐπιρρωσθεῖσα δὲ καὶ διὰ ξένου ἀργυρίου, τοῦ πλείστου χορηγηθέντος εἰς ἀνδρας ἐκ τῶν ἐπιστημῶν, ὧν τὰ ὀνόματα γνωστὰ μοι ἔκτοτε καὶ πολλάκις ἐπιβεβαιωθέντα μοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Καλλέργη καὶ τοῦ Σ. Τρικούπη, πύχονην νὰ μὴ γνωρίζω, ἐπέπεσε τὴν 10ην Αὐγούστου (1832) κατὰ τῶν πληρεξουσίων καὶ συλλαβούσα τὸν Πρόεδρον Νοταρὰν καὶ ἐπτά ἄλλους ἐκ τῶν εὐπόρων, μετεκόμισε χάριν λύτρων εἰς Ἀργος. Οἱ δὲ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, τριποδίζοντες καὶ πνευστιῶντες, ἔφυγον ὅπως ἑκάστος ἠδύνατο. Καὶ οἱ μὲν ἀιχαλωτισθέντες ἀπελυτρώθησαν μετὰ τινος ἡμέρας δυνάμει γροσίων χιλιάδων δέκα ἐπὶ ταῖς ἐκατὸν (σημ. 100 χιλ. γροσίων), οἱ δὲ συνάδελφοι αὐτῶν, πεισθέντες δι' γελοία ἢ ἡ περαιτέρω ἐπιμονή, ἔκυαν τὴ κεφαλὴν καὶ ἔπιον τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς διαλύσεως».

Ἡ διάλυσις τῆς ἐν Προνοίᾳ Συνελεύσεως, ἐπέφερε καὶ τὴν ὀριστικήν διάλυσιν τῶν Συνταγματικῶν, οἱ ὅποιοι, ἄλλωστε, εἶχον, διὰ τῆς ὀλης συμπεριφορᾶς τῶν, γίνεαι ὀλύτως ἀντιπαθεῖς εἰς τὸν λαὸν τῆς Πελοποννήσου. Χαρακτηριστικὸν δείγμα τῆς ἀντιπαθείας αὐτῆς, ἦτο ἡ ἀπειλὴ μὲ τὴν ὁποίαν αἱ μητέρες τῆς Πελοποννήσου ἐσυνέτιζον τὰ ἀτακτοῦντα παῖδιά των: «Ἐρχονται οἱ Συνταγματικοὶ τοὺς ἔλεγον. Ἐπιγραμμάτικατα δὲ ἐνεφάνιζε τὴν κατάστασιν πού εἶχε δημιουργηθῇ ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὴν ἀπάντησιν πού ἔδωκε πρὸς τὸν Ζαΐμην, ὅταν ὁ τελευταῖος τοῦ συνίστα νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ περιθώριον, «Εἴτε μὴ καὶ τὸ Σύνταγμα ἀπλωθῇ μέσα εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐγὼ θέλω διὰ τὴν πατρίδα ἔχω τόσα αἵματα καὶ κόπους καὶ θὰ κάμω, ὅτι δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τὸ κακόν».

Αἱ εἰς βάρος τῶν Πελοποννησίων ἀδικοπραγαίαι τῶν Ρουμελιωτῶν τοῦ Κωλέττη καὶ οἱ ἀτελείωτοι καυγάδες μεταξύ τῶν Συνταγματικῶν προεκάλεσαν τὴν τοιαύτην ἀντιπάθειαν».

Η ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ὁθωνος

εἰς Ἑλλάδα (25 Ἰανουαρίου 1833) μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843, δὲν ὑπῆρξε δυνατότης δράσεως πολιτικῆς, διότι οὔτε συνταγματικαὶ ἐλευθερίαι ἀνεγνωρίζοντο, οὔτε ἐκλογαὶ ἔγιναν, οὔτε Βουλὴ ἢ Συνέλευσις συνήλθον. Κατὰ τὴν δεκαετὴ αὐτὴν περίοδον ἡ Ἑλλάς ἐκυβερνήθη κατὰ τρόπον ἀπολυταρχικόν. Κυβερνήσεις δὲν συνεκροτοῦντο, ἀλλὰ διορίζοντο ἁπλῶς ὑπουργοί, οἱ ὅποιοι ἦσαν, εἰς τὴν οὐσίαν, ἀνάτατοι ὑπάλληλοι, ἐκτελοῦντες τὰς ἐντολὰς τῆς ἀντιβασιλείας ἀρχικῶς καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ βασιλέως (20 Μαΐου 1835) τὰς ἐντολὰς τοῦτο. Ἡ πολιτικὴ δράσις ἐγένετο κατὰ τρόπον συνωμοτικὸν καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, καταργουμένης τῆς ἀπολύτου μοναρχίας, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ συνθήκη τῆς 7ης Μαΐου 1832 μεταξύ Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας ἁφ' ἑνὸς καὶ Βαυαρίας, ἁφ' ἑτέρου καὶ διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ὁθων ἀνεκνήρυξεν βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.

Διαρκούσης τῆς ἀπολύτου μοναρχίας τὰ τρία κόμματα: ρωσικόν, γαλλικόν καὶ ἀγγλικόν, ἐκλήθησαν, ἀλληλοδιαδόχως, νὰ δώσουν ὑπουργούς. Ἀρχικῶς, ἡ ἀντιβασίλειά ἐστράφη κυρίως πρὸς τὰ κόμματα ἀγγλικὸν καὶ γαλλικόν καὶ κατεδίωξε τὸ ρωσικόν. Ὁ ἡγέτης του, Θ. Κολοκοτρώνης, κατεδικάσθη, μάλιστα, μετὰ τοῦ συνεργάτου του Δ. Πλαπούτα εἰς θάνατον, κατηγορηθέντες ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ. Ἡ ποινὴ των δὲν ἐξετέλεσθη, ἀλλὰ παρήμειναν εἰς τὰς φυλακάς ἐπὶ ἑνδεκά μηνας, ἀρροφολακισθέντες μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ Ὁθωνος. Οὗτος, εὐθύς ὥς ἀνέλαθεν ὑπεύθυνος τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐξουσίας, προσεπάθησε νὰ παραμείνῃ ἔξω τῶν κομματικῶν ἐπιρροῶν καὶ ἀνέθεσε τὴν πρωθυπουργίαν, μὲ τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχικαγκελλάριου, εἰς τὸν μέχρι τότε πρόεδρον τοῦ συμβουλίου τῆς ἀντιβασιλείας Βαυαρὸν κόμισιν Ἀρμανσπεργκ. Ἐποθέτησε δὲ τὸν Κωλέττην, ὁ ὁποῖος μέχρι τότε, ὡς ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν, ἦσκει οὐσιαστικῶς καὶ καθήκοντα πρωθυπουργοῦ, ὡς πρεσβευτὴν εἰς Παρίσι. Τὸν Μαυροκορδάτον εἶχεν ἡδη ἀπομακρύνει ἐξ Ἑλλάδος ἡ ἀντιβασίλειά, τοποθετήσασα αὐτὸν πρεσβευτὴν εἰς τὸ Μόναχον. Συγχρόνως, τὸ φθινόπωρον τοῦ 1835, ἴδρυνε τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, σῶμα συμβουλευτικόν, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη διορίζοντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὁ Ὁθων ἀπέβλεπε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς φιλοδοξίας τῶν ἰσχυροτέρων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν παραγόντων, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δημιουργίαν ἀντιπολιτεύσεως. Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου ὤρισε τὸν Γ. Κουντουριώτην, ἀντιπρόεδρους τοὺς Π. Μαυρομικαλὴν καὶ Ἀνδρ. Ζαΐμην, μέλη δὲ τὰ ἡγετικά στελέχη καὶ τῶν τριῶν κομμάτων.

Ἀκριδῶς, ὅμως, ἡ ἴδρυνσις τοῦ Συμβουλίου προεκάλεσε τὰς πρώτας δυσαρρεσκείας. Ὅσοι δὲν διορίσθησαν ἤρχισαν νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ Συμβούλιον ἀπετελεῖ φανά-

κην, διότι αἱ ἀποφάσεις του δὲν ἦσαν ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν βασιλέα, ἐνῶ τὰ μέλη του δὲν ἦσαν κατωχρωμένα διὰ τὴν ἐλευθέραν ἀσκήσιν τοῦ ἔργου των, ἐφ' ὅσον, ἀνὰ πάσαν στιγμὴν, ἦτο δυνατόν νὰ ἀπολυθῶν. Διευτυπῶν δὲ ὡς αἴτημα, ὅπως τὸ Συμβούλιον καταστήσῃ σῶμα αἰρετόν. Παρὰ τὴν ἰσχίον νὰ γίνεαι συζήτησις περὶ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον, τὸσον ἡ ἀντιβασίλειά, ὅσον καὶ ὁ βασιλεὺς, ἠρῶντο νὰ δώσουν, σπριζόμενοι εἰς τὴν ἀπὸ 25 Ἀπριλίου — 7 Μαΐου 1832 συνθήκην μεταξύ τῶν τριῶν Δυνάμεων καὶ τῆς Βαυαρίας, ἡ ὁποία ὥριζεν ὅτι «Ἡ Ἑλλάς, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ πρίγκιπος Ὁθωνος τῆς Βαυαρίας καὶ τὴν ἐγγύησιν τῶν τριῶν Αὐλῶν, θέλει ἀποτελεῖ κράτος μοναρχικὸν ἀνεξάρτητον».

Τὸ αἴτημα περὶ Συντάγματος διετυπώθη μὲ θάρρος ἀπὸ τὰς ἐκδιδομένας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφημερίδας. Ἡ «Ἀθηνᾶ», εἰς τὸ φύλλον τῆς 23 Δεκεμβρίου 1836 ἔγραφε: «Τέλος πάντων ἐφάσεν ἡ τὸσον ποθητὴ τῶν ἀνακλητηρίων ἡμέρα (σημ. ἡ ἑορτὴ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὁθωνος ἀναλήψεως τῆς ἐξουσίας μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν του) καθ' ἣν ἐπιμεναιμεν μὲ τὴν προκήρυξιν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν πρόσκλησιν τῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς τοῦ Συντάγματος ἀπὸ τὴν ἐν Προνοίᾳ ἐθνικὴν σύνοδον, διὰ νὰ συνελθῇ καὶ συνενοθῶν τὰ μέλη ταύτης μὲ τινὰ ἄλλα ἐκλεγέντα καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων βασιλέα καὶ οὗτοι νὰ συντάξουν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Σύνταγμα καὶ ἀκολούθως νὰ προσκληθῶν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους διὰ νὰ τὸ ἐπιθεωρῶσιν καὶ νὰ τὸ κυρώσουν μετὰ τὸ σεβαστοῦ βασιλέως μας. Πλὴν κατὰ δυστυχίαν ἡ προκήρυξις ἦτο ζηρὰ, καὶ οὐδὲ λόγος κἄν περὶ Συντάγματος ἐγένετο: ἡ μόνη δὲ θεσμοθεσία, τὴν ὁποίαν κατόπιν τῆς προκήρυξεως ταύτης εἶδομεν, ἦτο ἡ κατάστασις τῆς καγκελλαρίας καὶ καγκελλάριον ἐνθρονισμένον εἰς τὴν καγκελλαρίαν τὸν κύριον Ἀρμανσπεργκ, ἀνέθυνον καὶ σχεδὸν ἀπόλυτον. Ὅλος ὁ κόσμος ἐξεπλάγη τότε καὶ διότι ἐξαφνα ἀπὸ τοῦ Συντάγματος εἶδε ὅτι μετεβαίνοντες εἰς τὸ πολιτικὸν τοῦ κυρίου Μετερνίχου σύστημα, καὶ διότι δὲν ἤλπιζε ποτε νὰ τῷ ἀρχικαγκελλάριον τὸν κ. Ἀρμανσπεργκ, εἰς τὸν νέον τίτλον τοῦ ὁποίου δὲν ἐπίστευε τουλάχιστον ὅτι δέλεπαι ἄλλο παρὰ τὸ καβούκι, μετασχηματισμένον εἰς καπέλλον. Καὶ μάλιστα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀφοῦ εἶδαν ποῖα ἦσαν τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχικαγκελλάριου, ἐσύγκριναν τὸ ὑπουργικὸν τοῦτο καὶ τὸ εὗρισκαν ἀπαράλλακτον μὲ ἐκείνον τοῦ Βεζύρου, καὶ μαθαίνοντες προσέτι ὅτι τοιαύτην θέσιν ἔχει καὶ ὁ κ. Μετερνίχ εἰς τὴν Αὐστρίαν, ἔλεγον ὅτι προτιμοῦσαν καλῶτερα τὸν Πασά — Κασιπὴ παρὰ τὴν τοιαύτην καγκελλαρίαν».

Ἡ ἐπίθεσις αὕτη κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ δὲν ἦτο μόνον δημοσιογραφικὴ. Στασιαστικὰ κινήματα ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὸ 1836 εἰς διαφόρους ἐπαρχίας, κατασταλέντα διαίως, ἀφοῦ ἐπὶ τρίμηνον διετάραξαν τὴν γαλήνην τῆς ἐλληνικῆς υπαίθρου. Ὁ βασιλεὺς Ὁθων, μετὰ τὸν

γάμον του μετὰ τὴν Ἀμαλίαν, τελεσθέντα εἰς Μόναχον τὴν 10ην Νοεμβρίου 1836, ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἀπέπεμψε τὸν Ἀρμανσπεργκ καὶ διώρισε πρωθυπουργὸν τὸν Ρούδαρτ, μέλος τοῦ βαυαρικοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ἀρμανσπεργκ ἱκανοποίησε τὴν ἀν-

τιπολίτευσιν, ὅχι ὅμως καὶ ὁ ἀντικαταστάτης του. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Ρούδαρτ διωρίσθη πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ὅχι Ἀρχικαγκελλάριος ὡς ὁ προκατόχος του. Ἡ μεταβολὴ εἶχε σημασίαν διότι ἐφεξῆς δὲν ἐχρειάζετο, διὰ νὰ

ἔχουν κύρος αἱ πράξεις τῶν ὑπουργῶν, ἡ προσυπογραφή τοῦ Ἀρχικαγκελλάριου.

ΠΡΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ἡ ἀντιπολίτευσις, τὴν ὁποίαν ὑπεβοήθουν πλέον ἀνοικτὰ αἱ πρεσβεῖαι Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, διότι

ὁ Ρούδαρτ, κατερχόμενος εἰς Ἑλλάδα διήλθεν ἐκ Βιέννης καὶ ἔλαθε τὰς ὁδηγίας τοῦ Μετερνίχ, συνεχίσθη μὲ δέυστητα καὶ ὠδήγησεν εἰς παραίτησιν τοῦ Βαυαροῦ πρωθυπουργοῦ, δέκα μόλις μῆνας μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων του. Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Ρούδαρτ συνε-

δέθη μὲ τὴν ἐπίθεσιν Βαυαρῶν ἀξιοματικῶν ἐναντίον τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Ἐλπίς» Κ. Λεβίδη καὶ τὴν, ἐν συνεχείᾳ, διαταχθεῖσαν σύλληψιν του. Ὁ βασιλεὺς δὲν διώρισε νέον πρωθυπουργόν, ἀλλὰ, διὰ διατάγματος, ὥρισεν ὅτι θὰ προῆδρευν ὁ ἴδιος τῶν συνεδριάσεων τοῦ

Η ΝΥΚΤΑ ΤΗΣ 3ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1843. Ο ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΖΗΤΕΙ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΟΘΩΝΑ, ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΛΕΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

(Μουσείον Μπενάκη)

Ἡ ἱστορικὴ νύξ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843

ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ὁσάκις δὲ ἀπουσίαζε θὰ τὸν ἀνέπληρουν ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας Γ. Κουντουριώτης, καί, τούτου καλωμένου, ὁ ἀντιπρόεδρος Ἄνδρ. Ζαΐμης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτὴ δὲν ἤρκεσε νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα. Τὸ αἷτημα παρέμενεν ἡ ἀναγνώρισις πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, ἡ παραχώρησις Συντάγματος. Τὰ δύο κόμματα, γαλλικὸν καὶ ἀγγλικόν, παρ' ὅλου, ὅτι οἱ ἡγέται τῶν εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δὲν ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγῶνα. Μὲ θάρρος δὲ προέβαλλον τὸ αἷτημα περὶ Συντάγματος ὅλοι αἱ ἐκδιέμιναν ἐφημερίδες, παρὰ τὰς διώξεις τὰς ὁποίας ὕφισταντο, βάσει τοῦ ἐκδοθέντος τὴν 25ην Νοεμβρίου 1837 νόμου περὶ Τύπου.

Τὴν κατάστασιν ἀντελαμβάνετο καὶ αὐτὸς ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας Πρόξες φον Ὅστεν, ὁ ὁποῖος ἔγραφε, τὴν 27 Ἰουνίου 1838, πρὸς τὸν Μέτερνιχ: «Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει ἀντιπάλους εἰς τὸν λαόν. Τὰ κόμματα ὀνομαστικῶς μόνον ὑπάρχουν ἐδῶ, ἐνῶ τὰ παλαιά, τὰ ὁποῖα ὁ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πληρωνόμενος «Ἑλληνικὸς Ταχυδρόμος» ἀρόνως πολεμεῖ. Ὁ μόνος τῆς κυβερνήσεως ἐχθρὸς εἶναι ἡ ἐξ Ευρώπης ἐρχομένη ἐπανάστασις, ἡ δημο-

κρατία, κηρυσσομένη εἰς τὰ καφε-νεῖα καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς ἀντιπροσωπευτικὸν σύστημα καὶ ὑπὸ τοῦ λόρδου Πάλμερστον ἐνεργητικώτατα ὑποστηριζομένη. Ὁ βασιλεὺς θὰ κρατηθῇ παρ' ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ Πάλμερστον ἀπείρως ἐνισχυομένην συνταγματικὴν φρουρίαν».

Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του, καταρρίπτει τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Πρόξες, ὅτι τὸ αἷτημα τοῦ Συντάγματος δὲν συνεχίζει τὰς λαϊκὰς μάζας. «Ἡ ἀντιπολίτευσις, γράφει, ἐν ὀνόματι τοῦ Συντάγματος, ὁσημέραι ἠύδαται ἀπέβαιναν ἀπειλητικῇ αἰ πλείστα τῶν ἐφημεριῶν μετ' αὐτῆς συνετάσσοντο, αἱ δὲ κυβερνητικαί, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἦσαν ἀσθενεῖς καὶ ὑπεδλείποντο. Καὶ οἱ συνεπικότεροι δ' ἐβλήθησαν τότε, ὅτι καὶ δίκαιον καὶ ἀναπόφευκτον ἀπέβαινε νὰ δοθῶν φιλελεύθεροι θεσμοί, θεωροῦντες τὴν Ἑλλάδα ὥριμον ἵνα διδασθῇ τὴν αὐτοκυβέρνησιν καὶ ὑπὸ δυστυχημάτων ἀπειλουμένην, ἂν εἰς τὰς κοινὰς εὐχὰς ἀντετάσσεται ἐπίμονος ἀρνήσις. Ἡ δραστηριωτέρα δὲ μερὶς ἐν τῇ ἀντιπολίτεισί, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κόμιτος Ἀρμανσπέργκ, ἦν ἡ ἀγγλική, καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ὅτε μὲν ἐνέπνεε καὶ καθωδηγεῖ αὐτήν, ὅτε δὲ διεβίβδιεν εἰς τὴν κυβέρνησιν του καὶ ὑπερήπι-

ζε παρ' αὐτῇ τὰς ἀξιώσεις τῆς. Διὰ τοῦτο ὁ τότε παρὰ τῇ Αὐλῇ τοῦ Λονδίνου διατελὼν Ἕλλην πρέσβυς Α. Μαυροκορδάτος αἰτήσάμενος ἄδειαν κατὰ προτροπὴν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ἤλθε φέρων εἰς τὸν βασιλέα τὰς συμβουλὰς αὐτῆς περὶ ἀναγκαίων μεταρρυθμίσεων. Αἱ προτάσεις αὗται θαρεῖται δὲν ἦσαν, διότι περιορίζοντο εἰς σύστασιν Βουλῆς ἀντιπροσώπων, ἐχούσης, κυρίως, μόνον οἰκονομικὴν δικαιοδοσίαν. Πάντες δὲ οἱ ἀνιδιοτελεῖς, οἱ μετριοπαθεῖς καὶ μὴ πατριάζοντες, ἀνεγνώριζον τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην τῆς μεταρρυθμίσεως πρὸς κατευνασμόν καὶ τῆς ὑπερτάτως ἐρεθισμένης κοινῆς γνώμης».

Ὁ Μαυροκορδάτος ἔφθασεν εἰς Ἀθήνας τὰ τέλη Μαΐου 1841, καὶ εὐθὺς ἀμέσως, ἀνελθὼν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἐξήγησεν εἰς τὸν βασιλέα ποῖαι μεταρρυθμίσεις ἔπρεπε νὰ γίνων. Μετὰ διαπραγματεύσεις αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν πλέον τῶν τριῶν ἑβδομαδῶν, ὁ Ὅθων ἐδέχθη τὰς ἐισηγήσεις τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν, ἡ ὁποία καὶ ὠρκίσθη τὴν 24ην Ἰουνίου. Εἰς τὴν κυβέρνησιν ταύτην περιελήφθησαν ἐκπρόσωποι καὶ τοῦ γαλλικοῦ κόμματος ὁ Δ. Χριστίδης, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ τοῦ ρωσικοῦ ὁ Ἀνδρέας Μεταξάς, ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Μετὰ 45 ἡμέρας, ὁ Μαυροκορδάτος ἠναγκάσθη νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησίν του. Ἔτσι, ἡ προσπάθεια ὅπως δοθῇ διέξοδος εἰς τὸ θέμα τῶν μεταρρυθμίσεων ἐναυάγησεν. Ὁ βασιλεὺς ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὴν προεδρίαν τῆς κυβερνήσεως, ἐνῶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἤρχισε προετοιμαζομένη δι' ἐπαναστατικὴν ἐξέγερσιν.

Ἡ 3η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ 3η Σεπτεμβρίου 1843 ποὺ ἀπετέλεσε σταθμὸν εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, διότι ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν τῶν Ἑλλήνων, δὲν προῆλθεν ἐκ τοῦ μηδενός, ὅπως ἔγραφεν ὁ Αὐστριακὸς πρέσβυς εἰς τὸν Μέτερνιχ, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς διηνεκούς πάλης τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὴν καποχώρησιν, μετὰ τὴν ἐθνικὴν, καὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας του. Ἡ 3η Σεπτεμβρίου ἦνοιξε τὴν θύραν διὰ τὴν δημοκρατικὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ 3η Σεπτεμβρίου ὑπῆρξεν ἔργον κοινῆς προσπάθειας καὶ τῶν τριῶν κομμάτων. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Μέτερνιχ, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐκθεσιν ποὺ τοῦ ὑπέβαλεν ὁ Πρόξες ἐπὶ τῶν γεγονότων, τοῦ ἔγραψεν: «Οὐδὲν δι' ἐμὲ τὸ ἐκπληκτικὸν εἰς τὰς σχέσεις τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου. Οὐδέποτε ἀμφέβαλον ὅτι μὴ θύελλα θὰ ἔθετε τέλος εἰς τὸ χάρτινον οἰκοδόμημα. Ἐπικουρησά δις, διότι ἐλλείπουν τὰ μέσα. Ἡ μόνη συμβουλὴ ἦτις ἠδύνατο νὰ δοθῇ εἰς τὸν βασιλέα, νὰ περιορισθῇ νὰ σώσῃ ἐκ τοῦ ναυαγίου, ὅτι ἐκ τούτου νὰ σωθῇ δύναται, διότι μὴ εἰς ἀκέραιον ἀποκατάστασις δὲν εἶναι δυνατὴ. Ἐχὼ ἀποδείξει ὅτι τὸ ἔργον τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ι. Κωλέττη. Ὁ Κατακάζ (σημ. πρέσβυς τῆς Ρωσίας) ὑπῆρξε δι' ἐμὲ παίγιον τῆς φιλορθοδόξου μεριδος καὶ ὁ Λάιους (σημ. πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας) εἶναι εἰς ἐνθους καὶ ἀνόητος ἐθνομισαστὴς ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος... Εἰς τοὺς

Παρισίους τρίβουν τὰς χεῖρας. Εἰς τὸ Λονδίον δὲν σκέπτονται ἐπὶ τῶν γενομένων. Εἰς τὴν Πετρούπολιν ἐπέδρασαν ὡς βομβαρδισμός». Ἡ ἐπανάστασις τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἦτο στρατιωτικῆς μορφῆς. Διέθετε ὁμως ἀπόλυτον τὴν ὑποστήριξιν τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ὅπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς στρατιωτικῆς ἐπανάστασεως, τοῦ συνταγματάρχου Δημ. Καλλέργη, εὐρίσκοντο τὰ κόμματα, ὁ τύπος, ὁ λαός. «Ἐνὶ ταῦτα συνέβαινον (σημ. ἐνῶ, δηλαδή, τὰ στρατιωτικὰ μέρηματα διημυθύνοντο πρὸς τὰ ἀνάκτορα), ἔγραψεν ἡ ἐφημερίς «Ἀθῆνα», οἱ πολῖται ἐγερθέντες τοῦ ὕπνου (σημ. ἡ ἐπανάστασις ἐξερράγη τὸ μεσονύκτιον τῆς 2ας πρὸς

3ην Σεπτεμβρίου) ἐξήρχοντο οἱ μὲν ὠπλισμένοι, οἱ δὲ ἀοπλοί, ἄλλοι δὲ στρατιῶται ἄτακτοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Κρήτες διεκρίνοντο ἀπὸ τῶν μικρὰ τουρκία, ἐσπεύδον διευθυνόμενοι ἅπαντες πρὸς τὴν πλατείαν» (σημ. τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων). Ἡ ἰδία ἐφημερίς ἐτελείωνε τὸ ρεπορτάζ, ποὺ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης Σεπτεμβρίου 1843, ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς 3ης Σεπτεμβρίου: «Περὶ τὰς 3 μ.μ. οἱ στρατιῶται ὅτινες εἶχον μείνει 14 ὥρας ἀκίνητοι εἰς τὴν γραμμὴν παραλαύοντες, ἀνεχώρησαν ἐν παρατάξει ὁμοῦ μετὰ τὸν λαόν, ὅστις παρηκολούθει χαίρων καὶ κραυγάζων: «Ζήτω τὸ Σύνταγμα καὶ ὁ βασιλεὺς». Με-

τὰ ἡμῖς ὡραν, ὁ περιδιαβάων εἰς τὴν πλατείαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ σημεῖον οὐδὲν, δι' οὗ νὰ συμπεράνῃ ὅτι λαὸς ὁλόκληρος καὶ στρατὸς ἐξετέλεσαν ἐκεῖ πρὸς ὅλῃν μίαν ἐπανάστασιν. Εἰς τοῦτο πάντες ἐχώρησαν καὶ οἱ Ἕλληνες ἐδείξαν πόσον προέβησαν εἰς τὴν πολιτισμὸν, πόσον κατενόησαν τὰ δικαιώματά των καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν πρέπει νὰ τὰ ἀποκτήσουν, χωρὶς ν' ἀφήσουν οὐδεμίαν κηλίδα εἰς τὴν ἱστορίαν. Δέκα ἔτη τοὺς ἐσκοφάντησαν ὡς ἀνθρώπους πλήρεις παθῶν καὶ μίσους καὶ δόλου, τοὺς ἐξηντέλησαν ὡς ὑπομένοντας τὴν δουλείαν καὶ τὴν διαφθοράν, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν ἐδείξαν αὐτοὶ πόσον εἶναι ζήλοτυποι τῆς ἐλευθερίας των, πόσον

εἶναι ἐπιεικεῖς μετὰ τὴν νίκην, πόσον εἶναι γενναῖοι πρὸς τοὺς προξένους τῆς δυστυχίας των». Ἡ δεκαετρία αὐτῆς ἐπανάστασις εἶχεν ὡς συνέπειαν τὸν σχηματισμὸν συνταγματικῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ρωσικοῦ κόμματος Ἄνδρ. Μεταξά, διαδεχθέντος τὸν Θ. Κολοκοτρώνη, (ὁ ὁποῖος, εἰρήσθω, ὑπῆρξεν ἀντίθετος μέχρι τοῦ θανάτου του πρὸς κάθε συνταγματικὴν μεταρρυθμίσειν, διότι ἐθεώρει τοὺς Ἕλληνας ὡς ἀνωρίμους πολιτικῶς). Εἰς τὴν κυβέρνησιν ταύτην μετέσχον καὶ ἐκπρόσωποι τῶν δύο ἄλλων κομμάτων. Ἀπὸ τῆς 25ης Ὀκτωβρίου δὲ μετέσχον εἰς τὴν κυβέρνησιν ὡς ὑπουργοὶ ἄνευ

χαρτοφυλακίου καὶ οἱ Ι. Κωλέττης καὶ Ἀλέξ. Μαυροκορδάτος. Ἡ νέα κυβέρνησις ἐξέδωκεν αὐθημερὸν διάταγμα διὰ τοῦ ὁποῖου ἐντὸς 30 τῶν πολλῶν ἡμερῶν συνεκαλεῖτο τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν πρὸς σύνταξιν τοῦ Συντάγματος τοῦ Κράτους. Ἡ Συνέλευσις ἤρχισε τὰς ἐργασίας τῆς 8ην Νοεμβρίου καὶ μετὰ τετράμηνον (18 Μαρτίου 1844) ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον Σύνταγμα τοῦ ἀνεξαρτήτου ἐλληνικοῦ κράτους. ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗΣ

Εἰς τὸ ἐπομένον: Ἡ δράσις τῶν κομμάτων μέχρι τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὅθωνος—Ἐκλογαὶ καὶ κυβερνητικαὶ κρίσεις—Ἡ δημιουργία νέων κομμάτων καὶ ἡ ἐμφάνισις νέων πολιτικῶν ἀνδρῶν.

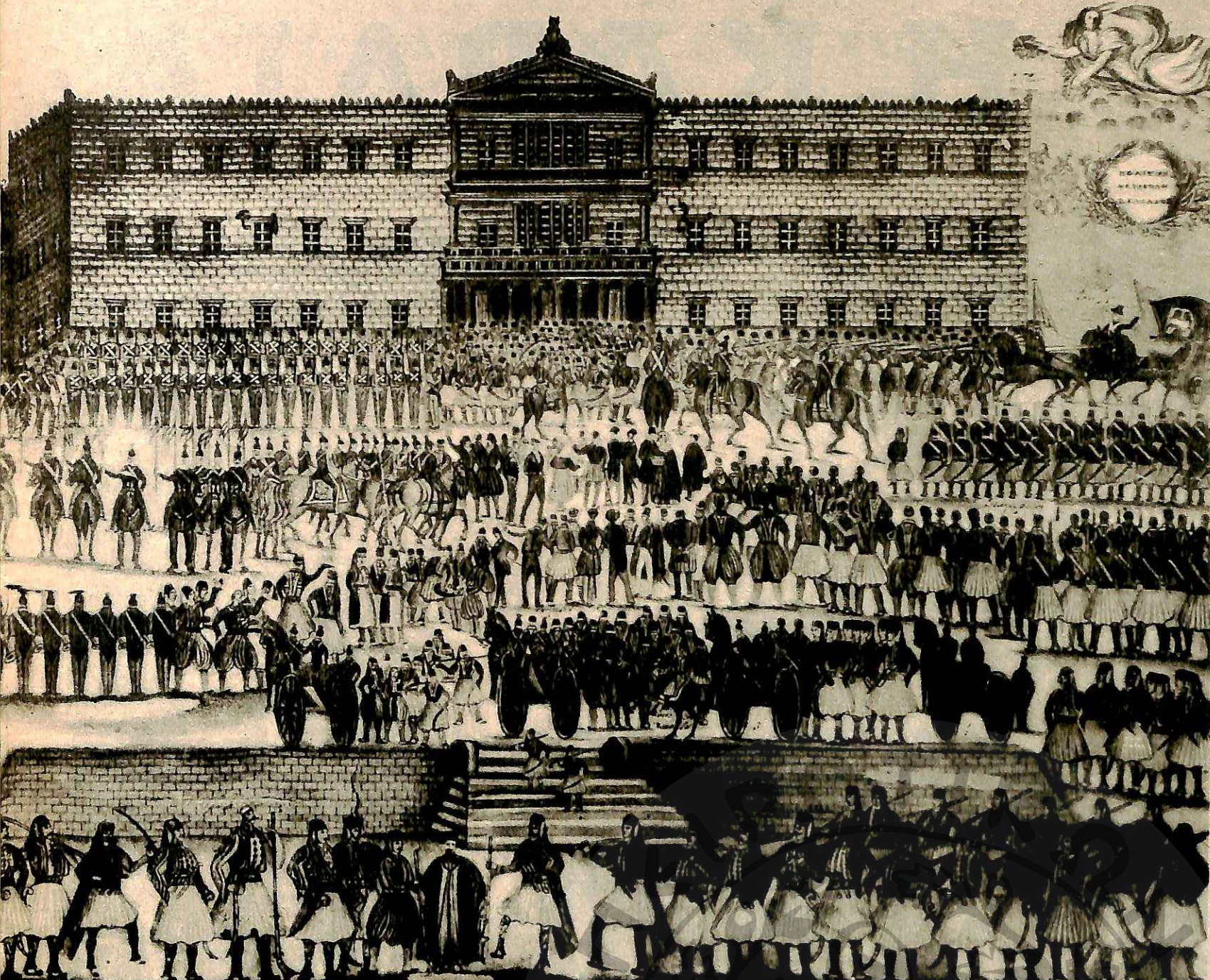
(Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον)

Ο ΚΟΜΙΣ ΑΡΜΑΝΣΠΕΡΓΚ, Ο ΑΡΧΙΚΑΓΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Μουσείον Μπελάκη)

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΠΡΟ ΤΩΝ

ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 3ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1843, ΠΟΥ ΑΝΕΤΡΕΨΕ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΜΟΝΑΡΧΙΑΝ

Η ΚΑΡΔΙΑ:

Η αϊφνίδια αρρώστεια του 'Αμερικανού προέδρου 'Αϊζενχάουερ, πριν από λίγον καιρό, συγκέντρωσε την προσοχή όλου του κόσμου σ' έναν από τους πιο επικίνδυνους έχθρους του ανθρώπου —τη θρόμβωση της στεφανιαίας αορτής.

Γνωστή περισσότερο με το όνομα «καρδιακή προσβολή», ή θρόμβωση της στεφανιαίας αορτής δεν είναι αυτή η ίδια μία αρρώστεια, όπως πολλές άλλες αρρώστιες της καρδιάς. Είναι ένα ξαφνικό ατύχημα, που προκαλείται από μία αρρώστεια γνωστή με το όνομα αθηροσκληρώσις. 'Η αθηροσκληρώσις προσβάλλει τις στεφανιαίες αρτηρίες (αυτές που δίνουν αίμα στους καρδιακούς μύς), που γίνονται παχύτερες και φράζουν από απόθεμα λίπους. 'Η ξμφραξί τους ελαττώνει τη ροή του αίματος προς την καρδιά και προκαλεί την καρδιακή προσβολή.

'Η αθηροσκληρώσις παρουσιάζεται σιγά-σιγά και ύπουλα, συνήθως μάλιστα χωρίς καθόλου να την καταλάβει κανείς. Στην περίπτωση του 'Αμερικανού προέδρου, ούτε υποψία γι' αυτή την αρρώστεια είχε γεννηθεί ποτέ στους γιατρούς του, παρ' όλο που την 1ην Αυγούστου, δηλαδή κάπου δυο μήνες πριν απ' την προσβολή, ο πρόεδρος είχε υποβληθεί στην τακτική οργανική του εξέταση.

Να πώς μπορεί να γίνει μία κλασσική καρδιακή προσβολή: Το αίμα, κυλώντας μέσα σε μία αρρώστη στεφανιαία αρτηρία, ρέει ολόενα και πιο άργα και προχωρεί σε σταγόνες μέσα στο αίμοφορο αγγείο, που διαρκώς στενεύει από την καθημερινή απόθεση του λίπους, ώσπου αρχίζει να πήζει. Στο τέλος, μία μικρή σταγόνα πηγμένο αίμα, ένας «θρόμβος», όπως τον λένε οι γιατροί, φράζει τον αγωγό και σταματάει τη ροή του αίματος. 'Η άπουσία αίματος από την περιοχή της καρδιάς, που παθαίνει την προσβολή, προκαλεί ένα φοβερό πόνο, που χαρακτηρίζει τη στιγμή της καρδιακής προσβολής. Το κατεστραμμένο όργανο, που ή κανονική του λειτουργία έχει διακοπεί, καταβάλλει υπερβολική προσπάθεια, για να διατηρήσει τη ζωτική για τον οργανισμό κυκλοφορία.

'Αν και ο μηχανισμός της θρομβώσεως της στεφανιαίας αρτηρίας είναι σήμερα γνωστός, οι γιατροί δεν ξέρουν τί προκαλεί τον ύπουλο πρόδρομό της, την αθηροσκληρώσις. 'Ως τώρα τελευταία έπίστευαν ότι η αθηροσκληρώσις ήταν ένα από τα συνεπακόλουθα των γερατειών. 'Αλλά σήμερα, που είδαν πώς πεθαίνουν και πολλοί νέοι από καρδιακή προσβολή, γυρεύουν άλλη εξήγηση της αρρώστειας.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ :

Μερικοί ειδικοί παρατηρούν ότι η αθηροσκληρώσις σπάνια συμβαίνει σε πληθυσμούς

που δεν διατρέφονται καλά, όπως οι Κινέζοι, και πιστεύουν ότι η διαίτα παίζει μεγάλο ρόλο. Και επειδή οι άνδρες παθαίνουν εύκολότερα αθηροσκληρώσις από τις γυναίκες, άλλοι νομίζουν ότι οι γεννητικές ορμόνες παίζουν σημαντικό ρόλο στη δημιουργία της αρρώστειας. Τέλος, η συχνότητά της ανάμεσα στους επιχειρηματίες και τους υπαλλήλους επιχειρήσεων δείχνει ότι η αθηροσκληρώσις μπορεί να είναι το αποτέλεσμα της έντατης σημερινής ζωής και του σύγχρονου πολιτισμού.

Παρ' όλο το μυστήριο της προελεύσεως της αρρώστειας, η έπιστήμη έχει έπιτύχει μεγάλες προόδους στη διάγνωσή της, στην έξουδετέρωσή των αποτελεσμάτων της και στη γρήγορη αποκατάστασή της ύγείας του αρρώστου. Πριν από τριάντα χρόνια, οι μισές από τις περιπτώσεις της στεφανιαίας θρομβώσεως έφερναν το θάνατο στην πρώτη προσβολή. Σήμερα τὰ 80 τοίς εκατό των αρρώστων έπιζούν και συχνά θεραπεύονται τελείως και συνεχίζουν τη δραστήρια και παραγωγική ζωή τους επί δεκάδες χρόνια.

Μετά την προσβολή, όπως κάθε κομμάτι κρέας, όπου παύει να κυκλοφορή το αίμα, το άρρωστο τμήμα του καρδιακού μυός φουσκώνει και γαγγραινίζει. Λευκά αιμοσφαίρια κυλούν σαν ποτάμι ανάμεσα από τους κατεστραμμένους ιστούς και μεταφέρουν μακριά το νεκρό υλικό. 'Υστερα, σάν από θαύμα, νέα αϊμαφόρα αγγεία ξεπηδούν από τις πλευρές των γειτονικών γερών αρτηριών και εξαπλώνονται στα σύνορα της άρρωστης περιοχής. Στο τέλος, ειδικά κύτταρα, οι εϊνοβλάστες, σκεπάζουν το μέρος εκείνο με τραυματικό ιστό.

Τις πρώτες ώρες μετά την προσβολή, το θύμα είναι πάντα τόσο αδύνατο, ώστε δεν πρέπει ούτε να μετακινηθεί καθόλου. Παίρνονται όμως αρκετά άμεσα μέτρα για την άνακούφιση του άρρωστου και την έξουδετέρωσή των αποτελεσμάτων της προσβολής. Δίνονται κατευναστικά στον άρρωστο, καθώς και φάρμακα που έμποδίζουν την πήξη του αίματος. 'Όταν μεταφερθεί στο νοσοκομείο, ύστερα από μερικές ώρες, μπορεί να τοποθετηθεί μέσα σε μία τέτα δξυγόνου. 'Εκεί, το αίμα του άπορροφά μεγάλη ποσότητα δξυγόνου κι' έτσι οι ανάγκες του οργανισμού του σε δξυγόνο μπορούν να ικανοποιηθούν με θραδύτερη ροή αίματος και, συνεπώς, με έλαττωμένη προσπάθεια της άρρωστης καρδιάς.

Τις πρώτες δύο έβδομάδες, όταν ή θεραπεία έχει μόλις αρχίσει και το τοίχωμα της καρδιάς είναι πολύ αδύνατο ακόμη, ή ανάρρωσις εξαρτάται από την άνάπαυση. 'Υστερα από έξη έβδομάδες, όταν ή αδυνατισμένη καρδιά ένισχύεται από τον τραυματικό ιστό, ο άρρωστος μπορεί ν' αρχίσει να κάνει κάτι, ενώ ή καρδιά του συμπληρώνει μόνη της τη θεραπεία της.

ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Οι αρρώστιες των στεφανιαίων αρτηριών, όπως ή αθηροσκληρώσις, είναι από τὰ τέσσερα κυριώτερα είδη των καρδιακών παθήσεων. 'Η υπέρτασις μπορεί να προκαλέσει τη διόγκωσι της καρδιάς, που αγωνίζεται να έπιθραδύνη την καλπάζουσα, κυριολεκτικά, κυκλοφορία. 'Ο ρευματικός πυρετός προσβάλλει τις καρδιακές βαλβίδες. Οι θλάθες έκ γενετής ή «συγγενείς θλάθαι», όπως τις λένε οι γιατροί, παρουσιάζονται κι' αυτές με πολλές και διάφορες μορφές και πιο συχνά απ' όλες σάν μία τρύπα ανάμεσα σε δυο από τους καρδιακούς χώρους, απ' την οποία ξεπηδά το αίμα, θραχυκυκλώνοντας την κανονική του ροή σ' όλο το σώμα.

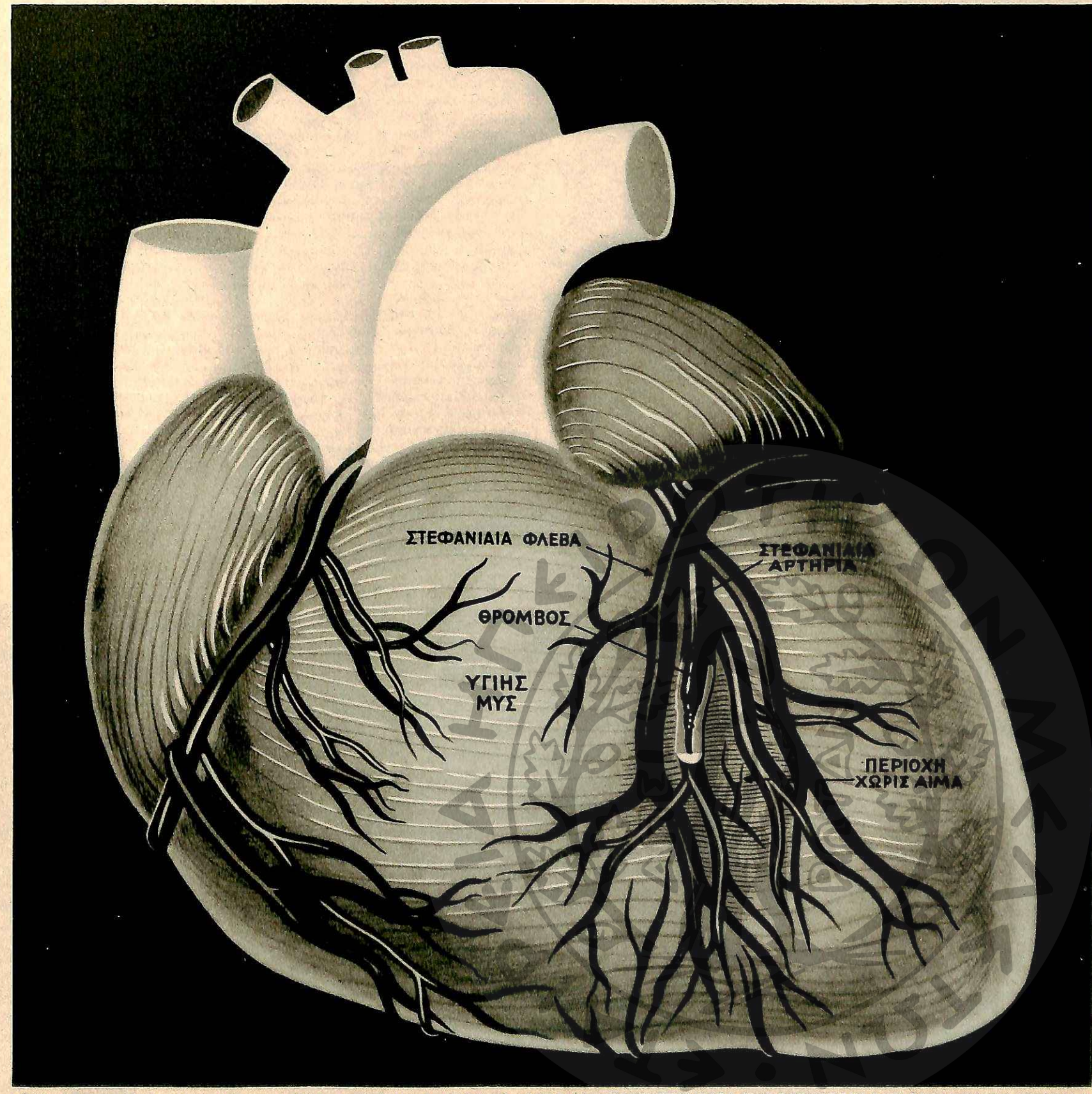
Οι καρδιές που πάσχουν από υπέρτασι, από ρευματισμούς ή από «συγγενείς θλάθαι», μπορούν εύκολα ν' άναγνωρισθούν στις άκτίνες Χ. 'Αλλά ή πάθησις της στεφανιαίας ποτέ δεν φαίνεται στις άκτίνες. Αυτός είναι ο λόγος που ή θρόμβωσις της στεφανιαίας αρτηρίας δεν μπορούσε να διαγνωσθεί ως το 1912.

Οι σημερινές έρευνες στο πεδίο αυτό είναι άφιερωμένες στην άνακάλυψι κάποιας άμεσης θεραπείας για την αθηροσκληρώσι. 'Αλλά ακόμη μεγαλύτερη έμφασι δίδεται στην εξακρίθωσι των αίτιών της αρρώστειας αυτής. Οι έπιστήμονες έπέτυχαν να προκαλέσουν αθηροσκληρώσι σε κοττόπουλα και πιθήκους αλλάζοντας την τροφή τους, πρᾶγμα που δικαιολογεί τις υποψίες πολλών ειδικών, ότι υπάρχει ίσως κάποια σχέση ανάμεσα σε παράγοντες, όπως ή άκατάλληλη διαίτα ή ή έλλειψι άσκήσεως, και στη θρόμβωσι της στεφανιαίας.

'Ενας από τους μεγαλύτερους άντικειμενικούς σκοπούς στον άγώνα εναντίον της καρδιακής προσβολής, είναι ή άνακάλυψις τρόπων πρόλήψεώς της. Μερικές επιχειρήσεις και οργανώσεις, σε όλο τον κόσμο, χωρίς να περιμένουν να θρεθούν έπιστημονικές λύσεις, έδειξαν από τώρα το ενδιαφέρον τους για το πρόβλημα αυτό, εξασφαλίζοντας στους διευθυντάς και στους πιο καλύτερους υπαλλήλους τους μια σχετική άνάπαυσι της καρδιάς. 'Η άμερικανική άεροπορία, έξ άλλου, παραινεί τους αξιωματικούς της να άφιερώνουν ένα άπόγευμα σε σωματική άσκησι και σε πολλές περιπτώσεις φθάνει ακόμη και στην έπιβολή, στα άνώτερα στελέχη της, ειδικού διαιτολογίου με λίγες θερμίδες και πολλές ορμόνες.

'Αλλά τὰ πιθανά μελλοντικά μέτρα εναντίον του επικίνδυνου αυτού έχθρου μας θα έξαρτηθούν, άσφαλώς, από τὰ αποτελέσματα των έρευνών, που άρχισαν σε διεθνή κλίμακα τὰ τελευταία χρόνια και που θα μάς δώσουν στατιστικά στοιχεία σχετικά με το είδος της εργασίας και με τις συνθήκες ζωής των θυμάτων της καρδιακής προσβολής.

**Κάθε δευτερόλεπτο και ένας κτύπος
Κάθε δευτερόλεπτο και ένας κίνδυνος**

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΣ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ, ΟΠΩΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΡΟΜΒΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΑΙΑΣ ΑΡΤΗΡΙΑΣ

ΣΤΟΝ ΧΑΡΤΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΣΤΗΝ ΤΡΟΧΑΙΑ, Η ΚΑΘΕ ΣΗΜΑΙΑ ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΤΕΣΣΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Από τα πολλά τέτοια ατυχήματα της τελευταίας περιόδου διάλεξα τα τέσσερα πιο μυστηριώδη, για τι δίνουν ακριβώς το μέτρον κρίσεως τόσο του κινδύνου που διατρέχουμε, όσο και της εγκληματικής άσυνειδησίας πολλών οδηγών.

Το πρώτο

Νύκτα του Σεπτεμβρίου, πέρσι. Στην λεωφόρο Συγγρού. Ένα αυτοκίνητο ανεβαίνει προς τας Αθήνας. Στο ύψος του συνοικισμού Χρυσάκη παρασύρει ένα διαβάτη. Ο οδηγός αναπτύσσει ιλιγγιώδη ταχύτητα και φεύγει, χωρίς να βοηθήσει τον τραυματία. Λίγα μέτρα πιο πάνω, στη Νέα Σμύρνη, το ίδιο αυτοκίνητο παρασύρει στον ξέφρενο δρόμο του μια γυναίκα με δυο παιδιά. Δεν σταματά και σε λίγα λεπτά χάνεται στο βάθος της λεωφόρου.

Μόνο στοιχείο: Κάποιος περαστικός νομίζει ότι το αυτοκίνητο έχει σχήμα χελώνας. Καμμία άλλη πλη-

ροφορία δεν διαφωτίζει την ανάκρισι. Κι' αυτή σημειώνει:

Όδηγός: Άγνωστος.
Μάρκα: Ίσως Φολκσβάγκεν.
Χρώμα: Άγνωστον.
Επιβάται: Άγνωστοι.
Αριθμός: Άγνωστος.

Το δεύτερο

Απόβραδο του Νοεμβρίου 1954. Στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, μπροστά στο άλσούλιο του Εὐαγγελισμού, κινείται ο Τ 287. Είναι αστυφύλαξ της Τροχαίας, ονομάζεται Κωνσταντίνος Κουλιάς και περιπολεί περπατώντας άργά, εις το μέσον της οδού, παράλληλα με την λευκή γραμμή που χαράζει το κέντρον της. Ξαφνικά ένα αυτοκίνητο που κατεβαίνει από τους Άμπελοκήτους τον κυτπά τόσο δυνατά, ώστε τον τινάζει ψηλά και, περνώντας κάτω απ' το σώμα του, φεύγει με όλη του την ταχύτητα. Ο Τ 287 «προσγειώνεται» μπροστά σ' ένα κατερχόμενο αυτοκίνητο των Άνακτόρων που σταματά για να προσφέ-

ρη τις πρώτες βοήθειες. Μάταια όμως γιατί ο αστυφύλαξ είναι νεκρός. Πλάι του, υπάρχουν μόνο λίγα σπασμένα κρύσταλλα, από το δολοφονικό αυτοκίνητο.

Αυτό πάλι, τρέχοντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα, κατεβαίνει τη λεωφόρο. Στο ύψος της πλατείας Ρηγίλλης συγκρούεται μ' ένα ανερχόμενο. Δεν σταματά και στον τρελλό του δρόμο κυτπά, λίγα μέτρα πιο κάτω, ένα ακόμη αυτοκίνητο. Στρίβει την οδό Κουμπάρη, παίρνοντας την στροφή σε δυο μόνο ρόδες, περνά την πλατεία Κολωνακίου, δουλιάζει τα φτερά ενός σταθμευμένου ταξί και, τέλος, χάνεται στην ευθεία της οδού Σκουφά.

Μάρτυρες του ατυχήματος υπήρξαν πολλοί. Διαβάται, οδηγοί, περιπτερούχοι, επιβάται λεωφορείων, καφενόβιοι και ταξιτζήδες. Και όμως, Τα στοιχεία που συνεκεντρώθησαν από την ανάκρισι ήσαν ελάχιστα, άχρηστα σχεδόν. Δηλαδή: θραύσματα δρέθηκαν στον δρόμο και ήσαν από το μπροστινό κρύσταλλο του αυτοκινήτου. Έσπασε όταν κτύ-

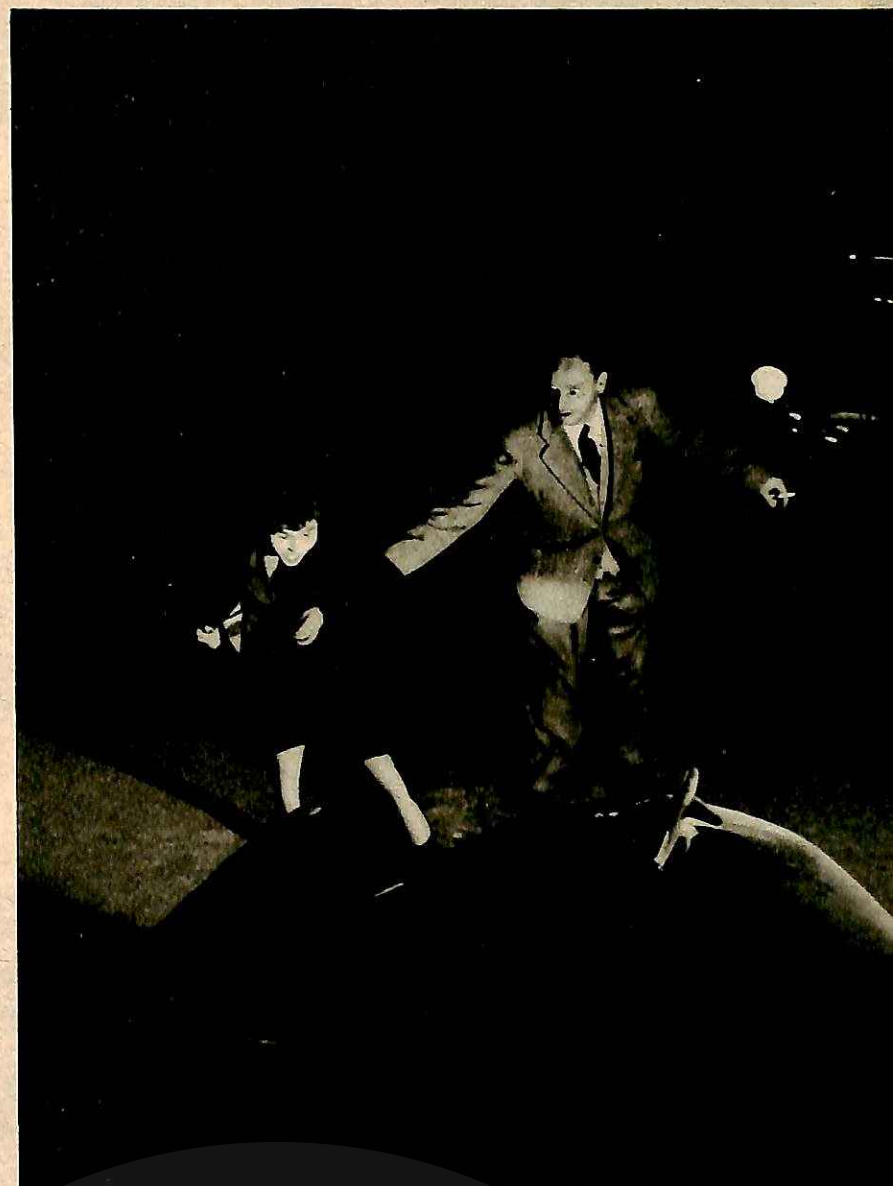
ΤΑ "ΑΓΝΩΣΤΑ" ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Μία από τις καθημερινές ειδήσεις είναι συχνότατη τώρα τελευταίως. Δημοσιεύεται συνήθως με την ίδια στερεότυπη φρασεολογία στις εφημερίδες. Κανείς από όσους την διαβάζουν δεν μένει άσυγκίνητος. Όλοι, μικροί, μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, πλούσιοι ή φτωχοί, άσημοι, διάσημοι, εύτυχισμένοι ή δυστυχείς, αγανακτούν όταν βλέπουν ειδικά μία της φράσι. Και ο καθένας συλλογίζεται ότι απόψε, αύριο, κάποτε μπορεί να είναι αυτός το θύμα του «άγνωστου» που τραυματίζει και εξαφανίζεται.

Και γράφουν οι εφημερίδες: «Χθές περί ώραν Χ νυκτερινήν, αὐτοκίνητον ἀγνώστων στοιχείων παρέσυρε καὶ ἐτραυμάτισε σοβαρῶς εἰς τὴν ὁδὸν Ψ, τὸν "Ἄλφα Βῆτα". Ὁ ὁδηγός, ἀναπτύξας ταχύτητα, ἐξηφανίσθη ἐγκαταλείψας ἀβοήθητον τὸ θύμα του. Ὁ "Ἄλφα Βῆτα" ὑπέκυψεν εἰς τὰ τραύματά του».

Αὐτό, λοιπόν, τὸ «θύμα» γιατί ἄραγε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἓνας δικός μας, κάποιος γνωστός ἢ φίλος, ἐγὼ ἴσως πού γράφω αὐτὰ ἢ ἀκόμη καὶ σὺ πού διαβάσεις τὸ σημείωμά μου; Ἐνα αὐτύχημα εὐ-καλῶς μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ εἰς τοὺς πιο προσεκτικούς. Τότε; Τότε λοιπόν, ἐπειδὴ ὁ αὐτοκινητιστὴς ἐγκαταλείπει τὸν τραυματισμένο, αὐτὸς χάνει κάθε ἐλπίδα γρήγορης διασώσεως. Κάθε ἐλπίδα ἀποξημιάσεως. Κάθε ἐλπίδα τιμωρίας τοῦ ἐνόχου. Τοῦ ἀπρόσεκτου οδηγού, πού συχνά γίνεται ἐγκληματίας ἐπειδὴ ἐξαφανίζεται.

Ἔτσι, τὰ «ἄγνωστα» τροχοφόρα με τοὺς οδηγούς πού σκοτώνουν καὶ φεύγουν ἀποτελοῦν ἓνα μόνιμο, ὑπαρκτό καὶ ἐνδεχόμενο κίνδυνο γιὰ ὅλους μας. Ποιὸς ἄραγε μπορεῖ νὰ μᾶς προστατεύσῃ;

Ο ΠΑΝΙΚΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ Ν' ΑΛΛΗΛΟΤΡΑΒΗΧΘΗ ΜΠΡΟΣ · ΠΙΣΩ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΠΡΟ

ΒΑΛΕ ΞΑΦΝΙΚΑ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. ΤΣΙΡΙΞΑΝ ΤΑ ΦΡΕΝΑ, ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΜΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΙΑ ΕΣΚΙΖΕ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

πησε τον αστυφύλακα. Βρέθηκε πράσινο χρώμα επάνω στο πρώτο αυτοκίνητο που κτύπησε φεύγοντας ο οδηγός. Το βούλιαξε, αλλά του άφησε σαν επισκεπτήριο το χρώμα του. Ένας διαβάτης παρέτήρησε δυο γυναίκες να κάθονται στο πίσω μέρος. Άλλος είπε ότι ο άγνωστος του νέος νομίζει ότι έχαιρέτησε τον οδηγό όταν εστρίβει από την πλατεία προς την οδό Σκουφά. Αὐτὰ ὑπῆρξαν τὰ στοιχεία τῆς ἀνακρίσεως. Κι' αὐτὴ σημειώνει:

Όδηγός: Άγνωστος.
Μάρκα: Άγνωστη.
Χρώμα: Πράσινο.
Επιβάται: Δύο γυναίκες.
Αριθμός: Άγνωστος.
Άλλα στοιχεία:

α) Θραύσματα κρυστάλλου.
β) Ένας νέος χαιρέτησε τον οδηγό.

Το τρίτο

Ο νεαρός Δημήτριος Βενέτης κρατώντας ένα καφάσι διέσχισε την λεωφόρο Ἀλεξάνδρας στὸ ὕψος τοῦ κινηματογράφου «Νινόν». Ἐπτάμιση τὸ βράδυ, σκοτεινὰ όμως γιατί ἦταν Ἰανουάριος. Ὁ περασμένος Ἰανουάριος. Ξαφνικά ἓνα αὐτοκίνητο πού ἔτρεχε πολὺ τὸν κτύπησε, τὸν πέταξε κάτω, τὸν σκότωσε καὶ ἔφυγε στὸν κατήφορο τῆς λεωφόρου με τὴν ἴδια μεγάλη ταχύτητα.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Ελάχιστοι δρέθηκαν κοντά. Ένας πρόσεξε το χρώμα του αυτοκινήτου. Άλλος ένα μονάχα αριθμό από την πλάκα μητρώου. Και κάποιος τρίτος έδεβαίωσε ότι ο αριθμός του αυτοκινήτου ήταν πενταψήφιος. Και η ανάκρισις σημειώνει:

Όδηγός: Άγνωστος.
Μάρκα: Άγνωστη.
Χρώμα: Μαύρο.
Επιβάται: Άγνωστοι.
Αριθμός: Πενταψήφιος. Το ένα του ψηφίο είναι «4».

Το τέταρτο

Δύο παρὰ τέταρτο το πρωί της 26ης Νοεμβρίου 1955. Στην γωνία της οδού Θήρας, αλλά επί της οδού Άχαρνών, κοντά στις σιδηροτροχιές, δρίσκονται ξαπλωμένα δυο σώματα. Ένας ηλικιωμένος και ένας νέος. Άργα, ένα λεωφορείο της Πάουερ προχωρεί προς το γκαράζ του. Ο οδηγός βλέπει τα δυο σώματα. Σταματά έβδομηντα μέτρα μακριά τους. Κατεβαίνει και προχωρεί να δει τί συμβαίνει. Ξαφνικά το ένα από τα δυο σώματα κινείται. Ένας νέος σηκώνεται, ξαναπέφτει, σηκώνεται πάλι και τρικλίζοντας προχωρεί. Τρέχει ο οδηγός του λεωφορείου και ένας ακόμη —κάποιος ταξι— τής από μια παρακείμενη στάσι— και ο νέος με κομμένη φωνή τους λέει: «Ένα μαύρο αυτοκίνητο...»

Τόν μεταφέρουν για τις πρώτες βοήθειες. Μόνον αυτόν. Ονομάζεται Άναστάσιος Καρούσος. Ο άλλος, είναι νεκρός. Ελέγγο το Σπύρος Φάντης και ήταν ένας ηλικιωμένος θεός του νέου. Μοναδικά στοιχεία της ανακρίσεως ή φράσις αυτού που διασώθηκε και οι προσθήκες ότι επρόκειτο μάλλον για μικρό αυτοκίνητο που χάθηκε προς το τέρμα Άχαρνών.

Κανένα άλλο στοιχείο δεν συγκεντρώνει η ανάκρισις. Και αυτή σημειώνει:

Όδηγός: Άγνωστος.
Μάρκα: Άγνωστη.

Χρώμα: Μαύρο.
Επιβάται: Άγνωστοι.
Αριθμός: Άγνωστος.

ΚΑΤΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟ

Έτσι λοιπόν το άγνωστο αυτοκίνητο μοιάζει να είναι τυχερό άφου, όχι μόνον οτὰ τέσσαρα χαρακτηριστικά περιστατικά που αναφέρω, αλλά και σε άλλα πολλά —οτὰ περισσότερα— κανένας μάρτυς δεν βρίσκεται για να διαφωτίσει με ούσιώδη στοιχεία την ανάκρισι. Και αν τύχη και υπάρχει κανείς αυτόπτης, αυτός ένα τίποτε σχεδόν κατορθώνει να δη, άχρηστο συνήθως για να άποκαλυφθί ο ένοχος του δυστυχήματος.

Το μυστήριο αυτό, ιδίως όταν υπάρχει κίνησις σε παρακείμενα καφενεία, ή διαδοτών, ή άλλων αυτοκινήτων που περνούν, θα ήταν ανεξήγητο αν κάτι δεν μοιάζει να δικαιολογή την ασυγχρόρητη σιωπή δσων είδαν ή έμαθαν για το άτύχημα.

Ο ρωμιός φοβάται τα «μπλεξίματα», την φασαρία, και την ταλαιπωρία της ανακρίσεως. Μηνυτής γίνεται γιατί του άρέσει ο καυγάς. Άποφεύγει όμως να πεί μάρτυς, γιατί ξέρει καλά ότι ή γραφειοκρατική τοιμπίδα θα τον κρατήσει πάνω από την φωτιά, δσπου να ψηθή, αν τολμήσει να πεί τα δσα γνωρίζει. Και αυτά, δσο πιο ένδιαφέροντα είναι, τόσο πολλαπλασιάζουν και τα βάσανά του. Άπό την αστυνομία στόν ανακριτή και άπ' αυτόν στο δικαστήριο. Σωπαίνει λοιπόν και έτσι βοηθεί συνειδητά τον οδηγό που δυο φορές άδικεί. Μία όταν τραυματίσει τον διαδότη και μία ακόμη όταν τον έγκατέλειπε χωρίς βοήθεια.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΜΕ

Στην περίπτωση των μαρτύρων όμως, νομίζω ότι φταίει λίγο και ή αστυνομία. Γιατί αν οι κάτοπται έγνώριζαν ότι μόνον πληροφορίες θα

τους ζητήσει ή Τροχαία, ότι, αν δεν θέλουν, δέ: θα καταθέσουν έγγραφως, ούτε και θα υπογράψουν τίποτε, ότι και άνώνυμοι ακόμη αν επιθυμούν θα μείνουν για κάθε τρίτον, άσφαλώς τότε θα επήγαιναν ή έστω θα τηλεφωνούσαν για να πούν τα δσα γνωρίζουν.

Πληροφορίες και όχι μαρτυρικές καταθέσεις έχει ανάγκη να πάρη ή Όμάς Διώξεως στις περιπτώσεις των «άγνωστων» αυτοκινήτιστών που φονεύουν. Οίανδήποτε πληροφορία, έστω και αν αυτή μοιάζει άσήμαντη, άσχετη ή γνωστή.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΔΥΣΚΟΛΙΑ

Δεν είναι όμως άγνωστα μόνον τα στοιχεία του οδηγού και του αυτοκινήτου. Δεν είναι ακόμη και το ότι κανείς μάρτυς δεν προσέχει ή δεν θέλει να πεί τα δσα αξία λόγου άντελήφθη. Υπάρχει και μία επί πλέον δυσκολία, που θα έλεγε κανείς ότι άποκλείει κάθε έλπίδα για την άνακάλυψι του ένοχου.

Το αυτοκίνητο που τραυματίζει μοιραίως παθαίνει ζημίες άνάλογες με τις εκάστοτε συνθήκες προσκρούσεως. Τζάμια σπάζουν, φτερά βουλιάζουν, προφυλακτήρες στροβώνουν, προβολείς τσακίζονται και τα χρώματα φεύγουν από τα γδαρσίματα. Αυτές οι ζημίες, που αποτελούν σημεία άναγνωρίσεως, κάπνουν και από κάποιον πρέπει να διορθωθούν κάποτε, σύντομα δέβαια, ώστε να εξαφανισθούν οι κίνδυνοι των «άφωτων μαρτύρων», όπως λέγονται αυτά τα τεκμήρια.

Φυσικά, κανένας από τους «άγνωστους» οδηγούς δεν επιδιορθώνει τις ζημίες του αυτοκινήτου του σ' ένα από τα πολλά συνεργεία. Ξέρει ότι ή αστυνομία θα τα έλεγξει και γρήγορα θα τον βρή. Έτσι τα άποφεύγει. Και έπειδή κάθε ώρα που περνά είναι εις βάρος του, γιατί κάποιιο μάτι άργα ή γρήγορα θα δη τα ύποπτα ίχνη, σπεύδει να βρή μεμονωμένο συνεργό για την συγκάλυψι της ένοχής του.

Τον τεχνίτη θα τον φωνάξη έξω από την πόλι ή σε μια παράμερη μάνδρα ή και στο ιδιόκτητό του γκαράζ. Θα τον πληρώσει άδρά, πρώτα για να κρατήσει το μυστικό και ύστερα για να κάνει καλά και ιδίως γρήγορα την επιδιορθωσι. Ο τεχνίτης αυτός, που σωπαίνει, γίνεται ένα επί πλέον έμπόδιο στην άποκάλυψι της αλήθειας.

Το περίεργο είναι ότι παρὰ κάθε έμπόδιο, ή Όμάς Διώξεως κατορθώνει να βρή ακόμη κι' αυτόν τον λαθραίο επιδιορθωτή που νύκτα εργάζεται σε άγνωστο μέρος. Έτσι κανείς ένοχος δεν μένει άτιμώρητος.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΣΩΣΗ;

Ποιός λοιπόν θα μάς σώσει; Όχι άσφαλώς από τον τραυματισμό, αλλά τουλάχιστον από τους έγκληματίες που μάς έγκαταλείπουν εις το έλεος του Θεού; Υπάρχει άραγε κανείς να ψάξη, να τους βρή, να τους συλλάβη;

Κάποια λοιπόν υπηρεσία, άγνωστη στο πολλόν κοινόν, εργάζεται ταχύτατα, άθόρυβα, συνεχώς, άκριβώς γι' αυτόν τον σκοπό. Τα άποτελέσματα των προσπαθειών της συνήθως άποκαλύπτονται λίγες μέρες ή έβδομάδες μετά το άτύχημα, όταν εις τις έφημερίδες διαβάζη κανείς πώς συνελήφθη ο οδηγός του άγνώστου αυτοκινήτου.

Πρόκειται για μια ομάδα ψυχμένων άστυνομικών της Τροχαίας που ύπο την άμεσον καθοδήγησιν του έπικεφαλής άστυνομικού κ. Κωνσταντίνου Μπακή και την ήγεσίαν του διοικητού και του ύποδιοικητού της Τροχαίας κ. κ. Εύθ. Καλιαμπέτσου και Α. Μαρκοπούλου, έπιτελεί πραγματικά θαύματα. Όλα αυτά, που ή ανάκρισις παρουσιάζει ως «άγνωστα» στοιχεία, άποκαλύπτονται και, προ των άποδείξεων, ο ένοχος δόηγός όμολογεί.

ΙΣΤΟΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Η άράχνη όταν θέλη να πιάσει ειδικά μια μύγα πάντοτε το έπιτυγχάνει. Μπορεί, να άργήσει ή να χαλάσει μερικά δίκτυα, αλλά στο τέλος την τυλίγει γιατί καταστρώνει πλήρες σχέδιο στρατηγικής εκμεταλλεύσεως όλων των δεδομένων. Έπαφελείται ακόμη και από τα άνεπαίσθητα ρεύματα του αέρος ενός κλειστού δωματίου, αυτά που παρουσιάζονται στις γωνίες των τοίχων. Υπολογίζει την ικανότητα, τις συνθήσεις, ακόμη και τις άπρόδλεπτες αλλά ένδεχόμενες αντιδράσεις του ύποψηφίου θύματος και άνάλογα ύφαινει τα δίκτυα, με δσο πάχος χρειάζονται, με δποια διάταξι πρέπει, και σε δποια έπιφάνεια άρμόζει, ώστε άργα ή γρήγορα να έπιτύχη. Δεν την ένδιαφέρει πότε θα το κατορθώσει. Ξέρει να περιμένη. Δεν διαίζεται. Και αν σκουτάνη, στήνει γρήγορα καινούργιες παγίδες. Έτσι, με την άκαταπόνητη δουλειά, που συμπληρώνεται με την εύφύια και την έπιμονή, ή άστυνομική Όμάς Διώξεως της Τροχαίας φτάνει στο ποθούμενο άποτελεσμα. Και τότε ο ένοχος πληρώνει το έγκλημά του. Πάντοτε; Ναι, πάντοτε.

Μέχρι σήμερα και από την εποχή που ιδρύθη αυτή ή ύπηρεσία, δλοι οι «άγνωστοι» που σκοτώνουν με τα αυτοκινήτά τους και φεύγουν, άργα ή γρήγορα άνακαλύπτονται.

ΑΠΙΘΑΝΟΣ... ΠΙΘΑΝΟΤΗΣ

Εδιάλεξα μεταξύ πολλών και άνέφερα μόνο τέσσαρα άτυχήματα. Το μυστήριο των τριών έχει ήδη λυθί. Το άλλο, άργεί κάτω, αλλά οι άρμόδιοι δρίσκονται επί τα ίχνη των ένοχων.

Πώς όμως εκινήθη ή Όμάς Διώξεως για να φθάσει στο άποτέλεσμα; Ο τρόπος της ένεργείας είναι πολύ πρωτότυπος, ώστε πραγματικά άξίζει πολύς θαυμασμός σ' αυτούς τους ανθρώπους. Άρπάζονται από το τίποτε. Μιά σκέψι που κάνουν. Έναν συλλογισμό. Μιά αντίπαροβολή πιθανοτήτων. Κάτι τέλος που ένδέχεται να είναι σωστό, αλλά που τίποτε δεν συνηγορεί για την ακρίβειά του, τους άρκει. Και ξεκινούν.

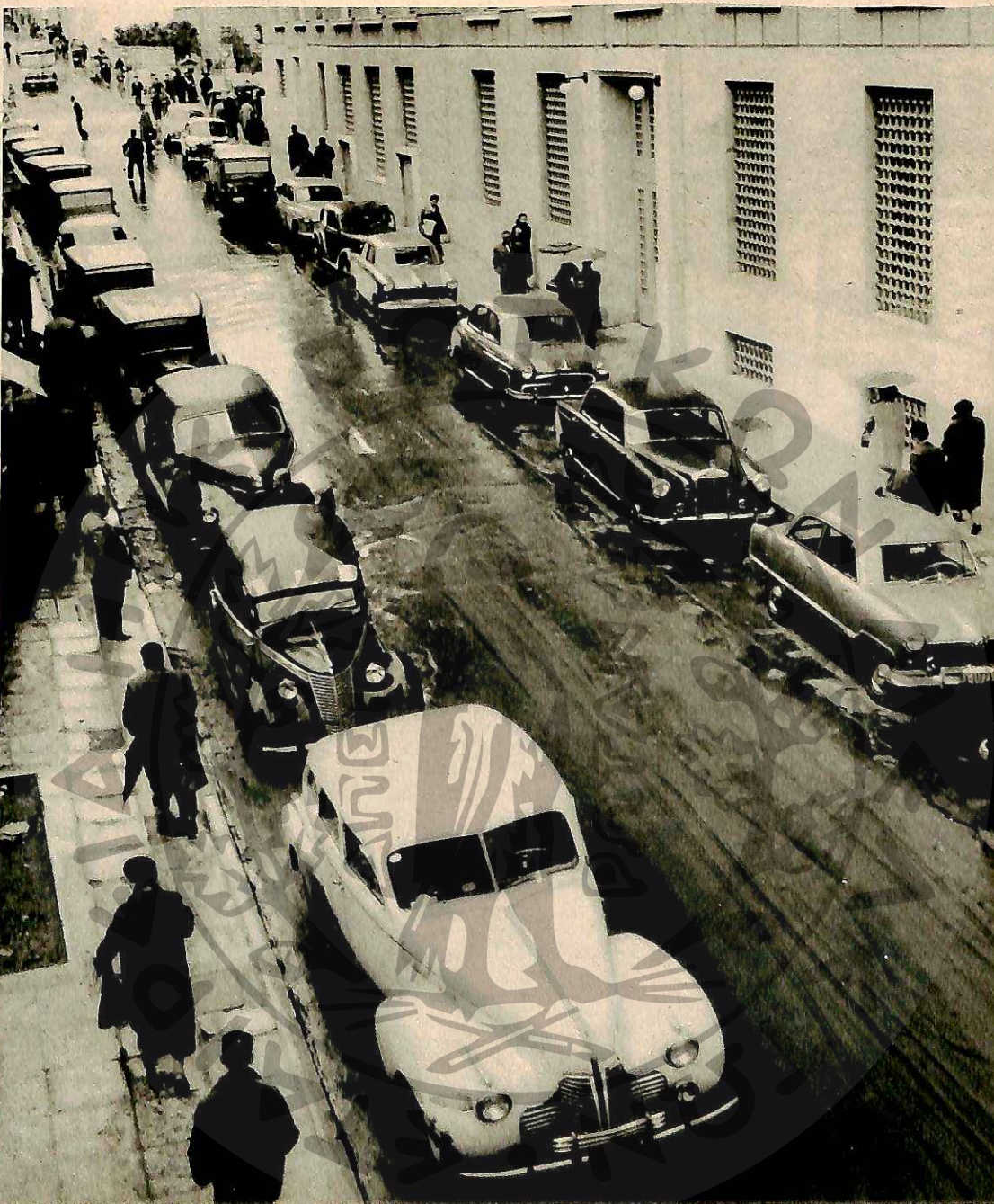
Συνήθως άποτυγχάνουν την πρώτη, την δεύτερη, τις μετέπειτα φορές. Μά ούτε το θάρρος τους χάνουν, ούτε το πείσμα τους μειώνεται να βρούν τον ένοχο. Νέοι συλλογισμοί γίνονται και μόλις, στην διαλογή των πολλών «τίποτε», σκεφθούν και κάποιιο «ίσως», πλάσμα κι' αυτό της φαντασίας των, κινούν πάλιν, για να ξεκινήσουν, και να ξαναξεκινήσουν δσες φορές χρειάζεται να πλεχθί ή ιστός που επίτελους θα συλλάβη την μύγα.

Το πιο περίεργο σ' όλα αυτά τα... περίεργα είναι ότι έπιτυγχάνουν. Και ιδού ή άπόδειξις:

ΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΛΑΒΟΥΝ ΟΔΗΓΙΕΣ

ΣΥΝΗΘΩΣ ΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΣΤΑΘΜΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΜΕΡΟΣ. ΠΟΙΟ ΛΕΙΠΕΙ; ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ;

ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΝΥΧΤΑ Ο ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΙΣΤΗΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΚΤΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΒΑΤΗ.

Ο κ. Κ. ΜΠΑΚΗΣ, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΔΙΩΞΕΩΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ, ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΡΙΕΙΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ

ΕΝΑ ΠΛΗΘΟΣ ΧΑΡΤΙΑ, ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥΣ ΤΟΥ 11 ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑ 4 ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ. ΣΒΗΝΟΝΤΑΣ ΟΠΟΙΟΝ ΑΡΙΘΜΟ ΔΕΝ ΤΑΙΡΙΑΖΕ ΑΠΕΜΕΙΝΕ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΕΡΕΥΝΩΝΤΑΙ ΟΙ ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΚΑΡΤΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ. ΕΤΣΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΕΠΑΡΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΙΑΝΕΤΑΙ Ο ΕΝΟΧΟΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Το πρώτο ατύχημα

Από τους πολλούς συλλογισμούς, ξέμεινε για εξέταση η ακόλουθη απίθανος πιθανότητα για το πρώτο ατύχημα. Αυτόκινητο ίσως Φολκσβάγκεν, τόπος η Λεωφόρος Συγγρού, κατεύθυνσις η Αθήνα, ώρα 9.30 μ. μ., εποχή χειμερινή. Αρα πιθανώτερο είναι παράκτιοι κάτοικοι να ανέβαιναν προς το κέντρο για να πάνε σε κινηματογράφο ή θέατρο. Φυσικά, χίλιες δυό άλλες υποθέσεις θα μπορούσαν να έχουν την ίδια λο-

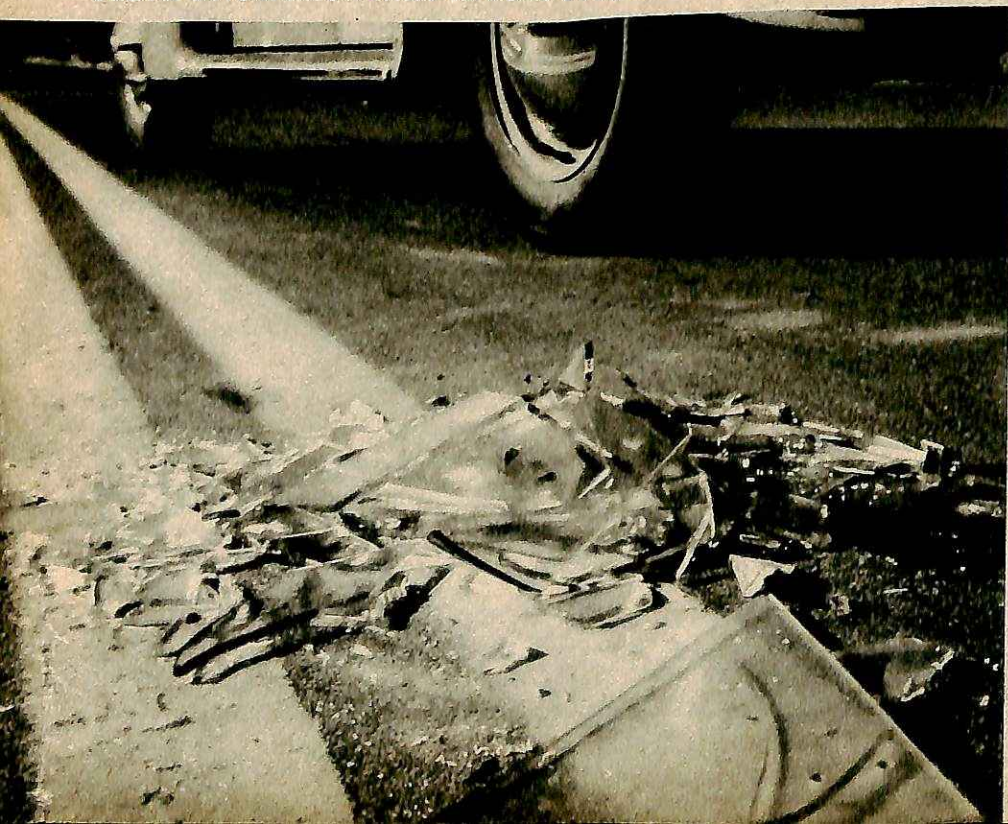
γική αξία. Αυτή όμως προεκρίθη για τον πρώτο γύρο των ερευνών. Ποιός λοιπόν κάτοικος της Αμφιθέας, των Φαλήρων και λοιπών παρακειμένων περιοχών διαθέτει Φολκσβάγκεν; Την ώρα που τα αρχεία απεκαλύπταν 53 ιδιοκτήτας, μία άλλη ομάδα έρωτούσε σχετικά τα συνεργεία επισκευής αυτοκινήτων με αρνητικά αποτελέσματα. Τρίτη ενέργεια στάθηκε η έρευνα σε ποιο σημείο των Αθηνών σταθμεύουν συνήθως αυτά τα 53 Φολκσβάγκεν, κατά τις εργάσιμες ώρες. Τετάρτη ενέργεια η

εξέτασις του ποία, από αυτά τα αυτοκίνητα, δεν εστάθμευσαν την επομένη του ατυχήματος στις συνηθισμένες τους ημερήσιες θέσεις. Αυτή την έρευνα επέτυχαν να την κάνουν οι αστυνομικοί της Τροχαίας ακριβώς 36 ώρες μετά το πολλάπλούν ατύχημα. Πέντε Φολκσβάγκεν απουσίαζαν από το σιωπηλό προσκλητήριο. Πριν ερωτηθούν οι ιδιοκτήται, εύρεθσαν οι συνήθεις δευτερεύουσες των τεσσάρων αυτοκινήτων. Άλλοι είχαν δη χωρίς ίχνος δι-εψαχνε η αστυνομία και άλλοι δεν ή-

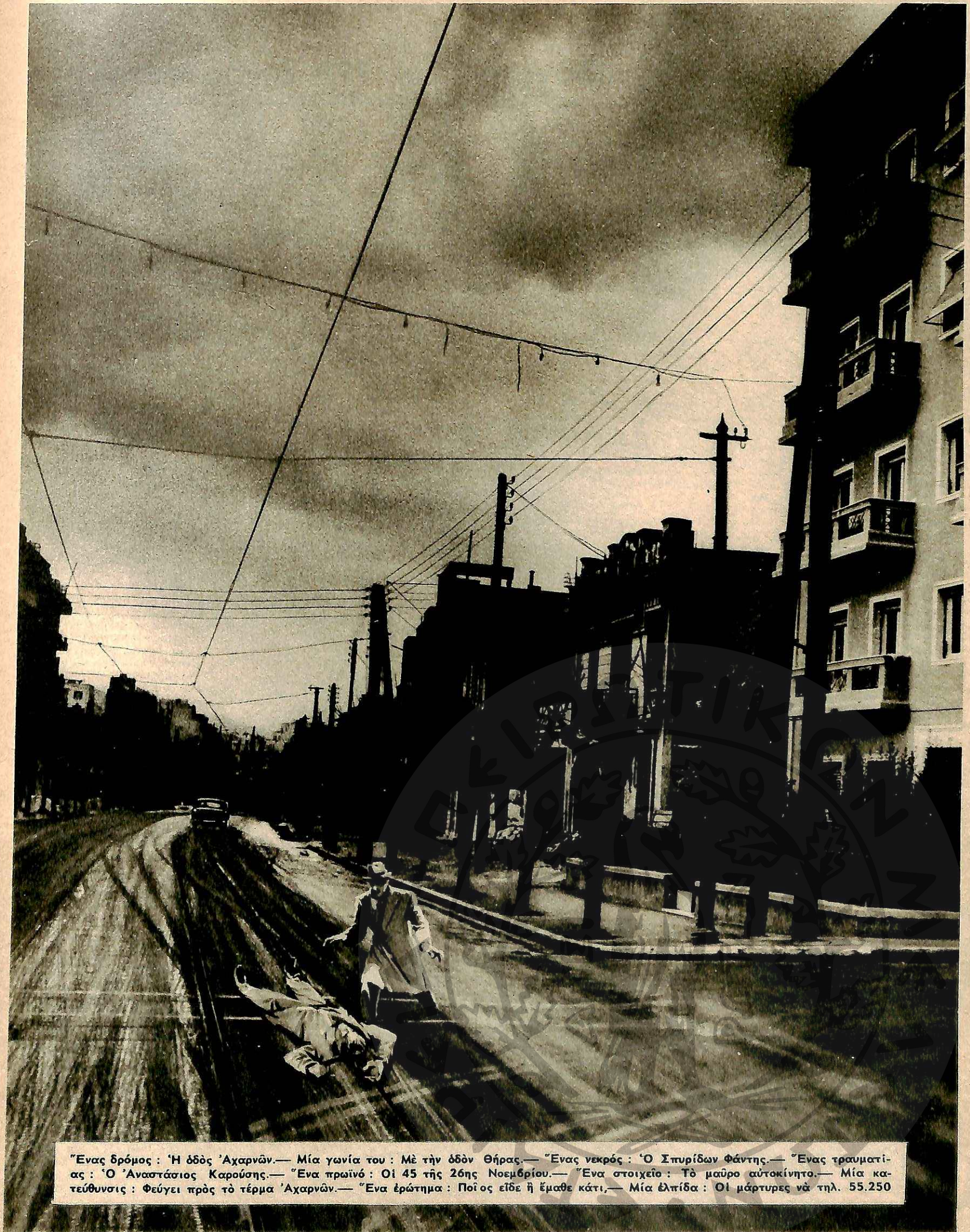
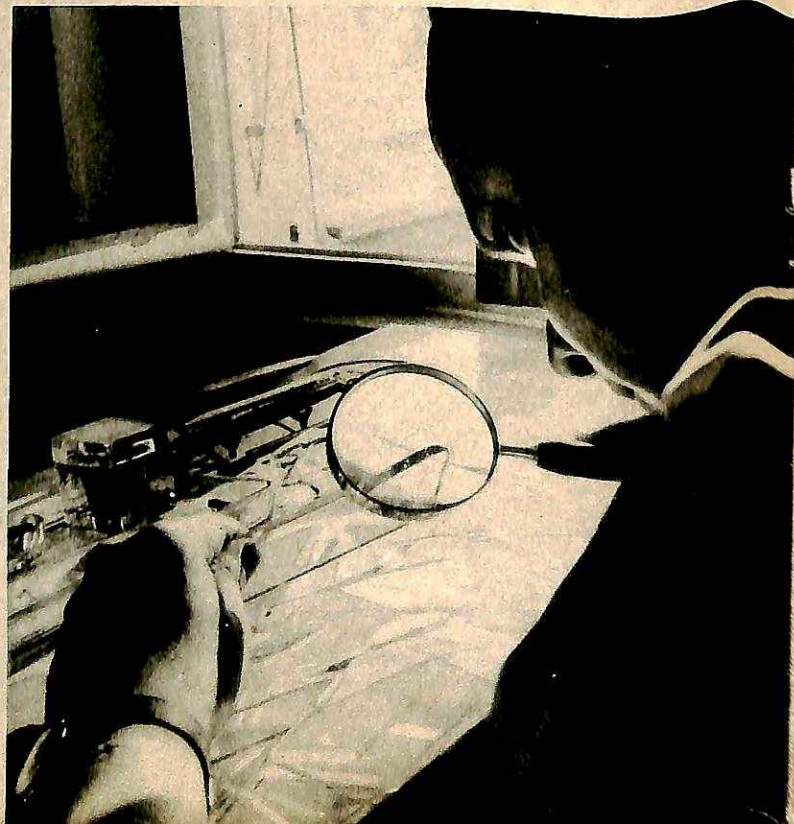
ξεραν τίποτε. Έμεινε το τελευταίο Φολκσβάγκεν.

Πήγαν οι αστυνομικοί στο σπίτι του ιδιοκτήτου το απόβραδο της δευτέρας ημέρας. Η γυναίκα του τους είπε ότι ο άνδρας της έφυγε με το αυτοκίνητο πρό τεσσάρων ημερών για κυνήγι. Μαζί του πήρε και τον γιό τους. Με φίλους είναι, αλλά δεν ήξερε πώς τους λένε. Οι αστυνομικοί έρωτησαν την γειτονιά. Κάποιος είπε πώς το παιδί είναι πάρα πολύ μικρό. Χειμώνα, πώς το πήραν πολυήμερο ταξίδι σε εποχή

ΣΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΑΠΕΜΕΙΝΑΝ ΛΙΓΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ: ΉΤΑΝ ΤΑ ΜΟΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΘΡΑΥΣΜΑΤΩΝ ΑΠΕΔΕΙΞΕ ΟΤΙ ΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΉΣΑΝ ΙΤΑΛΙΚΑ Ή ΓΑΛΛΙΚΑ. Η ΑΝΙΧΝΕΥΣΙΣ ΑΡΧΙΣΕ

Ένας δρόμος : Η οδός Αχαρνών.— Μία γωνία του : Με την οδόν Θήρας.— Ένας νεκρός : Ο Σπυρίδων Φάντης.— Ένας τραυματίας : Ο Άναστάσιος Καρούσης.— Ένα πρωινό : Οι 45 της 26ης Νοεμβρίου.— Ένα στοιχείο : Το μαύρο αυτοκίνητο.— Μία κατεύθυνσις : Φεύγει προς το τέρμα Αχαρνών.— Ένα ερώτημα : Ποιος είδε ή έμαθε κάτι.— Μία ελπίδα : Οι μάρτυρες να τηλ. 55.250

“Ένας ίστος, μία πιθανότης καί 999 άπιθανότητες

σχολείου; Αυτό τους έκανε να ζητήσουν παντού πληροφορίες. “Ένας έδεβαίωσε ότι το αυτοκίνητο μόλις την παραμονή διανυκτέρευσε έξω από το σπίτι. Το θυμόταν καλά. “Οχι, δεν είχε κτυπήματα. Ναι, ήταν πεντακάθαρο. Καλογυαλισμένο.

“Εκείνο το βράδυ ή ‘Ομάς Διώξεως έμεινε ‘επαγάνας’, έξω από το σπίτι. “Όλη τη νύκτα. Το πρωί έφυγε άπρακτα. Οι άνδρες μέ έπι κεφαλής τον κ. Μπακή έπήγαν σ’ ένα συγγενικό σπίτι του ιδιοκτήτου. Παρ’ όλιγο όμως να θρουν τον μπελά τους γιατί οι ένοικοι που έπέμεναν ότι δεν είχαν ιδέα, δυσανασχήτησαν από την ένόχληση. “Αλλά ό κ. Μπακής προχώρησε σ’ ένα ύπνο-δωμάτιο, όπου του είπαν ότι κοιμώταν ό νεαρός άνεπιός του ιδιοκτήτου του Φολκσβάγκεν. Ξύπνησε το παιδί και μέ ένδιαφέρον τον έρώτησε αν αισθάνεται καλά και αν συνήλθε από την σύγκρουσι, τότε που κτύπησε, μέ τον θείο του, στή λεωφόρο Συγγρού. Στόν ύπνο άκόμη το παιδί έίπε πως όχι αυτός άλλ’ ό μικρός του εξάδελφος κτύπησε. Μά είναι καλύτερα τώρα στην ιδιωτική κλινική που τον μετέφεραν.

“Όταν, λίγη ώρα αργότερα, ό άγνωστος που τραυμάτισε τόσο κόσμο είδε φαχνικά να του παρουσιάζωνται οι άστυνομικοί ώμολόγησε την ένοχή του. Δικαιολογήθηκε που δεν σταμάτησε γιατί στο πρώτο άτύχημα τραυματίστηκε κι’ ό γυιός του, μέσα στο αυτοκίνητο κι’ έπαθε διάσεισι. Τρέχοντας λοιπόν προς την κλινική, παρέσυρε την γυναίκα μέ τα δυο παιδιά. “Όσο για τις ζημιές του αυτοκινήτου, αυτές πιά τις επιδιώρρωσε την άλλη νύκτα.

“Ετσι, μ’ έναν συλλογισμό, κάθε άλλο παρ’ όρθόδοξο, ό ένοχος εύρεθη.

Τό δεύτερο άτύχημα

Γιά τό άγνωστο αυτοκίνητο πού, στή λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, σκότωσε τόν άστυφύλακα ύπήρχαν πολλοί μάρτυρες. Πρώτα οι δυο γυναίκες πού επέβαιναν. Μετά ό μικρός πού σπείρεται χαιρέτησε τόν οδηγό. Καί τέλος τουλάχιστον ό τζαμτζής πού άντικατέστησε τό κρύσταλλο. Μά κανείς δεν έίπε τίποτε. “Ό άγνωστος είχε τύχη δουνό, άφού άν και κτύπησε τρία διαφορετικά άμάξια κανείς δεν μπόρεσε να του πάρη έστω και ένα χρήσιμο στοιχείο. “Έμεναν τά θρυμματισμένα κρύσταλλα. “Η ειδική έρευνα κατέληξε στο ότι ό τύπος των κατασκευάζεται μόνον στην Γαλλία ή στην ‘Ιταλία.

Καί οι μέρες περνούσαν μέ άκαρπες έρευνες προς κάθε κατεύθυνσι άνάλογα μέ τόν έκστόστο νέο συλλογισμό καί τό σύστημα τών πιθανοτήτων. Μιά όμάς ήσυχολέιτο να άνακαλύψη τόν νεαρό πού, για να χαιρετήση τόν οδηγό, θα έπρεπε να τόν ξέρη. Αύτή έμαθε ότι σε κάποιο συνεργείο τρεις νεαροί έλεγαν μεταξύ τους ότι άν ό άγνωστος επιδιώρρωσε τό αυτοκίνητό του κάπου μακριά, άποκλείεται να τόν άνακαλύψη ή άστυνομία. “Απομονώθηκαν οι τρεις νεαροί και ή άνάκρισι άρχισε. Οι δυο έμμοιάζαν να μην ξέρουν τίποτε. “Ό τρίτος ήταν φοδισμένος. Οι άστυνομικοί τόν έβεβαίωσαν ότι κάποιοι, στην πλατεία, τόν άνεγνώρισαν την ώρα που χαιρετούσε τόν φίλο του οδηγό.

—“Όχι δεν είναι φίλος μου, εί-

πε ό μικρός. Τόν θυμάμαι από την Κοκκινιά, γιατί είχε ένα περίεργο βαπτιστικό όνομα. Τόν λέν Μόδεστο. Δεν ξέρω επίθετο. Ούτε και πού μένει.

“Ηταν βράδυ πιά όταν ή όμάς μέ τόν κ. Μπακή έφτασε στην Κοκκινιά. “Όλη τη νύκτα ήλεγξαν μία προς μία τις άστυνομικές ταυτότητες δηλαδή τό άπόκομμα πού παραμένει στο κάθε τμήμα.

Τό πρωί, στο πέμπτο κατά σειράν Τμήμα τής πολυάνθρωπης περιοχής, εύρέθηκε και ό Μόδεστος. Λίγα λεπτά αργότερα οι άστυνομικοί έμπαίνουν σ’ ένα ύπνοδωμάτιο. Δυο άνδρες κοιμώντουσαν. Ξύπνησαν τόν ένα και τόν έρώτησαν αν είναι ό Μόδεστος. Αύτός έδειξε τό άπέναντι τήν κρεβάτι και ξανάπεσε να κοιμηθί. “Ό ένοχος όμως, μόλις είδε από πάνω του την όμάδα, τά ώμολόγησε όλα. “Ακόμη και τόν τζαμτζή πού του έλλαξε τό κρύσταλλο. Τό περίεργο είναι ότι αυτό, άν και εύρωπαϊκό, ήταν τοποθετημένο σε άμερικανικό αυτοκίνητο.

Τό τρίτο άτύχημα

Γιά τό άτύχημα τής λεωφόρου ‘Αλεξάνδρας ή ύπηρεσία είχε ως δεδομένο τό χρώμα του αυτοκινήτου και ένα «4» από τόν πενταψήφιο του αριθμό. “Ακόμη και τό ότι ό άγνωστος οδηγός, πριν κτυπήσει το παιδί, κατέβαινε προς την όδo Πατησίων μέ ήλιγγιώδη ταχύτητα. Τίποτε άλλο. “Αρχισαν λοιπόν οι άρμόδιοι να άραδιάζουν συλλογισμούς και να τούς άντιπαράβαλλον μεταξύ τους. “Από αυτούς εκράτησαν έναν για πρώτη εξακρίβωσι. Είπαν δηλαδή ότι τό δυστύχημα έγινε στις 7.30 τό βράδυ, μ’ ένα ‘Ιανουάριο, όπου τά καταστήματα κλείνουν στις 7. “Αρα εκείνη την ώρα, από τόν δρόμο του δυστυχήματος, έπιστρέφουν στο σπίτι τους, μέ τά λεωφορεία, πολλοί εργαζόμενοι. “Ισως κάποιος κάτι να πρόσεξε. “Ό συλλογισμός δεν ήταν άπίθανος, άλλα πώς να θρουν για να έρωτηθούν οι δεκάδες χιλιάδες κάτοικοι του βορειοανατολικού συγκροτήματος τής πρωτεύουσής ή έστω και αυτοί που μένουν στα Μαρμαράδικα, στού Γκύζη ή στον ‘Αγ. Δημήτριο;

“Η έρευνα —δελόνι στα άχυρα έψαχναν— άρχισε άφού έδωσε άρνητικά άποτελέσματα κάθε ένέργεια προς τά συνεργεία και τούς άλλους έπισκευαστάς αυτοκινήτων. Σύντομα δρέθηκε ένας κάτοικος Χαλανδρίου, ένας άλλος από την Φραγκόκλησα και ένας τρίτος από τό Νέο Ψυχικό. Καί οι τρεις είχαν προσέξει, εκείνη την ώρα, εκείνο τό άπό-δραδο, σε διαφορετική όμως θέση, να κατεβαίνη την λεωφόρο ‘Αλεξάνδρας ένα αυτοκίνητο μέ ήλιγγιώδη ταχύτητα.

—Μάρκα Κράισλερ, έίπε ό ένας. —Τά δυο πρώτα ψηφία του αριθμού ήταν άμοσι, δηλαδή άρχιζε ή πλάκα μέ ένδεκα, έβεβαίωσε ό άλλος.

—Δίχρωμη πλάκα είδα, έπέμενε ό τρίτος. “Αρα τό αυτοκίνητο ήταν ιδιωτικό.

“Ό κ. Μπακής πήρε μερικές κόλλες χαρτί και έγραψε δεκάδες «11» προσθέτοντας τό «4» σε όλες τις πιθανές θέσεις που μπορεί να τοποθετηθί ως τρίτο, τέταρτο ή τελευταίο στοιχείο ενός πενταψηφίου αριθμού. “Όταν συνεπλήρωσε τόν κατάλογο,

άρχισε τόν έλεγχο στα δελτία κυκλοφορίας, ιδιοκτητών κλπ. που κρατούνται στα άρχεία τής Τροχαίας. “Από τόν πίνακα του έσδηνε κάθε τόσο όποιον αριθμό δεν άντιστοιχούσε σε ιδιωτικό, έσημείωνε ένα έρωτηματικό σ’ όλες τις άλλες μάρκες και έβαζε σταυρό στις Κράισλερ μέ τά άνάλογα δεδομένα.

Πέντε ώρες κράτησε ό έλεγχος και οι διαγραφές. Στο τέλος (πλήν τών άλλων αυτοκινήτων μέ τά έρωτηματικά) έμεναν τέσσερα ύποπτα. Τά δυο ήταν γραμμένα στην Μυτιλήνη. Τό τρίτο είχε χρώμα κόκκινο. “Υπελείπετο τό 11.473. Φθάνοντας στο σπίτι του ιδιοκτήτου, οι άστυνομικοί έμειναν έκπληκτοι. “Εμμοιάζε τόσο φτωχικό, πού δεν θα μπορούσε να είχε ιδιωτικό αυτοκίνητο και μάλιστα πολυτελείας. “Αρα έπρόκειτο για «πειρατικό» (έτσι ονομάζονται τά Ι. Χ. πού οι ιδιοκτήται τους τά ένοικιάζουν μέ τό χιλιόμετρο χωρίς να έχουν άδεια έκμεταλλεύσεως). Στο σπίτι ήταν μόνον ή γυναίκα του αυτοκινήτιστου. Τής είπαν πόσο κρίμα ήταν, ένα τόσο ώραιο άμάξι να βουλιάξει στο φτερό.

—Μάς άποζημιώσαν.

—Μά πότε τό κτύπησαν;

—“Αντιπροχθές νύκτα μάς τό έφεραν.

Βρέθηκε και ό ιδιοκτήτης. Τό είχε νοικιάσει σ’ ένα νέο. Του έίπε λέει πώς τό τράκαρε σε δένδρο και για έξοδα έπισκευής του έδωσε μιá συναλλαγματική 3.000. “Αμέσως οι άστυνομικοί μέ τόν ιδιοκτήτη έπήγαν στο μαγαζί του νέου. Τόν «φόρτωσαν», χωρίς καμιά έξηγησι, σ’ ένα ταξί και άπότομα τόν ρώτησαν γιατί δεν ένδιαφέρθηκε για τό παιδί που χτύπησε. Στο ξάφνιασμά του, ό νέος τά ώμολόγησε όλα. “Εγύριζε από γλέντι, μ’ ένα φίλο του και δυο μαθήτρες. “Ετρεχαν πολύ και δεν κατάλαβαν τίποτε.

Καλά να μην μαρτυρήσει ό υπαίτιος. Οι άλλοι όμως; Συνένοχοι κι’ αυτοί, δεν θα έπρεπε να δικασθούν μαζί του;

ΟΥΔΕΝ ΚΡΥΠΤΟΝ

“Ασφαλώς είναι άπίθανα όλα αυτά. Καί όμως είναι αληθινά. “Από τό τίποτε, από ένα συλλογισμό πού ένδέχεται ένα τοίς χιλίοις να άποδειχθί σωστός άλλα και πού τόν άντικρούουν 999 άλλες άπόψεις, ό ένοχος βρίσκεται στο τέλος από την ‘Ομάδα Διώξεως τής Τροχαίας ‘Αστυνομίας. “Ό,τι και να κάνη. “Όπως και άν καλυφθί. “Όσο και άν κρυφθί. Κάποιος, κάτι, κάποτε θα πη. Καί αυτό τό έλάχιστο άρκεί για να άποκαλυφθί ό ένοχος. Μέ πόσους κόπους όμως, πόσες ξαγρύπνιες και ταλαιπωρίες; “Ό ίστος πού πλέκεται, θα πιάσει τό θήραμά του γιατί άπλώνεται μέ έπιμονή και γιατί έχουν πίστι, όταν έπιτελούν τό καθήκον τους, οι άστυνομικοί.

“Αν, ως πολίται, κάνωμε και έμείς τό καθήκον μας —καθήκον πού έμάς ώφέλει άφού, αύριο, δεν άποκλείεται έμείς να είμαστε τά θύματα— λέγοντας δσα ξέρουμε για τό άτύχημα ή έστω και δσα άκούσαμε, άσφαλώς πολλά πράγματα θα έλλαζαν. Οι όδηγοί δεν θα τολμούσαν σε μιá πλατεία άν ένγνώρισαν ότι θα σπείσουν οι μάρτυρες, χωρίς κατάθεσι, χωρίς ύπογραφές και ταλαιπωρίες,

από τό τηλέφωνο έστω, να διηγηθούν τά δσα παρηκολούθησαν.

Διάλεξα τά τρία αυτά περιστατικά γιατί είναι τά πλέον μυστηριώδη, μεταξύ άλλων πολλών πιασμένων άτυχημάτων. Καί άκόμη γιατί, άν και έπισκευάστηκαν τά αυτοκίνητα έν κρυπτώ από ιδιώτας, πάλιν ή άστυνομία ανέκάλυψε τόσο τούς άτυργούς του άτυχήματος όσο και τούς συνεργούς τής καλύψεως του έγκλήματος.

Τό τέταρτο άτύχημα

Τό θανατηφόρο δυστύχημα τής όδου ‘Αχαρνών άπασχολεί άκόμη την ‘Ομάδα Διώξεως. Τά γεγονότα δεν ήταν καθαρά από την άρχή σε ό,τι άφορά τό άτύχημα και έχάθηκε πολύτιμος χρόνος δια να έξιχνιασθί μήπως έπρόκειτο περί έγκλήματος. “Η ύποψία έσπρίχθη σε τρία γεγονότα: α) ‘Ό νεκρός όπως και ό ζωντανός δεν είχαν κακώσεις πού να δικαιολογούν κτύπημα αυτοκινήτου, β) ό διασώβεις κατέθεσε ψευδώς ότι κατοικεί στα Σεπόλια ενώ διαμένει εκεί άκριδώς πού συνέδη τό γεγονός και γ) ό ίδιος δεν έφώναξε, δεν εκάλεσε βοήθεια, ούτε καν μιá κραυγή πόνου ή φρίκης δεν έβγαλε γιατί (όπως έίπε αργότερα) δεν ήθελε να τρομάξει τούς γονείς του.

“Αλλά μεταξύ τών θυμάτων δεν ύπήρχαν διαφορές για να δικαιολογούν πράξιν βίας, τού ένός προς τόν άλλον, ούτε και κανένα άλλο στοιχείο έπέτρεψε να χαρακτηρησθί ό θάνατος του ένός ως έγκλημα. “Ετσι λοιπόν έστράφησαν προς τό αυτοκινιστικό δυστύχημα όταν πιά τά ίχνη είχαν άπαώσει.

“Ό συλλογισμός πού προεκρίθη είναι ότι στις δυο παρά τέταρτο το πρωί, όταν τά θαύματα είναι κλειστά, πιθανώτερο είμαι να κινήται προς τό τέρμα ‘Αχαρνών όποιος κάθεται εκεί γύρω. “Ισως μάλιστα να έπείσσερε από καμιά έορταστική συγκέντρωσι λόγω τής ‘Αγ. Αικατερίνης. Την σκέψη αυτή ένισχυει και μιá άποψις πού δεν επιτρέπεται άκόμη να γνωσθί δημοσίως. Εύρέθησαν και ήρωτήθηκαν δυο ιδιοκτήται αυτοκινήτων κατοίκουν περί τό τέρμα ‘Αχαρνών και συνείδρασαν μέ Αικατερίνες. Πολλοί, από μιás άρχης, εκρίθησαν ξένοι προς τό άτύχημα. Μερικοί δεν δικαιολόγησαν καλά είτε τις μετακινήσεις τους εκείνο τό βράδυ, είτε τις έξωτερικές θλάδες πού παρουσίαζαν τά αυτοκίνητά τους. Καί τρεις (ιδίως δυο έξ αυτών) δεν μπόρεσαν να ίκανοποιήσουν την δικαιολογημένη περιέργεια τών έρευνητών σε ώρισμένα σημεία.

“Αφού όμως έπέρασε τόσος καιρός μήπως θα έπρεπει να σκεφθί κανείς ότι δεν θα θρεθί ό ένοχος; Μάλλον όχι, διότι ύπάρχουν ένδειξεις. Αύτες άργά ή γρήγορα θα γίνουν άποδείξεις. Τότε ό ένοχος θα πληρώσει. Τώρα, ή σωφροσύνη τών άστυνομικών δεν έπέτρεψε να μάθι τίποτε περισσότερο ό δημοσιογράφος.

Πάντως, όποιος ξέρει κάτι για τό άτύχημα αυτό, έχει καθήκον να τηλεφωνή στην Τροχαία (55.250 ή 55.403 ή 52.929). Θα έπιταχύνη την σύλληψη του άγνωστου πού, άφού σκότωσε και έτραυμάτισε, έγκατέλειψε άδοθήτητα τά θύματά του και έφυγε.

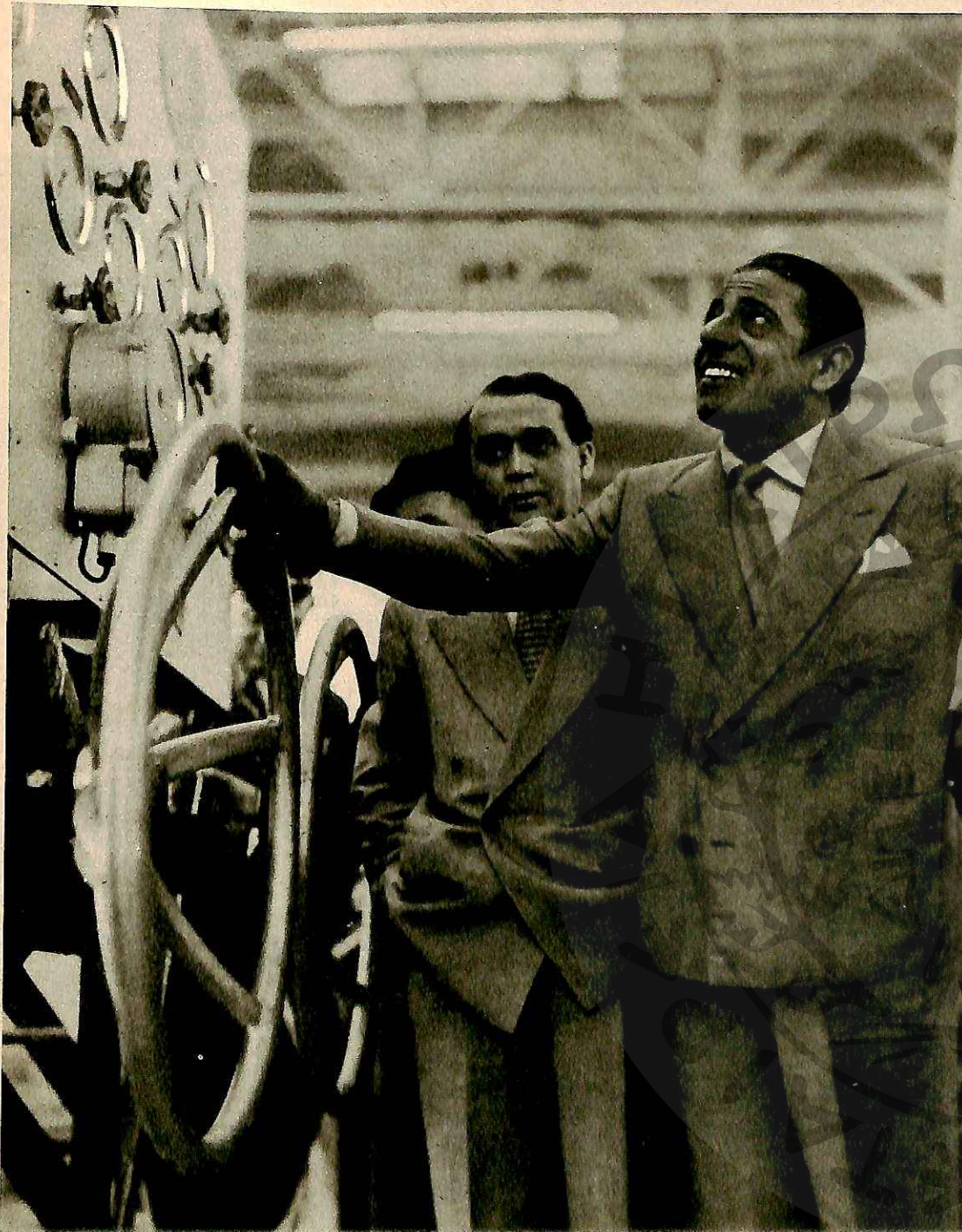
ΛΑΜΠΡΟΣ Γ. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΩΝΑΣΗΣ

Τό προσφυγόπουλο πού έγινε

Βασιλιάς τών πετρελαιοφόρων

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΩΝΑΣΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΕΙ ΤΑ ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΚΙΝΗΤΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ ΤΟΥ, ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΕΙΣ ΤΑ ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΒΕΖΕΡ ΤΗΣ ΒΡΕΜΗΣ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΕΦΟΠΙΣΤΟΥ

Σήμερα δεν είναι εύκολο να άποκτήσει κανείς μυθικά πλούτη. Πέρασε ή εποχή πού ό ποδηλατάς Μόρρις γινόταν σε λίγα χρόνια μεγαλοβιομήχανος αυτοκινήτων. Σήμερα, ένας νέος και δραστήριος ποδηλατάς τής ‘Οξφόρδης, με τό πέρασμα τών χρόνων, θα γίνη ένας γέρος και όκνος ποδηλατάς τής ‘Οξφόρδης.

“Υπάρχει όμως μιá κατηγορία θαυτολούτων, πού κατάρρωσαν να δημιουργήσουν, μέσα στο σημερινό άλλοπρόσαλλο κόσμο, τεράστιες περιουσίες άπ’ τό τίποτε. “Ανάμεσά τους, ό σπουδαιότερος είναι ό ‘Αριστοτέλης - Σωκράτης ‘Ωνάσης: ένας μικρόσωμος, άεικίνητος, χαριτολόγος άνδρας, χωρίς κανένα ιδιαίτερα τονισμένο χαρακτηριστικό: μόνο πού ή στάσι του είναι κάπως έπιθετική —πράγμα πού έκανε μερικούς να πουν ότι στο μεγάλο ρίγκ τής ζωής είναι πάντα έτοιμος να δεχθί και να δώση χτυπήματα. “Η περιουσία του δεν είναι δυνατόν να καταμετρηθί, ούτε από τόν ίδιο. Μόνο λίγα πράγματα είναι γνωστά: τριακόσια εκατομμύρια δολάρια «εις ρευστόν», και τό Καζίνο του Μόντε - Κάρλο.

ΔΥΣΚΟΛΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Κι’ όμως ό ‘Ωνάσης δεν ήταν πάντα τό «παιδί τής τύχης». “Η ‘Ιστορία του, μάλιστα, άρχισε με μιá τραγωδία. Ένηθήκε στην Τουρκία, από ‘Ελληνες γονείς, και μεγάλωσε στη Σμύρνη την εποχή πού την κατείχαν τά έλληνικά στρατεύματα, άμέσως μετά τη λήξι του πρώτου Παγκοσμίου πολέμου. “Ό πατέρας του ήταν άπ’ τούς πιο σημαντικούς έπιχειρηματίες τής πόλεως και έκανε έμπόριο καπνού. “Όλα πήγαιναν καλά για την οικογένεια ‘Ωνάση, όταν άνέβηκε ό Κεμάλ ‘Ατατούρκ στο πράγματα. “Η συνέχεια είναι γνωστή: οι Τούρκοι θέλησαν να ξεριζώσουν μιá γιά πάντα την έπιρροή του έλληνικού στοιχείου από τά δυτικά τους παράλια, και τό 1922 έπακολούθησε ή Μικρασιατική Καταστροφή (καταστροφή: οι ‘Ελληνες από τά αρχαιότατα χρόνια έχουν την άνδρεία να δνομάζουν σωστά τά πράγματα), ή κατάληψη τής Σμύρνης από τά τουρκικά στρατεύματα και ή σφαγή χιλίων και πλέον κατοίκων τής. “Ό νεαρός ‘Αριστοτέλης είδε τρεις θεούς του να τούς κρεμάνε οι Τούρκοι σε μιá πλατεία τής Σμύρνης: είδε μιá θεία του με τό θρέφος της να πεθαίνει μέσα στις φλόγες μιás πυρπολημένης εκκλησίας: είδε έναν άλλο

θείο του να παθαίνει συγκοπή από τρόμο. Εύτυχως η μητέρα του και οι τρεις αδελφές του κατώρθωσαν να φύγουν για την Ελλάδα, ενώ ο ίδιος με τον πατέρα του έμειναν άρκετους μήνες φυλακισμένοι, για να σωθούν τελικά χάρις στην επέμβαση του Αμερικανού υποπρόξενου. Έτσι η οικογένεια έσμιξε στην Αθήνα.

ΦΤΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙ

Στην Αθήνα έπρεπε να ξαναρχίσουν τη ζωή τους. Ο Σωκράτης Ωνάσης, ο πατέρας του, δεν έτρεφε μόνο την γυναίκα και τα τέσσερα παιδιά του, αλλά και τις τέσσερις γυναίκες των αδελφών του, που είχαν χρεώσει, και τα επτά ορφανά ανήμια του. Ανακατεύονταν, όπως και στη Σύμωρη, με το καπνεμπόριο, αλλά δεν έβγαζε αρκετά για να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Έτσι, έγινε ένα μεγάλο οικογενειακό συμβούλιο και αποφασίστηκε —όπως συμβαίνει συνήθως στην Ελλάδα— να μεταναστευθεί ένα μέλος της οικογένειάς. Η έντολη έπεσε στον Αριστοτέλη, που ξεκίνησε σε λίγο για την Αργεντινή.

Οι νόμοι της Αργεντινής απαγορεύουν την μετανάστευση ανηλίκων (στην Αργεντινή ενήλικοι θεωρούνται όσοι έχουν υπερβεί τα 22 χρόνια). Ο Ωνάσης, που ήταν μόνο δεκάξη τότε, άλλαξε την ημερομηνία γεννήσεως στο διαβατήριό του —από 1906 την έκανε 1900— και όπως δεν μπορούσε κανείς να ζητήσει από ένα πρόσφυγα πιστοποιητικό γεννήσεως, έγινε δεκτός από τις αρ-

χές μεταναστεύσεως. Έβγαλε ένα εισιτήριο κατευθείαν από τον Πειραιά στο Μπουένος Άιρες και έφτασε στην αργεντινή πρωτεύουσα με έζηνα μόνο δολλάρια στο παιδικό πορτοφόλι του.

ΚΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΗΣ !

Ο νεαρός Ωνάσης διορίστηκε τηλεφωνητής στην Εταιρία Τηλεφώνων River Plate, της οποίας τα κεφάλαια ήταν αμερικανικά. Έπειτα από εκπαίδευση τριών εβδομάδων, ανέλαβε καθήκοντα τηλεφωνητού νυκτός. Ένας άλλος στη θέση του, και στην ηλικία του, θα περνούσε τις ώρες της ημέρας στο κρεβάτι και στίς διασκεδάσεις. Ο Ωνάσης ωστόσο προτίμησε να περιορίσει τον ύπνο του στο ελάχιστο —κοιμόταν μόνο τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο— και άρχισε να μαθαίνει τα μυστικά της καπνοβιομηχανίας, με τη βοήθεια ενός φίλου του πατέρα του.

Εκείνη την εποχή μόνο το δέκα τοις εκατό των εισαγομένων στην Αργεντινή καπνών προερχόταν από την Ελλάδα. Τα υπόλοιπα εισάγονταν από τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Κούβα.

Ο Ωνάσης άρχισε σιγά-σιγά να κάνει εισαγωγές ελληνικού καπνού στην Αργεντινή, και είχε το πλεονέκτημα ότι, σ' αυτή τη δουλειά, τον βοηθούσε και η θέσι του πατέρα του. Μέσα σε δυο χρόνια, κατάφερε να αυξήσει το εισαγόμενο ποσοστό του ελληνικού καπνού από δέκα σε τριανταπέντε τοις εκατό· να εισπράξει δυο εκατομμύρια δολλάρια· και να χεί καθαρό κέρδος 100.000

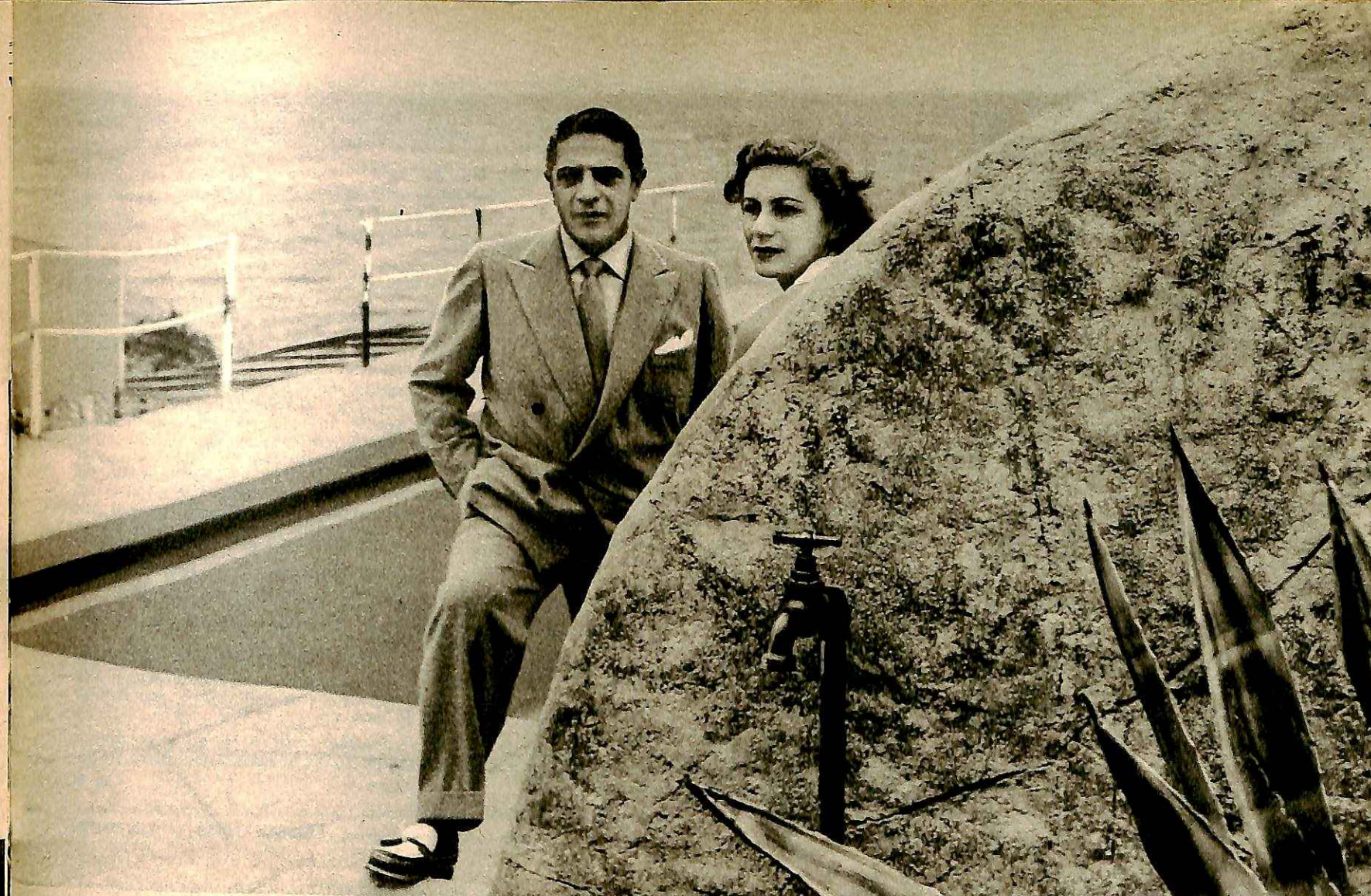
δολλαρίων. Τον επόμενο χρόνο, άνοιξε δικό του εργοστάσιο.

Θα μπορούσε, έπειτα από μια τέτοια επιτυχία, να συνεχίσει το καπνεμπόριο ως το τέλος της ζωής του. Δεν πίστευε όμως στην ιδέα ότι πρέπει κανείς να φυλάει όλα τ' αυγά του σ' ένα καλάθι. Άρχισε, λοιπόν, ν' ανακατεύεται και με το εμπόριο άλλων ειδών: μαλλί, δέρματα, ξυλεία, φαλαινόλαδο. Σε ηλικία 26 ετών (31 επισήμως) ήταν κάτοχος περιουσίας ενός εκατομμυρίου δολλαρίων. Όταν πέθανε ο πατέρας του, οι δικοί του τον θεώρησαν χωρίς δισταγμούς και αντιρρήσεις, ως άρχηγό της οικογένειας Ωνάση.

Μετά την υπογραφή της συνθήκης της Λωζάννης του έχορηγήθηκε ελληνική ιθαγένεια, όπως και σε όλους τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας. Σήμερα, λοιπόν, έχει διπλή υπηκοότητα: ελληνική και αργεντινή. Το περίεργο είναι ότι το Σύνταγμα της Αργεντινής δεν αναγνωρίζει το θεσμό της διπλής υπηκοότητας. Αλλά ο Ωνάσης, όταν θίγουν το ζήτημα, χαμογελάει:

—Είμαι υπερήφανος και για τις δυο, λέει.

Το 1928 ανέλαβε την αρχηγία της ελληνικής εμπορικής αποστολής στην Αργεντινή και τα αποτελέσματα ήταν τόσο ευνοϊκά για την Ελλάδα, που τον επόμενο χρόνο προήχθη στο βαθμό του γενικού προξένου —μια εξαιρετική, δημολογουμένης, διάκριση για ένα νέο είκοσιτριών (ή, έστω, είκοσιεννέα) χρόνων, που είχε μάλιστα και άλλη υπηκοότητα.

Ο ΩΝΑΣΗΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΣΙΝΑ ΤΟΥΣ, ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΕΝΟΣ ΛΟΦΙΣΚΟΥ, ΑΓΝΑΝΤΕΥΟΥΝ ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΦΟΡΑ

Η μεγάλη οικονομική κρίση δεν τον έθιξε. Ίσα-ίσα, τότε για πρώτη φορά ασχολήθηκε με τα ναυτιλιακά και αγόρασε έξι πλοία από μια εταιρία του Μοντρεάλ, για 120.000 δολλάρια— δηλαδή το εν έκατοστόν της αξίας τους. Αντί να τα δρομολογήσει αμέσως, τα άφησε στο λιμάνι ώσπου σταθεροποιήθη κάπως η κατάσταση. Όταν άργότερα διεπίστωσε τη σημασία του πετρελαίου—ίσως να άκουσε και τη μυστική βοή του έπερχομένου πολέμου— άρχισε να ναυπηγή στόλο πετρελαιοφόρων. Το 1939 παρήγγειλε το πρώτο πετρελαιοφόρο, τον «Αριστοφάνη», που κατασκευάστηκε στα ναυπηγεία της Σουηδίας για κάποιον κύριον «Α. Ωνάση, εκ Μπουένος Άϊρες».

Αν ο πρώτος Παγκόσμιος πόλεμος κατέστρεψε την οικογένεια Ωνάση, ο δεύτερος επανώρθωσε, και με το παραπάνω μάλιστα, τις ζημιές. Τρεις άνθρωποι, όλοι Έλληνες, κυριαρχούσαν στα συμμαχικά πετρελαιοφόρα: ο Σταύρος Λιβανός, ο Σταύρος Νιάρχος και ο Αριστοτέλης Ωνάσης. Μετά τον πόλεμο, το 1946, ο Ωνάσης παντρεύτηκε την Τίνα, την δεκαεπτάχρονη κόρη του Λιβανού και ο Νιάρχος, τον ίδιο χρόνο, πήρε την αδελφή της Εύγενία.

ΜΕ ΤΟ ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟ «ΚΟΥΡΣΑΚΙ» ΤΟΥΣ ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΩΝΑΣΗ ΠΑΡΕΛΑΥΝΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ, ΠΟΥ ΤΑ ΚΑΜΑΡΩΝΕΙ. ΠΙΣΩ ΔΙΑΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΠΕΡΑΝΤΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΗΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ ΤΟΥ —ΤΟΥ ΣΑΤΩ ΝΤΕ ΛΑ ΚΡΟ

ΓΙΑΤΙ ΑΓΟΡΑΣΕ ΤΟ ΚΑΖΙΝΟ

Βέβαια συνάντησε και πολλές δυσκολίες. Ή κυβερνήσης του Περού τοῦ ἔβαλε πρόστιμο ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν, γιατί τὰ φοιτητορικά του ἀλείψαν στὰ χωρικά του ὕδατα. Τὸ πλήρωσε ἀ- γόγγυστα (ἄδω μὴν ξεχνάμε πὼς ἦταν ἀσφαλί- σμένος) καὶ ἔδωσε ἐντολὴ στὸ στόλο του νὰ ψα- ρεύσῃ στὴν Ἀνταρκτική.

Ἡ στάσι του εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς πε- ριφρονήσεως ποὺ αἰσθάνεται γιὰ τὴ Μεγάλη Δε- νάμεια καὶ τοὺς λιχορυχοὺς τῆς ἡμέρας. Τραυτοτέρη ἀποδείξῃ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ᾤρη κανεὶς ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ἀγόρασε τὸ πασίγνωστο Καζίνο τοῦ Μόντε - Κάρλο.

Ὁ Ἀριστοτέλης Ὡνάσης ἔχει ἕναν πύργο στὴν Ἀντίπολι καὶ ἠθέλε ἕνα κτίριο ἐκεῖ κοντά γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὰ γραφεῖα του. Ὁ Σύνδεσμος Χειμερινῶν Σπορ τοῦ φάνηκε κατάλληλος, ἀλλὰ

Η «ΧΡΙΣΤΙΝΑ»

Τους καλοκαιρινούς μήνες, δυο γιώτ ξεχωρίζουν στα λιμάνια του Μόντε - Κάρλο και των Καννών. Ἡ «Κρεολή» του Στάουρου Νιάρχου και ἡ «Χριστίνα» του Ἀριστοτέλη Ὠνάσι.

Ἡ «Χριστίνα» ναυπηγήθηκε τὸ 1943, ὡς αντι-τορπιλικό. Σήμερα τὸ πλοίο ἔχει μετατραπῆ εἰς τὸν, ὥστε ἀπὸ τὸ παλιὸ πολεμικὸ δὲν ἔμειναν παρὰ τὸ σκάφος καὶ οἱ διπλῆς μηχανές. Ἡ μετατροπὴ ἔγινε στὰ ναπηγεία τοῦ Κιέλου καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλῆρωμα εἶναι Γερμανοὶ —ἐμπειροὶ ναυτικοί, πραγματικοὶ θαλάσσιλοι. Στὸ πλοίο ἔχει ὑψωθῆ ἡ σημαία τῆς Λιβερτίας.

Ἡ πολυτέλεια τοῦ ἐσωτερικοῦ εἶναι μυθώδης. Αἰθούσες χοροῦ, πού ὄταν τραβηχθῇ τὸ πιάγμα-
τος γίνονται πισίνες, αἰθούσες μουσικῆς, κινημα-
τογράφου, μπάρ, πολυτέλειες διπλῆς κρεβα-
τοκάμαρας —ἐσχάτως εἰ βρῖσκεσαι σὲ πλοῖο καὶ
νομίζεις ὅτι εἶς μέσα σὲ παλάτι. Ἰδίως οἱ «καμ-
πίτες» τῶν παιδιῶν, τοῦ Ἀλέξανδρου καὶ τῆς
Χριστίνας, στολισμένες μὲ χρυσοῦμενα καὶ φαντα-
στικά σχέδια, δίνουν τὴν ἐντύπωση παραμυθιού.

Ὁ Ὁνάσης εἶναι ἕνας εὐχάριστος καὶ σαγηνευτικός ἄνθρωπος. Διευθύνει τριάντα κολοσσισαῖες ἐπιχειρήσεις, σ' ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη τῆς ὑδρογείου, ἀλλὰ δὲν εἶναι δούλος κανενὸς θεσμοῦ ἢ πάθους.

Ὡς ὁμιλητὴς παρασύρει καὶ γοητεύει τὸν ἀκροατὴ τοῦ, τοῦ κερδίζει τὸ ἐνδιαφέρον πρῶτα, τὴν ἐμπιστοσύνην ἔπειτα καί, τέλος, τοῦ ἐπιβάλλει τὶς ἀπόψεις τοῦ.

Κι' ἂν δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο, αὐτὸ τὸ χάρισμα
θα ἔφτανε γιὰ νὰ τὸν ποῦμε «προικισμένο» ἄνθρω-
πο.

Ἀποκλειστικότητας **CAMERA PRESS - ΕΙΚΟΝΩΝ**

ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ - ΚΑΡΛΟ ΜΕ ΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΩΝ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ) ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ (ΔΕΞΙΑ)

«ΕΚΛΟΓΗ»
ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ – Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ – ΚΛΕΦΤΕΣ (Διήγημα) – ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΓΑΓΓΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΟΓΚΑ – ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΧΙΟΥΜΟΡ – ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ (Αισθηματικό – Άστυνομικό διήγημα) – Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΦΙΛΙΩΝ – ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ – ΠΕΣ ΜΟΥ, ΓΙΑΤΙ ΚΡΥΩΝΩ ; – ΤΟ ΞΥΛΟΝ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ (Ευθυμογράφημα) – ΤΟ ΤΑΤΟΥΖΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ – ΓΙΑΤΙ ΞΑΝΑΓΡΑΦΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΝΟΤΙΟ ΠΟΛΟ – ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ (ποικιλική ανθολογία) – ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ – ΜΠΕΤΟΒΕΝ : ο άνθρωπος που απελευθέρωσε τη μουσική.

Αὐτὰ καὶ πλῆθος ἄλλα ἐνδιαφέροντα ἄρθρα, παίχνι-
δια, σταυρόλεξο, σκάκι καὶ διαλεχτὰ ἀνέκδοτα
θὰ βρῆτε στὴν «ΕΚΛΟΓΗ».

Ζητήστε την ἀπὸ τὰ περίπτερα καὶ τοὺς ἐφημερι-
δοπῶλες.

Γνώμη,

H "ZINNIA,"

σας προσφέρει ένα πλη-
ρες καὶ φυσικὸ Μακιγιάζ
ΟΜΟΡΦΙΑΣ καὶ ΥΓΕΙΑΣ

Καθαρίσατε το πρόσωπο και τα λοιπά σας πρωί και θράδυ με το μοναδικό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ZINNIA", και ιδιαίτερως πριν άρχισετε το μακιγιάζ σας. Το ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ZINNIA", καθαρίζει, τονώνει και ξεκουράζει την έπιδερμίδα.

AНО-КРЕМ "ZINNIA,"

Βάλετε εν συνεχεία στο πράσινο και το λαιμό σας αρκετή ποσότητα ΛΑΝΟ-ΚΡΕΜ "ZINNIA", και κάμψτε ελαφρώς μασάζ με-
χρις ότου απορροφηθεί τελείως από το δέρμα. Η ΝΕΑ ΤΡΟΦΟ-
ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ του δέρματος ΛΑΝΟ-ΚΡΕΜ "ZINNIA", περι-
χει- το καθαρό και ευγενή φυσικά της λανολίνης. Τρέφει, το-
νώνει και ομορφώνει την επιδερμίδα. Άπαραίτητη βάση δια-
το μακιγιάζ.

M ΕΪΚ-ΑΠ' ΨΙΝΝΙΑ,

Ἀπλῶστε ἄμεσως στὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ σας μικρὰν ποσότητα ΜΕΪΚ-ΑΠ "ΖΙΝΝΙΑ", στὸ χρώμα ποῦ σας πηγαίνει. Τὸ ΜΕΪΚ-ΑΠ "ΖΙΝΝΙΑ", δὲν σὰς ἐξασφαλίζει ἓνα τέλειο καὶ φυσικὸ μακιγιάζ γιὰ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ σὰς χάρισις ἔδερμα θε-λουδίνω, ἀπαλό καὶ μόν.

II ΟΥΔΡΑ "ZINNIA,"

Κατόπιν πειραμαρίσθητε με ΠΟΥΔΑΡΑ "ZINNIA", χτυπώντας το πομπίνο από πρόσωπο χωρίς να το τρίψετε. Η ΝΕΑ "Αεροποιημένη ΠΟΥΔΑΡΑ "ZINNIA", παρασκευάζεται με βάση το ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ. Γίνεται εύκολα είς όλα τα δέρματα και διατηρείται επί του προσώπου. Προσφέρει τα 10 μαγικά και φυσικούς χρωματισμούς.

K REGION "ZINNIA..

Βόψετε το χείλη σας με τὸ ΑΝΕΣΤΗΛΘΩ ΚΡΑΤΙΩΝ "ΖΙΝΝΙΑ,,
 δια νὰ τὰ ὁμορφύνετε καὶ νὰ τὰ προφυλάξετε ἀπὸ τὰς καιρικές
 μεταβολάς. Τὸ ΚΡΑΤΙΩΝ "ΖΙΝΝΙΑ,, εἶναι ΑΝΕΣΤΗΛΘΩ, ΑΠΛΑΘΩ
 καὶ ΑΒΛΑΘΕΣ. Κυκλοφορεῖ σὲ 12 μοντέρνους καὶ φωτεινούς
 χρωματισμούς.

Linnaea

ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ: 'Αποστέλλαντες την διευθυνσί σας και Δραχ. 2
εις γραμματόσημο, δι' έξοδα αποστολής θα σας ταχυδρομήσωμεν ΔΩΡΕΑΝ
ανά 1 δείγμα των προϊόντων μας ΛΑΝΟ - ΚΡΕΜ, ΠΟΥΔΡΑ, ΚΡΑΠΙΟΝ.
Γράψατε "ZINNIA", Μεγάνδρου 46α Αθήνας.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΚΟΛ - ΝΤΕ - ΜΠΡΩΣ, ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΛΛΕΣ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΟΠΟΥ, ΜΕ ΠΕΙΣΜΑ, ΔΙΕΞΗΧΘΗ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Έντυπώσεις από τόν άγώνα

Οι Έλληνες οδηγοί διεκρίθησαν στο 26 Ραλλύ του Μόντε Κάρλο. Για πρώτη φορά στην ιστορία του μεγάλου αγώνος αυτοκινήτων τουρισμού δύο Έλληνες προεκρίθησαν για τόν τελικό διαγωνισμό και τόν ζευγος Σπηλιωτάκη κατέλαβε τήν 20η θέση, σέ 308 αυτοκίνητα πού μετέσχον τού αγώνος. ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ παρουσιάζουν σήμερα αποκλειστικές φωτογραφίες τού Ραλλύ τού Μόντε Κάρλο και τίς έντυπώσεις τού έκτάκτου συνεργάτου των κ. Ζ. Χατζηφωτίου, ό όποιος, μέ ένα αυτοκίνητο φιάτ 600, παρηκολούθησε τούς διαγωνιζομένους σ' όλη τή μακρότατη διαδρομή τους από τās 'Αθήνας μέχρι τού Μόντε Κάρλο.

Τό έφετεινό ραλλύ τού Μόντε Κάρλο ήταν ένα από τās δυσκολώτερα. Καί ή μεγαλύτερα δυσκολία πού είχαν νά αντιμετωπίσουν οι διαγωνιζόμενοι, ήταν ό πάγος. Οι δρόμοι γλιστρούσαν φοβερά και οι οδηγοί έχαναν τόν έλεγχο τού βολάν. Μερικά από τās ελληνικά αυτοκίνητα πού έτρεχαν μέ ταχύτητα, βρέθηκαν ξαφνικά μέσα στά χωράφια, μακριά από τόν κεντρικό δρόμο, πριν καλά-καλά αντιληφθούν οι οδηγοί τί συνέβη. Έτσι τόν έφετεινό ραλλύ έγινε εξαιρετικά επικίνδυνο. Από τόν άλλο μέρος πραγματικός εφιάλτης για τούς διαγωνιζομένους ήταν ό ύπνος.

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΡΑΛΛΥ ΙΡΑΝΔΟΣ ΑΝΤΑΜΣ, ΜΕ ΖΑΓΚΟΥΑΡ, ΣΤΟ Ο-ΡΟΣ ΤΟΥΡΙΝΙ. ΚΕΡΔΙΣΕ ΜΕ 213 ΒΑΘΜΟΥΣ ΕΝΑΝΤΙ 219 ΤΟΥ 2ου ΣΩΚ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΩΝ ΡΟΥΣΩ ΚΑΙ ΦΕΡΝΑΝΤΕΣ ΚΑΤΕΣΤΡΑΦΗ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ. ΟΙ ΔΥΟ ΟΔΗΓΟΙ ΤΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ ΣΟΒΑΡΑ

Στό Κουμάνοβο τόν αυτοκίνητο τού Τερμετζή, έμεινε από λάστιχο. Ό δρόμος ήταν παγωμένος και δέν μπορούσαν νά τραβήξουν τόν γρύλο. Τελικά δυό από τούς συνοδηγούς σήκωσαν τήν 'Άλφα Ρομέο στά γόνατά τους και ό τρίτος άλλαξε λάστιχο. Έχασαν έτσι αρκετήν ώρα.

Ό Παπαμιχαήλ ντεραπάρησε στόν αυτοκινητόδρομο τού Σάλτσμπουργκ ένω έτρεχε μέ 80 χιλιόμετρα τήν ώρα πάνω στόν πάγο. Τόν αυτοκίνητο δρέθηκε 100 μέτρα μακριά και πήρε πέντε στροφές, επί τόπου. Ευτυχώς κανένας δέν χτύπησε και συνέχισαν τόν άγώνα ως τόν τέλος.

Περνώντας γραμμές τού τράινου, στράβωσε ή ρόδα τού αυτοκινήτου τού Πεσμαζόγλου. Για πηνήντα μέτρα τόν αυτοκίνητο ακολούθησε τήν κατεύθυνση τών γραμμών, πού ήταν αντίθετη μέ τή διαδρομή τού αγώνος.

Στόν αυτοκινητόδρομο τού Σάλτσμπουργκ, είχε πάρει τόν δολάν ή Λιλή Σπηλιωτάκη, άλλ' ό άνδρας τής βρήκε ότι τόν νά τρέχει μέ 60 χιλιόμετρα τήν ώρα πάνω στόν πάγο ήταν, μικρή ταχύτης και, συνέχισε ό ίδιος.

Ό Μίχος έγκατέλειψε, γιατί τόν αυτοκίνητό του συνεκρούσθη μέ ένα καμινίον. Καί ό Τετανές δέν μπόρεσε νά αποφύγη τή σύγκρουση μέ ένα δένδρο έξω από τόν Μόναχο.

Ό Μπέμπης έφθασε στό Μόντε Κάρλο χωρίς φρένα. Τόν κιβώτιο ταχυτήτων κρεμόταν από μια δίδα. Παρ' όλα αυτά πήρε μέρος στήν τελική δοκιμασία και κέρδισε και θέσεις στήν κατάταξη.

Όπως πάντα ό Μουρτζόπουλος βγήκε από τόν αυτοκίνητο στό τέρμα φρεσκοξυρισμένος και μέ γραβάτα, αλλά είπε ότι ήταν τόσο κουρασμένος πού στόν ύπνο του έβλεπε εφιάλτες.

Οι ξένοι, για πρώτη φορά μίλησαν για τήν αξία των δικών μας. Οι επιτυχίες τού Κώστα Σπηλιωτάκη και τής γυναίκας του, καθώς και των Μπέμπη και Μυρογιάννη, προκάλεσαν έντυπωση. «Θά άρχίσουμε νά υπολογίζουμε τούς Έλληνες οδηγούς», έλεγαν στό Μόντε Κάρλο μετά τόν άγώνα.

Νικητής τού έφετεινού ραλλύ ανέδειχθη ό 'Ιρλανδός Άνταμς μέ συνοδηγό τόν Μπίγκερς. Όλοι χάρηκαν για τή νίκη τού Άνταμς. Έδώ και τέσσερα χρόνια τερματίζει τόν ραλλύ σέ δεύτερη ή τρίτη θέση. Άξίζει επί τέλους νά κερδίση.

Η ΛΙΛΗ ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗ ΚΑΙ Ο Κ. ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗΣ ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ, ΠΑΡΑΔΙΔΟΥΝ ΤΟ «ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ»

Η ΚΟΠΩΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΓΡΑΦΙΣΜΕΝΗ ΣΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΩΝ ΜΠΕΜΠΗ, ΜΥΡΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΣΩ ΣΤΟ ΤΕΡΜΑ

Ο ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΗΝ ΕΙΔΙΚΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ, ΠΕΡΝΑ ΤΟ ΚΟΛ - ΝΤΕ - ΚΑΜΠΡ, 1.180 ΜΕΤΡΑ

Η ΜΟΝΙΚ ΛΙΜΠΕΛ, ΚΟΡΗ ΕΥΠΟΡΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΚΑΤΕ-
ΚΤΗΣΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΜΕ ΤΟ ΛΕΠΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΠΡΕΣΒΕΡΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

"Επίδειξις δυνάμεως,, μιᾶς ἀκλόνητης" αὐτοκρατορίας,,

Η ΜΙΣΕΛΙΝ ΜΠΕΛΟΜΠΡ, ΜΙΣ ΚΥΑΝΗ ΑΚΤΗ, ΕΙΝΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΗ ΚΑΙ Η
ΠΙΟ ΑΤΙΘΑΣΗ: ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΜΙΣΕΙ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Η Γαλλία σιγά-σιγά χάνει τις υπερπόντιες κτήσεις της. Έξακολουθεί όμως να κυβερνά— και μάλιστα σαν απόλυτος μονάρχης— στην περιοχή της γυναικείας κομψότητας. Ο θρόνος της, σ' αυτό το βασίλειο, δεν απειλείται από κανέναν και οι τίτλοι της είναι ακλόνητοι.

Η κομψότης μιᾶς γυναίκας εξαρτάται από ένα σωρό λεπτομέρειες, αρμονικά συνδυασμένες, που προσδίδουν κάποιο σαγηνευτικό μυστήριο στην όμορφή της. Η Γαλλία κατέχει αυτό το μυστικό. Από πότε; Και οι γιαγιάδες μας ακόμη, θά σοῦ πουν:

«Τό ἄκουσα ἀπ' τῆ γιαγιά μου πού τόχθε ἀκούσει ἀπ' τῆ γιαγιά της: τὸ γαλλικὸ ντύσιμο τονίζει τὰ θέληγτρα τῆς γυναίκας — στὴ δουλειά, στὸν περίπατο, στὸ σπίντι...»

Τέσσερις χαριτωμένες βασιλίσσες τῆς ὁμορφιάς ἀποτελοῦσαν τὸ μπουκέτο πού ἔστειλε ὁ «Γαλλικὸς Σύνδεσμος Κομψότητος» στὴν Ἀθήνα: ἡ Μις Γαλλία, ἡ Μις Κυανὴ Ἀκτὴ, ἡ Μις Κομψότης καὶ ἡ Μις Δανία.

Ἡ συμμετοχὴ μιᾶς ξένης, τῆς Μις Δανίας, ἔγινε γιὰ νὰ υπογραμμισθῇ ἡ ἄποψη ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες, ἔστω κι' ἂν δὲν εἶναι Γαλλίδες, μποροῦν νὰ εἶναι κομψές — φτάνει, φυσικά, νὰ ὑπακούουν στὰ κελεύσματα τῆς γαλλικῆς μόδας.

Κι' ἔτσι οἱ τέσσερις ψηλές, λυγρόκορμες, συμπαθέστατες «βασιλίσσες» παρήλασαν πάνω στὴ στενὴ πλατφόρμα τῆς αἴθουσας τῶν καθρεπτῶν τῆς «Μεγάλης Βρετανίας», ἐνῶ στὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῶν προβολέων, διακρι-

νόταν κάθε λεπτομέρεια καὶ πτυχὴ τοῦ ντυσίματός των.

Ντυμένες ἀπὸ τὴν Μάγγυ Ρούφ, μὲ καπέλλα τῶν οἰκῶν Πωλὲτ-Ρόζ Βαλουᾶ καὶ Ζὰν Μπαρτέ, μὲ παπούτσια τῆς Ντοννὰ Γκρεκό, ἄφηναν σὸ διάβα τους τίς λεπτές «ἀποχρώσεις» τῶν ἀρωμάτων τοῦ Μαρσέλ Ροσᾶ.

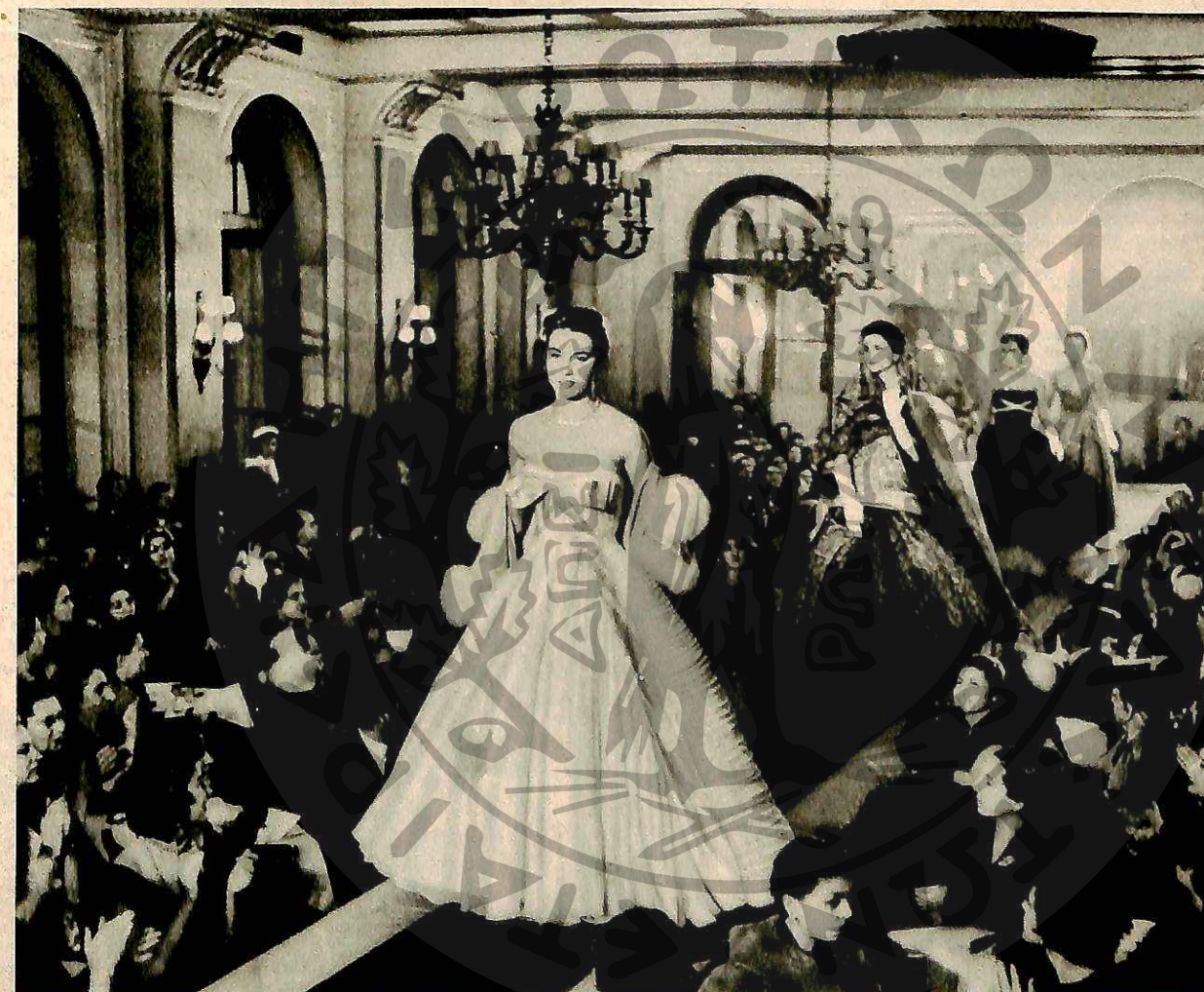
Ὁ νεαρὸς Γάλλος ἠθοποιὸς τῆς Κομεντί Φρανσαίζ, Φιλίπ Μπεάρν, παρουσίαζε ἀπὸ τὸ μικρόφωνο τὰ διάφορα μοντέλα στὸ ἐκλεκτὸ ἀκροατήριο.

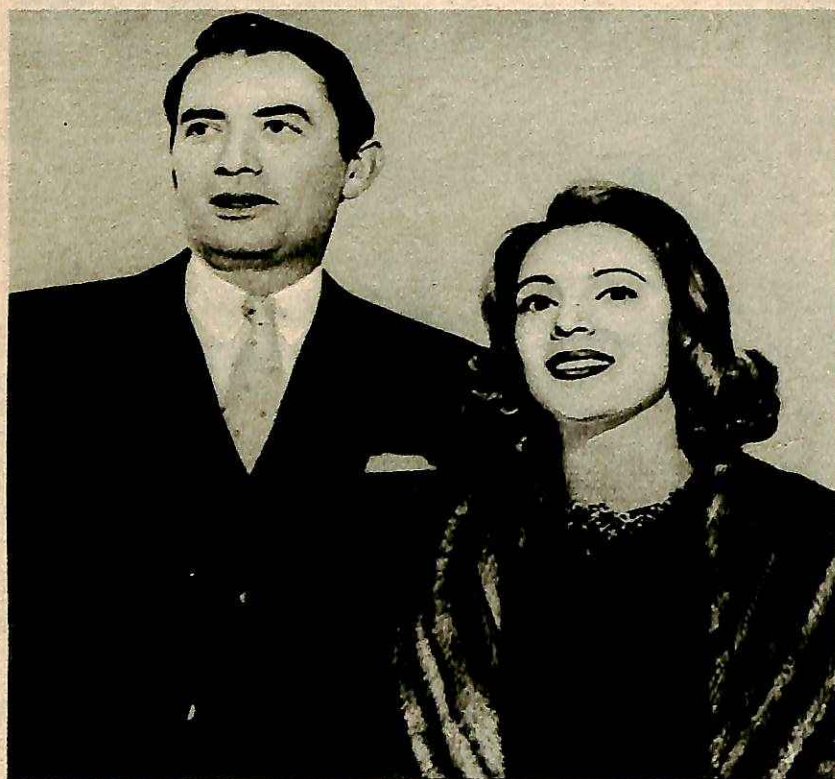
Μετὰ τὴν Ἀθήνα, οἱ τέσσερις βασιλίσσες θὰ συνεχίσουν τὴν περιοδεία τους στὴν Τουρκία, τὸ Λίβανο, τὴ Συρία, τὸ Ἰράκ, τὴν Περσία, τὸ Ἰσραὴλ καὶ τὴν Αἴγυπτο. Θὰ λείψουν ἀπ' τὴ Γαλλία τέσσερις περίπου μῆνες.

ΑΝΤΙΚΡΥ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΒΡΑΧΟ, ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΛΛΟΥΣ, ΠΟΖΑΡΕΙ Η ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ..

ΟΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΕΣ ΞΕΝΕΣ ΜΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ ΣΤΟ «ΓΕΦΥΡΙ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ»

Ο ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΠΕΚ παντρεύτηκε την δημοσιογράφο Βερόνικα Πασσάνι, δεκαεννέα μόλις ώρες μετά την έκδοσι του διαζυγίου του! Ο Πέκ είναι 40 χρονών, η Βερόνικα 22. Γνωρίστηκαν πρό 3 ετών, όταν ο Γκρέγκορυ Πέκ πρωτοήλθε στην Ευρώπη για να γυρίση μερικές ταινίες.

● Ο ΓΑΛΛΟΣ σκηνοθέτης Ζυλ Ντασ-σέν διάλεξε τον τραγουδιστή Ντάριο Μορένο για να παίξει το ρόλο ενός πασά στην κινηματογράφησι του μυθιστορήματος του Καζαντζάκη «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται». Ο Μορένο έμαθε την καλή ερμηνεία στη Μασσαλία όπου τραγουδά στο κοσμικό κέντρο «Αλκαζάρ» και όπου προσπαθεί να καταπολεμήσει το πάθος παίζοντας φούτ-μπαλ με τους φίλους του της ομάδος «Ολυμπικ» της Μασσαλίας.

● ΟΡΙΣΜΟΙ:

Κληρονομικός. Κάτι στο οποίο πιστεύεις αν τύχη και αποκτήσης ξύπνιο παιδί. Μάθαινε από τα σφάλματα των άλλων, γιατί δεν είναι δυνατόν να ζήσης αρκετά χρόνια για να τα κάμης όλα μόνος σου.

● Η ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ άρνήθηκε ν' απαντήσει στον δρ. Κινσέι, ο οποίος κάνει τώρα μία έρευνα στον άφορο την σεξουαλική διαγωγή της Ευρωπαίας.

— Οι γυναίκες λένε ψέματα στους συζύγους των, έδηλωσε. Γιατί να πούν την αλήθεια σ' έναν άγνωστο;

● ΛΕΓΕΤΑΙ πως ο σερ Λώρενς Όλιβιέ θα εμφανισθή στην ταινία «Ο κοιωμένος Πρίγκιπ» στο... πλευρό της Μαίριλιν Μονρόε. Προς το παρόν κανείς από τους δύο δεν έχει υπογράψει το συμβόλαιο και ο σερ Λώρενς, περιμένοντας την μεγάλη μέρα, περνάει τις διακοπές του με την σύζυγο του Βίβιαν Λή στην Ιταλία.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

... Δύο προαγωγές. Έπάνω στα νέα γραμματόσημα του Μονακό θα βασιλεύη το ξανθό κεφάλι της Γκρέις Κέλλυ. Τιμή, που δεν γνώρισε καμιά στάρ, και μόνη δόξα που δεν μπορούσαν να εξαγοράσουν ούτε τα εκατομμύρια του μπαμπα - Κέλλυ, ούτε η ομορφιά της κόρης... Η Μαίριλιν Μονρόε θα είναι η βασίλισσα στο νέο φίλμ - παραμύθι που έτοιμάζεται στο Χόλλυγουντ - και το πριγκιπόπουλο που θα την ξυπνήση; Ούτε λίγο ούτε πολύ, ο σερ Λώρενς Όλιβιέ... ή Έκλογικά. Με την μεγάλη ημέρα που πλησιάζει, η πολιτική συζήτησι έχει αντικαταστήσει όλα τα θέματα, και εις τους άνδρικούς και εις τους γυναικείους κύκλους, άκομη και στις πρώινες ώρες εις τα νυκτερινά κέντρα. Και δεν είναι πλέον ποιά κόμμα θα ψηφίση, αλλά ποιών θα σταυρώση, που άνάθε τις μεγάλες φωτιές... ή Παρηγοριά. Νομίζετε ότι στην Ελλάδα έχουμε πολλά αυτοκίνητα αναλόγως με τους κατοίκους της; Σκεφθήτε την Σουηδία όπου έφέτος ο αριθμός έφθασε τις 700.000 άμαξια με όλιγώτερο πληθυσμό από μās... ή Στιγμές υπερτάτης ικανοποίησεως: Ο δικαστής στην παραβάτιδα της τροχαίας: «Τί εργασία κάμετε;» - «Είμαι δοκίμας», άπαντά η νέα. Και ο δικαστής: «Δασκάλα! Δόξα σοι ο Θεός. Πόσα χρόνια περίμενα αυτή τη στιγμή. Καθήστε σās παρακαλώ και γράψτε μου 500 φορές: «Δεν θα ξαναπεράσω ποτέ όταν έχω μπροστά μου ένα κόκκινο φώς!»... ή Αμερικάνικα. «Έως τώρα κανείς δεν εγνώριζε τί εσήμαινε το μεσαίο «δ», το όποιον εχώριζε το όνομα του πρώην προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, κ. Harry S. Truman. Διαβάξω εις το τελευταίον «Times» ότι, μέχρι του περασμένου μηνός Δεκεμβρίου, το δ δεν εσήμαινε άπολύτως τίποτε, αλλά τώρα βαπτίσθηκε από τον αρχηγό της φυλής των ερυθροδέρμων «Σουίνους» και εδέχθη επισήμως να ονομάζεται Χάρρυ Σουίνους Τρούμαν. Ένδιαφέρουσα λεπτομέρεια: Ο φύλαρχος, πάμπλουτος Ιθαγενής με πετρελαιοληγές, έχασε μια θαυμάσια διδισθήκη εις άντάλλαγμα αυτής της περιέργου βαπτίσεως... ή Η διεύθυνσις της Τροχαίας σε μία μικρή πόλι της Αμερικής τοποθέτησε επάνω στους τηλεφωνικούς στύλους πινακίδες που γράφουν: «Οι τηλεφωνικοί στύλοι κτυπούν το αυτοκίνητα μόνον κατόπιν προκλήσεως και διά να άμυνθούν». ... ή Σταγόνες ερωτικής πικρίας. Δύο φιλενάδες κουβεντιάζουν: — «Αναρωτιέμαι αν ο Νίκος μ' αγαπά άληθινά» — «Και βέβαια σ' αγαπά χρυσή μου γιατί θέλεις να άποτελής εξαίρεσι;»... «Είναι καλύτερα να είσαι όμορφη παρά έξυπνη... Οι άνδρες κυττάζουν περισσότερο άπ' ό,τι άκούουν»... ή ή ή

● Ο ΣΕΡΖ ΛΙΦΑΡ ο όποιος εάρτασε έφέτος τα είκοσιπέντε του χρόνια στο θέατρο της Όπερας, δέχθηκε από τους φίλους του στο Μαξιμ ένα παπουδάκι μπαλέτου στον αριθμό του, από άτόφιο χρυσάφι (άξια: ένα εκατομμύριο φράγκα). Συγκινημένος από την χειρονομία δεν παρέλειψε έν τούτοις να πη: — Έλπίζω να μην περάσουν άλλα είκοσιπέντε χρόνια για να μου δώσετε και το ζευγάρι του...

● ΑΠΟ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ στους... αριθμούς: Την ζητάει συνεχώς να χορέψουν. Πριν λίγες ώρες ήσαν άγνωστοι μεταξύ τους. Στις λικινιστικές νότες ενός ταγκό, της λέει ερωτικά: — Αχ! μιλήστε μου λίγο για τον εαυτό σας! Πήτε μου τα όνειρά σας, τα σχέδιά σας για το μέλλον, τα ενδιαφέροντά σας, τον αριθμό του τηλεφώνου σας...

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Ο θήκας είναι ο καλύτερος φίλος ενός ήθοποιου στο θέατρο. Όταν το άκροατήριό αρχίζει να βήχη, είναι άλάνθαστο σημάδι ότι άρχίζει να σε βαρύνει. Σερ Ράλφ Ρίτσαρσον

Τίποτε δεν είναι πραγματική δουλειά εκτός αν άν προτιμήσες να κάνης κάτι άλλο εκείνη την ώρα. Σερ Τζαίμς Μάπρι

Μία από τις αυταπάτες της ζωής είναι πως ή κάθε ώρα δεν είναι ή κρίσιμη και άποφασιστική ώρα της ζωής μας. Γράψτε λοιπόν στην καρδιά σας ότι ή κάθε μέρα που ζημερώνει είναι ή καλύτερη μέρα του χρόνου. Ράλφ Ουόλντο Έμερσον

Το φιλι είναι ένας τρόπος να πλησιάζουν δύο άνθρωποι σε σημείο που να μη βλέπη πιά ο ένας τα έλαττώματα του άλλου.

Μια γυναίκα είναι πάντα ευχαριστημένη άρκει να φαίνεται δέκα χρόνια νεώτερη από την κόρη της.

Όσκαρ Ουάιλντ

Αν εκπαιδύης γυιό, εκπαιδεύεις ένα άττομο. Αν εκπαιδύης κορίτσι, εκπαιδεύεις μία οικογένεια.

Τζόν Κράμπτον Χάρντυ

● ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ:

— Έρεϊς από φλέρτ; — Όχι. Νόμιζα πως ήξερα, αλλά ώσπου να το καλοκατάλαβα, βρέθηκε παντρεμένος.

● ΔΥΟ ΠΑΛΑΙΟΙ συμμαθητά του Πανεπιστημίου ξαναβρίσκονται ύστερα από χρόνια. Ρωτάει ο πρώτος: — Για πές μου. Έγινες συγγραφέύς; Και ο άλλος άπαντάει: — Ναί, αλήθεια είναι. Πώς τώμαθες; — Είδα ένα βιβλίό με τ' όνομά σου στο εξώφυλλο και τ' αγόρασα. Και ο δεύτερος μελαγχολικά: — Α! Έσύ ήσουν;

● ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ φθάνει σ' ένα ξενοδοχείο και ζητεί δωμάτιο στο όποιο τον συνοδεύει μία χαριτωμένη καμριέρα. — Τί ώρα θέλετε να σās ξυπνήσωμε, κύριε; ρωτά ή κοπέλλα πριν φύγη. Με ένα χαμόγελο γεμάτο ύπνο-ούμενος, ο κύριος άπαντά: — Στις έξη το πρωί, μ' ένα γλυκό φιλι! — Πολύ καλά, κύριε. Θα ειδοποιησω το κυκτερινό δωωρό, γιατί εκείνος ξυπνάει τους πρωίνους πελάτας...

● Ο ΛΟΡΔΟΣ ΜΑΟΥΝΤΜΠΑΤΤΕΝ έρχεται επί κεφαλής του καταλόγου των Δόν Ζουάν του 1955, όπως τον καθόρισαν οι νεαρές Άγγλιδες. Άμέσως ύστερα έρχονται: ο ύπουργός Άντονυ Ένττιγκ, ο Άλφ Χάν, ο Μάρλον Μπράντο, ο Βιττόριο Ντε Σίκα, ο Ροσσάνο Μπράτσι, ο Άριστ. Ονάσης, και τρεις ήθοποιοι του άγγλικού κινηματογράφου άγνωστοι άκόμη στην Ευρώπη. Κάθε κοπέλλα στην Άγγλία έχει στην τουαλέττα της τήν φωτογραφία ενός τουλάχιστον από τους... Δόν Ζουάν αούτους.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΑΧΗ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ

“Μίνους,, Ιδ μαγικό φάρμακο...

...Που χορταίνει, τρέφει και δεν παχαίνει

“Ο,τι κι' αν λένε οι γιατροί, κακά τα ψέματα! Τις περισσότερες φορές ή παχυσαρκία δεν άφείλεται σε ενδοκρινικές διαταραχές ούτε σε κληρονομικά αίτια, αλλά, άπλούστατα, στο γεγονός ότι... παρτάρωμε! Κι' αυτό όμως δεν είναι τόσο άπλό. Η πολυφαγία, και έπομένως ή παχυσαρκία, ξεκινά από ψυχολογικά αίτια. Οι στενοχώριες, ή άνικανοποίησι στη δουλειά ή όποιοδήποτε δυσάρεστο πράγμα κρυφά ή φανερό στη ζωή, μάς σπρώχνουν να τρώμε έξω, και γενικά να τρώμε πολύ. Οι γιατροί έχουν βέβαια βρή πολλά φάρμακα ενάντιον των υπερβολών αυτών στο φαγητό μας, αλλά συχνά, τα φάρμακα αυτά δεν ταιριάζουν με άλλες ασθένειες του οργανισμού.

Μετά λοιπόν από σοβαράτατες μελέτες γύρω από το ζήτημα, έφθασαν στα εξής συμπεράσματα:

1. Το φάρμακο δεν πρέπει να είναι τοξικό και να έρεθίζει τις αρτηρίες. Πρέπει να μπορεί να πίνεται για μεγάλα χρονικά διαστήματα χωρίς δυσάρεστα αποτελέσματα και να το άνέχεται κάθε είδους οργανισμός.

2. Το παρσκέυασμα πρέπει να είναι φτωχό σε θερμίδες, αλλά ο όγκος του να είναι τέτοιος ώστε να «χορταίνη» τον άσθενή, μένοντας όσο το δυνατόν περισσότερο στο σώμα του.

Έπομένως, το φάρμακο δεν έπρεπε να το αναζητήσουν ούτε στα λίπη ούτε στις πρωτεΐνες. Τελικά, για να μη χανώμαστε σε λεπτομέ-

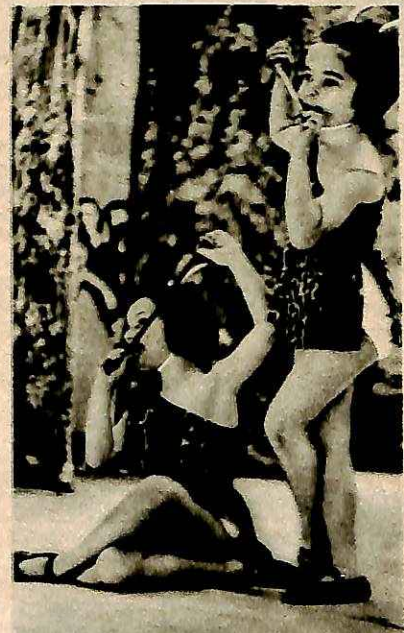
ρειες καθαρά έπιστημονικές, το βρήκαν σε ουσίες φυτικές από φίκια της θάλασσας.

Σε λίγο το «Μίνους» είχε γεννηθή. Οι δύο Σουηδοί που το άνεκάλυαν, ζήτησαν τότε έθελοντάς να υποβληθούν σε θεραπεία χωρίς να υποχρεωθούν δέβαια να διακόψουν τις εργασίες τους. Από τους 49, οι 33 στο τέλος της θεραπείας είχαν άδυνατίσει ακριδώς όπως είχε προγραμματισθή.

Το «Μίνους» είναι ένα υγρό, όχι δυσάρεστο στη γεύσι, που όταν έρθη σε έπαφή με το υδροχλωρικό όξύ του στομάχου μεταβάλλεται σε ζελατίνα και προκαλεί την αντίδρασι της άνορεξίας.

Πρέπει δέβαια να τονισθή ότι είναι άπαραίτητη ή συνεργασία του παχυσάρκου. Γιατί πολλοί θέλουν να άδυνατίσουν, αλλά ή έπιθυμία τους αυτή δεν τους δίνει πάντα τη δύναμη να υποβληθούν και σε δίαιτα.

Αυτή λοιπόν είναι ή ιστορία του «Μίνους». Σκοπός του είναι να δώση στον άσθενή την έντύπωσι ότι είναι χορτάτος με ελάχιστες θερμίδες. Αν ο άσθενής το παίρνει ενώ υποβάλλεται συγχρόνως σε μία καλή δίαιτα, τα αποτελέσματα φαίνονται ότι είναι περίφημα. Γι' αυτό και άποφασίστηκε ή διομηχανική του παραγωγή και ή έξαγωγή του από την Σουηδία, την πατρίδα του, σε όλον τον κόσμο όπου τα νέα έχουν προκαλέσει άπολύτως δικαιολογημένη άνημπομνησία και περιέργεια.

Η ΖΟΦΕΙΝΑ ΤΣΑΠΛΙΝ, κόρη του Σαρλώ, πήρε μέρος στο θεατράκι του Μοντρέ, σε μία παράστασι παντομίμας, που χειροκροτήθηκε ζωηρά. Κάτω, ή μικρή Ζοφεΐνα (καθιστή), ενώ παίζει μία σκηνή των «Δύο Φαύνων». Ο πατέρας της δεν παρηκολούθησε την παράστασι. Ίσως να είχε τράκ...

Η ΛΙΝΤΑ ΚΡΙΣΤΙΑΝ, πρώην σύσσυος του Τάβρον Πάουερ, φοράει δύο κοσμήματα σε σχήμα βεντάλιας. Η βεντάλια στην Αμερική είναι το σήμα του Άντικαρκινικού Άγώνος και τα 10 % από την πώλησι των ακριδών αυτών κοσμημάτων θα διατεθούν για την προσπάθειαν του Άντικαρκινικού Κέντρου.

Πρωτότυπο μυθιστόρημα

5

Αὐτοκίνητα κατέβαιναν την απότομη πλαγιά που ὠδηγοῦσε στὸν πύργο. Ἡ κυκλοφορία ἦτανε τώρα δύσκολη, γιατί οἱ πιστοὶ ἐκλείναν ἀπὸ παντοῦ τὸ δρόμο πού θὰ ἀκολουθοῦσε ἡ λιτανεία: πρῶτα στὴν ἐκκλησία κι' ἔπειτα στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου πού ἦταν κτισμένο στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εἶχε πεθάνει, ἐρημίτης, στὴν καρδιά τοῦ δάσους.

Οἱ καμπάνες κυτοῦσαν ὁλοένα, ρυθμικά, πένθιμα. Οἱ προσκυνητές, ἀγνώριστοι κάτω ἀπὸ τὶς χοντρές μάλλινες κάπες καὶ τὶς ψηλές κουκούλες τους, προχωροῦσαν σὲ δυὸ μακρυές φάλαγγες. Κρατοῦσαν ὅλοι στὰ χέρια τους μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη καὶ βόδιζαν ψέλνοντας.

Μὲ χίλια θάσανα ἀνοίξα δρόμο ἀνάμεσα ἀπ' τὸ γιορτερό πλῆθος, πῆδηξα ἐμπόδια, πέρασα ἀπὸ στενοσόκκακα καὶ διέσχισα τὸ νεκροταφεῖο, ψάχνοντας νὰ βρῶ τὴ Ράϊνα. Ἦτανε πολλοὶ ξένοι στὸ χωριό, προσκυνητές πού εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, ἀκόμη καὶ τουρίστες πού κουδέντιαζαν ψιθυριστὰ ἀναμεταξύ τους. Καί, σίγουρα, πολλοὶ φίλοι τοῦ Ἀρκάντιν. Γιατί μὲ κυρίευε πανικός; Μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ δὲν καρίεψε πανικός; Μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ δὲν καρίεψαν νὰ βρῶ τὴ Ράϊνα; Νὰ ἦταν ἄραγε οἱ μονότονες ψαλμωδίες, οἱ πένθιμες καμπάνες καὶ τὰ τρεμουλιαστὰ φῶτα πού μ' ἔκαναν νὰ αἰσθάνωμαι αὐτὴ τὴν κατάθλιψη; Ἡ μήπως ἡ βαρειά μυρωδιά τοῦ λαδίου καὶ οἱ ἀναμνήσεις πού ξυπνοῦσε μέσα μου;

—Καλὴσπέρα.

Ἦτανε φαίνεται γραφτό μου νὰ ξεφυτρώνη μπροστά μου τὴ στιγμή πού δὲν τὴν περιμένα. Στεκότανε στὸ πλάι μου, λιπετὴ καὶ λιγερὴ μέσ' στὸ μαῦρο τῆς φόρεμα. Στὰ μαλλιά της φοροῦσε μιὰ μαντίλα. Ἐπίασα τὸ χέρι της.

—Ράϊνα... Ἐπιτέλους... Μὲ εἶχε πιάσει ἀπελπισία πῶς...

—Σςς...

Ἡ λιτανεία περνοῦσε τώρα πολὺ κοντὰ μας, σχεδὸν μᾶς ἀγγίζει. Ἀπὸ τὶς χοντρές μάλλινες κάπες ἀναδιδόταν μιὰ δυνατὴ μυρωδιά μούχλας, ἰδρώτα καὶ ναφθαλίνης: μιὰ μυρωδιά κλειστούσας. Οἱ προσκυνητές δὲ φοροῦσαν παπούτσια καὶ τὰ γυμὰ πόδια τους μάταναν πάνω στὰ χαλίκια, συνθλίβοντας τὰ σκόρπια πέταλα τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ φύλλα τοῦ δεντρολίβανου. Στὴ μέση τους εἶχανε δεμένο ἓνα χοντρὸ σκοινί. Μερικοὶ φοροῦσαν ἓναν ξύλινο σταυρὸ στὸ στήθος.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ράϊνα ἦτανε σοβαρὸ καὶ ὠχρὸ. Γύρω μας τὸ πλῆθος προσευχόταν. Μιὰ γυναίκα ἐκλαίγει μὲ λυγμούς. Προσπάθησα ν' ἀποτινάξω τὴν κατάθλιψη πού μὲ παρέλυε:

—Τώρα εἶναι ἡ στιγμή νὰ ἐξετάσωμε τὴ συνειδήσή μας...

Πάλι τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τῆς Ράϊνα μ' ἀνάγκασε νὰ σωπάσω. Στεκόμουν ἀκίνητος, σὰ μουδισμένος κοντὰ στὴν παράξενη αὐτὴ κοπέλλα πού παρακολουθοῦσε σοβαρῇ, σιωπηλῇ, τὴν τραγικὴ λιτανεία. Καὶ ἄξαφνα, ἀντίκρυ μας, σὰ χαμένη ἀνάμεσα στὸ μακάθριο αὐτὸ σκηνικό, εἶδα τὴ Μίλυ.

Ἦταν πρόδηλο πὼς ἔφαχνε νὰ μὲ βρῇ. Ὡστόσο, ὅταν μὲ εἶδε, τὸ πρόσωπό της, ἀντὶ νὰ δείξῃ χαρὰ καὶ ἀνακούφιση, πῆρε μιὰ ἔκφραση πού τὴν ἔφερα πάρα πολὺ καλά. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ Ράϊνα στὸ πλάι μου.

Ἐκανα ξανά ἓνα μεγάλο γύρο γιὰ νὰ διασχίσω τὸ ἀνθρώπινο ποτάμι. Ἡ παρελασὴ τῶν προσκυνητῶν ἐξακολουθοῦσε. Ἡ πομπὴ γινόταν ὅλο καὶ πὺνθιμη καὶ ἐπιδηλητική. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς προσκυνητὲς ἐσκύβαν κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῶν τε-

ράστιων σταυρῶν, πού ἦτανε φτιαγμένοι ἀπὸ δύο ἀκατέργαστους κορμούς δέντρων· ἄλλοι ἔσερναν βαρεῖες ἀλυσίδες καὶ κάπου - κάπου κυτοῦσαν μ' αὐτὲς τὸ στήθος τους, μουρμουρίζοντας μονότονες ψαλμωδίες.

Γλίστρησα κοντὰ στὴ Μίλυ.

—Μὰ τί... τί σημαίνει αὐτὸ τὸ παράξενο Κοῦ - Κλουξ - Κλάν; μὲ ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή. Τὴν τράβηξα παραμέρα στὸ σκοτάδι.

—Τίποτε... Δὲν εἶναι κάτι πού μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὅλοι αὐτοὶ πού θάλεπες πᾶνε νὰ προσκυνήσουν.

Ἡ Μίλυ δὲν καταλάβαινε.

—Μετανοοῦν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους... Παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ, τῆς ἐξήγησα.

Μὰ ἡ Μίλυ δὲν κατῴρωνε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ παράξενο θέαμα. Τὸ βλέμμα της, σὰ μαγνητισμένο, ἔμενε καρφωμένο στὶς κίτρινες τρεμουλιαστὲς φλόγες τῶν λαμπάδων. Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τους, οἱ κουκούλες τῶν προσκυνητῶν σχηματίζαν ἀλλόκοτες σκιὲς στοὺς τοίχους.

—Φαίνεται πὼς ἀμάρτησαν πολὺ... ψιθύρισε ἡ Μίλυ.

Ἄξαφνα ὅμως θυμῆθηκε τὶς δικές μου ἁμαρτίες καὶ γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ἔτοιμη γιὰ καυγᾶ.

—Σὲ εἶδα μὲ τὴ μικρὴ Ἀρκάντιν. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τί τῆς βρίσκεις.

Περίεργο, πὼς ὁ θυμὸς παραποφώνει τὸ πρόσωπο μιᾶς κοινῆς γυναικας. Οἱ συγκινήσεις καθρεφτίζονται στὸ πρόσωπο τῆς Ράϊνα χωρὶς νὰ τὸ ἀλλάζουν. Ἡ Μίλυ ἔχανε κάθε ὁμορφιά, ὅταν τὴν κυρίεω ὁ θυμός.

—Μὰ τί τῆς βρίσκεις; ξανάπε. Τί περισσότερο ἔχει ἀπὸ μένα; Ἀ, ναί. Μερικὰ ἑκατομμύρια δολλάρια.

Δὲ γινόταν ἀλλιῶς. Ἐπρεπε νὰ καταφύγω στὰ μεγάλα μέσα. Τράβηξα τὴ Μίλυ κοντὰ μου. Φοβόμουν νὰ μᾶς ἀκούσουν.

—Κουτὴ πού εἰσαι...

Καὶ μονομιάς, ἡ Μίλυ ἔλυωσε σὰν κερί. Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸ στήθος μου, ἀναστέναξε.

—Γκαῦ, Γκαῦ... ἂν ἤξερες...

Ἦξερα. Δὲν ἤθελα νὰ ξέρω. Τῆς χαϊδεῖσα τὰ μαλλιά, ὅπως χαϊδεῖ καθεὶς ἓνα ζῶο ὅταν θέλῃ νὰ τὸ καλοπιάσῃ.

—Ἦρθες μὲ τὸν Ἀρκάντιν; ρώτησα.

Ἡ Μίλυ ἐκλαίγει. Ἀπὸ ἐκνευρισμό, ἀπὸ τρυφερότητα, ἀπὸ κόουραση.

—Ναί. Ὅχι. Δηλαδή, ἦρθα μὲ τὸ προσωπικό... Οἱ ἄλλοι ἔμειναν πίσω. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ σὲ δῶ.

Οἱ ὀλοφυρμοὶ τῶν προσκυνητῶν γίνονταν τώρα πὺνθιμη σπαρακτικό. Τὸ πλῆθος ἀποκρινόταν μὲ ἀτέλειωτα μοιρολόγια. Εἶχα πῆ πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά στὴ Ράϊνα, πὼς ἦταν τώρα ἡ στιγμή γιὰ νὰ ἐξετάσῃ καθεὶς τὴ συνειδήσή του καὶ νὰ μετανόησῃ. Τὸ εἶχα πῆ στ' ἀστεία. Τώρα ὅμως τὸ σκεπτόμουν σοβαρά.

—Ἀκουσε, Μίλυ, εἶπα ἀπὸτόμα. Νομίζω πὼς θάταν πὺνθιμη νὰ παρατήρησωμε τὸ σχέδιό μας...

Ἡ Μίλυ εἶχε πᾶσει τὸ σιγανὸ κλάμα.

—Ναί, Μίλυ... Ἡ ἰδέα μας εἶναι παράλογη... Καὶ ἐπικινδύνει. Ἀς τὴν ἐξαχάσουμε.

Τὸ σκοτεινὸ βλέμμα τῆς Μίλυ ἔγινε πάλι σκληρό.

Τραβήχτηκε ἀπὸ κοντὰ μου.

—Βρήκες ἐσὺ τρόπο νὰ δολέψῃς τὸ μερίδιό σου... ἀπὸ τὰ πλοῦτη τοῦ Ἀρκάντιν. Φυσικά, εἶναι πολὺ ὀπλό. Καταφέρνεις πρῶτα τὴ μικρὴ κι' ἔπειτα...

Πὼς νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ;... Ἡ Μίλυ ἦτανε στενοκέφαλη, πεισματάρη, δούλωνε τ' αὐτιά της σὲ κάθε λογικὸ ἐπιχείρημα. Μὰ ὑπῆρχε

τάχα καὶ κάτι λογικὸ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία; Μήπως δὲ φαίνονταν ὅλα ἐξωφρενικά κι' ἀπίθανά, μὲς' στὸ γενικὸ τοῦτο πανδαιμόνιο;

—Ἀκουσε ὅμως καλά αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ, Γκαῦ...

Δὲ μπορούσα νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπό της παρὰ μονάχα ὅταν ἡ φευγαλέα λάμψη μιᾶς λαμπάδας ἔπεφτε ἀπάνω της.

—Πρόσεξε... πρόσσεξε... Γιατί ἀλλιῶς θὰ μιλῶς ἐγὼ τοῦ Ἀρκάντιν. Ὅχι γιὰ τὸν Μπράκο... Οὔτε γι' αὐτὴ τὴν παράλογη, ὅπως τὴν εἶπες, ἰδέα. Θὰ τοῦ μιλῶς γιὰ κάτι πού θὰ τὸν ἐνδιαφύρῃ πολὺ περισσότερο, φαντάζομαι. Γιὰ σένα..

Ἡ στάση της ἦταν ἀπροκάλυπτα ἐχθρική. Παράξενο ὅμως. Τὸ προτιμοῦσα αὐτὸ. Ταίριαζε περισσότερο μὲ τὸ δραματικὸ περιβάλλον τῆς στιγμῆς.

—Μὲ ἀπειλεῖς, Μίλυ;

Ἡ φωνὴ μου ἦταν ἥρεμη, παγερὴ. Γιὰ μιὰ μόνη στιγμή ἡ Μίλυ κλονίστηκε.

—Ἐνα μονάχα σοῦ λέω, εἶπε. Ἄφησε ἡσυχία τὴν τῆ...

Εἶχα κιάλας ἀπομακρυνθῇ. Πήγαινα νὰ συναντήσω τὴ Ράϊνα.

Οἱ πύλες τῆς ἐκκλησίας ἦταν ὀρθάνοικτες. Κάτω ἀπ' τὸ γλυκὸ φῶς πού ἔχουν ὀλόγυρα οἱ ἄσπρες λαμπάδες ἔβγαλεν τώρα ὁ παπάς μὲ τὴ θεία Εὐχαριστία. Ἡ ἄφηση τῶν ἁμαρτιῶν εἶναι δυνατὴ γιὰ τοὺς θνητοὺς, ὅταν δὲν χάνουν τὴν πίστη πρὸς τὴν ἀγάπὴ τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἀγάπην... Ὁ Τίσο εἶχε συγχωρεθῇ. Οἱ προσκυνητὰ ἔβγαζαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία ψέλνοντας. Χαρούμενες φωνιές ἔβαιναν πάνω τὸ δουνό. Εἰρήνη καὶ ἀγαλλίασις βασίλευε παντοῦ καὶ ἡ Ράϊνα, πού τὴν εἶχα ξα-

ναβρῇ. πάλι, μού ἔσφιγγε συγκινημένη τὸ χέρι...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, μιὰ γλυκεῖα νάρκη βασίλευε στὸ χωριό. Οἱ χωριάτες εἶχανε σηκώσει μόνο τὰ ἀγάλματα καὶ τὶς εἰκόνες τῶν ἁγίων. Ξεραμένα κλαδιά κρέμονταν στοὺς τοίχους, ἄντρες νυσταλέοι καθάριζαν τοὺς δρόμους ἀπ' τὰ μαραμένα λουλούδια καὶ τὰ σκόρπια φύλλα. Ἡ Ράϊνα κι' ἐγὼ τριγυρίζαμε ἥδονικα ἀνάμεσα σὲ τοὺς τὴν ἀκαταστασία. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ Ράϊνα νηρετότανε λιγάκι γιὰ τὴν συγκίνηση πού εἶχε δεῖξει τὴν προηγούμενη νύχτα καὶ πὼς ἤθελε νὰ τὴν ξεχάσῃ. Μιλοῦσε σ' ἓνα τόνο ἐπιτόλαιο καὶ μοῦ διηγῆθηκε μὲ χιούμορ ἓνα ἐπεισόδιο πού εἶχε γίνῃ στὸν πύργο: μιὰ καλεσμένη, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν μυσταγωγία τῆς λιτανείας - καὶ ἀπὸ τὴν σαμπάνια - εἶχε θελήσει σῶναι καὶ καλὰ νὰ ὁμολογήσῃ στὸν ἄντρα τῆς πὼς τὸν εἶχε ἀπατήσῃ μὲ τὸν καλύτερο φίλο του, πού ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος. Χρειάστηκε νὰ τῆς δώσουν δυὸ χαπάκια ναρκωτικοῦ πού τὰ ἔλυσαν μέσα σ' ἓνα ποτήρι δυνατό οὔσκου, γιὰ νὰ τὴν ἀποτρέψουν

Ἦτανε φαίνεται γραφτό μου νὰ ξεφυτρώνη μπροστά μου τὴ στιγμή πού δὲν τὴν περιμένα.

Δὲν εἴμασταν μακριὰ ἀπ' τὸ σημεῖο πού ἡ Μίλυ μοῦ εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο τὸ προηγούμενο βράδυ.

—Τὸν διασκεδάζει ἀλήθεια τὸν πατέρα σου νὰ παριστάνῃ τὸν Ὀθέλλο μὲς' στὶς τόσες σκοτούρες του; εἶπα. Εἶναι χειρότερος κι' ἀπὸ ζηλιάρη σύζυγο.

Ἡ Ράϊνα καθόταν μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὴ ζεστὴ πέτρα τοῦ γεφυριού. Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, ἀνάμεσα ἀπ' τὴν ἀψίδα τῆς γεφυρας, διακρινόταν ἐπιδηλητικὸς ὁ πύργος.

—Ἐχεις δικίο... Κι' ἂν ἦταν στὸ χέρι του, δὲν θὰ παντρευόμουν ποτέ.

Ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι.

—Ἀλλωστε, γιατί τάχα νὰ παντρευθῶ;

Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ ἐρώτηση ἦταν πετρία γιὰ μένα. Νάταν ἄραγε ἓνα δόλωμα; Ξεγλίστρησα γελώντας.

—Πάντως, μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχὴ γιὰ ἓνα πράγμα. Σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάνω ποτέ πρῶτα γε-

μου.

Μὲ κύτταξε μ' ἐκεῖνο τὸ κάπως δύσπιστο βλέμμα τῆς πού ἔφερα πιά τόσο καλὰ καὶ γέλασε.

—Ὡ, Γκαῦ, εἶπε μὲ νάζι, πὼς μιλᾷς ἔτσι...

Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Σηκώθηκε καὶ μὲ τὴν ἀνάσφρη χάρι μπαλ-λαρίνας, ἄρχισε νὰ χορεύῃ. Ἡ φούστα της κυμάτιζε ψηλὰ γύρω ἀπ' τὴ μέση της ἀφήνοντας ἀκαλύπτει τὶς καλλίγραμμες γάμπες της. Τὸ πόδι της γλίστρησε πάνω σ' ἓνα χαλίκι καί, χάνοντας τὴν ἰσορροπία της, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ σῶμα μου κρατοῦσα στὰ χέρια μου δὲν ἦταν, ὅπως τὴν πρώτη βραδυά, ἓνα σῶμα χωρὶς βάρος, ἄυλο. Τώρα ἔπαλλε ζεστό, γεμάτο ζωὴ. Λαχανιασμένη ἡ Ράϊνα μὲ κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα μάτια της πού εἶχαν τὸ χρώμα πού κεκριμπαριού. Οἱ μαῦροι κύκλοι κάτω ἀπ' τὰ μάτια ἔδιναν κατὰ τὴν συγκινητικὴ τὴν ἔκφρασή της. Τὰ χεῖλιά της ἔτρεμαν. Θεέ μου, αὐτὸ ἦταν βλέμμα ἐρωτευμένης!

Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου βίαια, ὀρμητικὰ καὶ τὴ φίλησα μὲ πάθος. Ναί, ἦταν γλυκὴ καὶ ζεστὸ τὸ φιλὶ στὰ χλομά καὶ ἄσφα χεῖλη. Χεῖλη πειθήνια, διψασμένη, γεμάτα ἀναπόκριση.

—Ὡ, Ράϊνα... Ράϊνα... ψιθύρισε ἄτασμένος.

Μὲ κύτταξε ἀπὸ πολὺ κοντὰ. Τὰ δάφρα τῆς τρεμοῦλιασαν.

Ὡστόσο μὲ ἀπώθησε ἀπαλὰ ξεγλιστρώντας ἀπ' τὰ χέρια μου πού τὴν κρατοῦσαν σφιχταγκαλιασμένη.

—Θάθελα... θάθελα... εἶπε καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦταν γεμάτος πρόκληση.

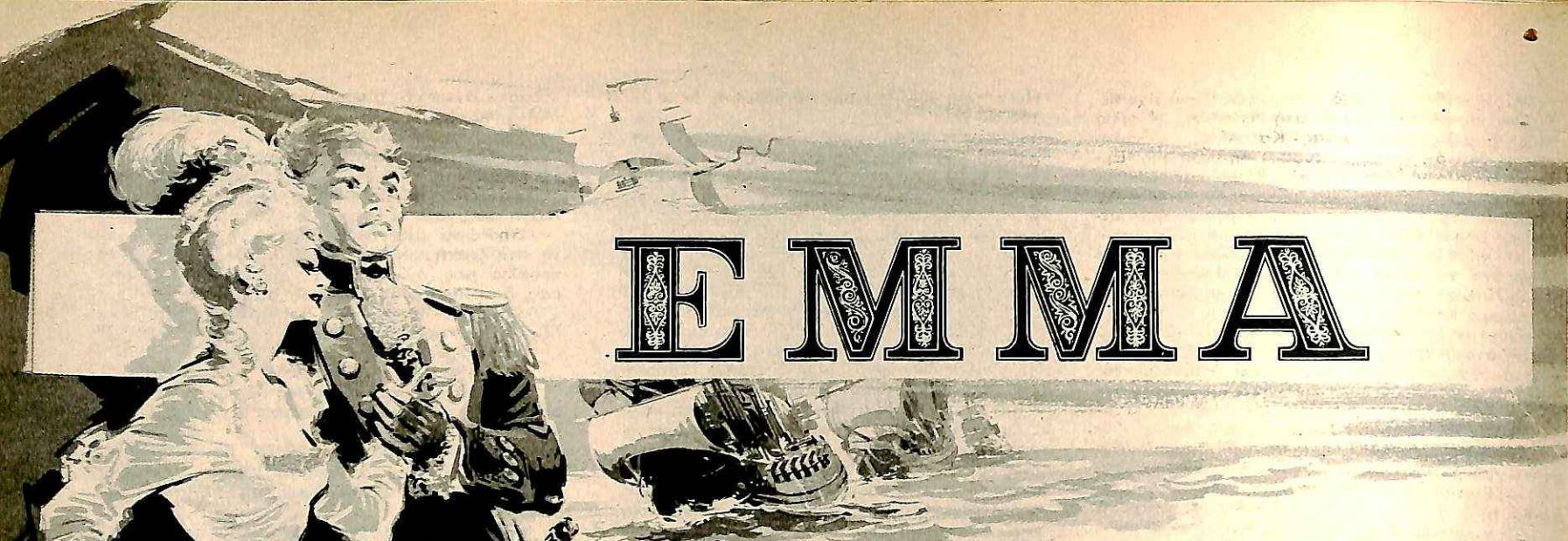
Τὰ μάτια της ὅμως μὲ κύτταζαν ἀνήσυχτα. Εἶχα ξεχάσει ὁλότελα τὸν Ἀρκάντιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο

Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ, πῆγα στὸ χορὸ. Εἶχα βρῇ τὸ πρῶτ, μόλις ξύπνησα, μιὰ πρόσκληση κάτω ἀπ' τὴν πόρτα μου. Καρφισμένο πάνω στὴν πρόσκληση, ἦταν ἓνα σημείωμα πού ἔλεγε: «Ἐνα νόμιμο εἶναι ἀρκετό». Ἡ Ράϊνα δὲν εἶχε βάλει οὔτε ὑπογραφή, οὔτε ἐξηγοῦσε γιατί ἡ πρόσκληση ἦταν στ' ὄνομα κάποιου κόμη Τόρρεγκον. Εἶχα ἀλλάξει πολλὰ ψευδῶνα στὴ ζωὴ μου, ὡς τώρα ὅμως εἶχα πάντα τὴν ἀξιοπρέπεια νὰ μὴν οἰκειοποιοῦμαι τίτλους εὐγενείας. Ποῖος νάταν ἄραγε αὐτὸς ὁ κόμης Τόρρεγκον; Ἀλλὰ τί μ' ἐνοιαζε; Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιέφερε ἦταν πὼς μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κυρίου θὰ μπορούσα νὰ βρίσκωμαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ κοντὰ στὴ Ράϊνα. Στὸ σπῆτι τοῦ Ἀρκάντιν. Τοῦ Ἀρκάντιν πού ἦταν τώρα γιὰ μένα μονάχα ὁ πατέρας τῆς Ράϊνα καὶ τίποτε ἄλλο. Ἦμουν ἐλκρινῆς ὅταν εἶχα πῆ τὴν Μίλυ πὼς ἤθελα νὰ παραιτηθῶμαι ἀπ' τὴν αἰνιγματικὴ καὶ ἀσφαλῶς ἐπικινδύνει κληρονομιά πού μᾶς εἶχε ἀφήσει ὁ Μπράκο. Καὶ ἦμουν εὐχαριστημένος πού εἶχα πάρει αὐτὴ τὴν ἀπόφαση. Τώρα αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτὸ μου πὺνθιμη κοντὰ στὴ Ράϊνα. Μπορούσα νὰ πηγαίνω μαζί της χωρὶς καμμιὰ ὑπεροβουλία.

Σκοπὸς μου πιά δὲν ἦταν οὔτε νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὸν Ἀρκάντιν, οὔτε νὰ δῶμαι στὸ χέρι τὴν προίκα τῆς κόρης του, ὅπως ἔλεγε ἡ Μίλυ. Δὲν εἶχα τὴν ἀνότη φιλοδοξία νὰ παντρευθῶ τὴ Ράϊνα. Ἐνα μόνο ἤθελα: Νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἡ διορφή πριγκιποπούλα μου. Καὶ τὴν ἀγάπην της αὐτὴ τὴν λαχταροῦσα τόσο πολὺ, πού δὲν ἔδωσα καμμιὰ προσχήν σ' ἓνα δεύτερο σημεῖωμα πού πῆρα λίγο πρὶν φύγω γιὰ τὸν πύργο, ἓνα σημεῖωμα ἀπὸ τὴ Μίλυ. Τὸ παλάσκωσα καὶ τὸ πέταξα ἀδιάφορα στὸ καλάθι γιὰ τ' ἄχρηστα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

15

Η Έμμα έμεινε σιωπηλή γιά μία στιγμή, κυριευμένη από δέος στη σκέψη πώς μπορούσε να παίξει ένα ρόλο σημαντικό σε ζητήματα διεθνή. Αυτό ήταν κάτι που δεν είχε περάσει ποτέ απ' το νου της.

—Μά γιατί, ρώτησε ζαρώνοντας τὰ φρύδια, μου έστειλε πρόσκληση γιά ένα χορό που είχε ματαιωθεί;

—Γιά να σε κολακεύω. Γιά να προετοιμάσω το έδαφος γιά μία ιδιαίτερη συνάντηση. Και τη δεύτερη φορά που θα σε καλέσω, πάλι θα σε δεχτή ιδιαίτερα.

—Η Έμμα γέλασε με πικρία. —Κατάλαβα. Θα ήταν παρόλογη αξίωση από μέρους μου να γίνω δεκτή επίσημα στο παλάτι.

—Ω, μη μιλάς τώρα έτσι, Έμμα, διαμαρτυρήθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ. Δεν είναι εύκολο να παραβλέπω κανείς την έθιμοτυπία της Αύλης.

—Είναι όλοι τους άνοητοι σνόμπ! έξοπασε η Έμμα. —Οχι δά, όχι δά! διαμαρτυρήθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Έτσι είναι και το ξέρεις και συ πολύ καλά.

—Οχι, Έμμα, πίστεψέ με, σε παρακαλώ. Είναι απλούστατα ζήτημα αντίληψων.

—Γι' αυτό έξοπασε επανάσταση στη Γαλλία. Φταίνε αυτοί και οι αντίληψεις τους, αν θέλεις ν' ακούσης και τη δική μου γνώμη.

Ο σέρ Ουίλλιαμ ξερόδωσε και προσπάθησε ν' αλλάξει θέμα.

—Ένα πράγμα δεν καταλαβαίνει η πανηρή αυτή βασίλισσα: ότι το μόνο που μπορώ να κάνω εγώ είναι να υποβάλω τη γνώμη μου στην κυβέρνηση. Έγώ ο ίδιος δεν έχω τη δύναμη να μπλέξω την Άγγλία σ' έναν πολέμο εναντίον της Γαλλίας. Ούτε και θα ήθελα ποτέ να κάνω ένα τέτοιο πράγμα, αν είχα τη δύναμη.

—Ναι, αλλά οι υποδείξεις σου θα μπορούσαν να επηρεάσουν την κυβέρνηση, έτσι δεν είναι; ρώτησε η Έμμα με ενδιαφέρον.

—Ασφαλώς, αλλά εκείνο που μ' ενδιαφέρει πάνω απ' όλα είναι το καλό της πατρίδας μου.

—Κι' εγώ, Χάμιλτον, θα μπορούσα να επηρεάσω έσένα.

—Είσαι ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που έχει αυτή τη δύναμη, είπε ο Χάμιλτον Ιπποτικά.

Η Έμμα χαμογέλασε. Τώρα έβλεπε πόσο εύκολο ήταν γιά μία έξυπνη γυναίκα ν' αποκτήσει δύναμη επηρεάζοντας, άθεσθα, ένα βασιλιά, ένα πρεσβευτή ή όποιονδήποτε άλλον άντρα με καποιαν εξουσία. Ο θυμός και η αγανάκτησή της έσβησαν. Τι σημασία είχαν τώρα η στάση και το ύφος της βασίλισσας; —Αν αυτή, η Έμμα Χάρτ, ήθελε να μπη στο παλάτι, το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να δεχτή την προσβολή, να γελάσει και να την αγνοήσει.

—Τί άλλο είπε η βασίλισσα; ρώτησε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Η Έμμα του έδωσε μία λεπτομερή αναφορά της συνομιλίας της με τη Μαρία-Καρολίνα. Τα είπε όλα, χωρίς να παραλείψει τίποτε, ακόμη και

το ότι η βασίλισσα την είχε ρωτήσει αν είχε κάνει κρυφό γάμο με τον Χάμιλτον.

Ο σέρ Ουίλλιαμ γέλασε. —Την άκουσα κι' εγώ αυτή τη φήμη.

Η ευκαιρία ήταν σπουδαία γιά την Έμμα να του υπενθυμίσει πώς δεν είχε κάνει τίποτε γιά να εκπληρώσει την υπόσχεσή του να την παντρευτεί, αλλά προτίμησε να μη μιλήσει.

—Δε μπορώ να πω πώς η βασίλισσα ήταν ιδιαίτερας εγκάρδια μαζί μου, παρατήρησε.

—Όταν τη γνωρίσεις καλύτερα, θα δής πώς θ' αλλάξει στάση, την καθησύχασε ο Χάμιλτον. Την ξέρω καλά. Το παγερό και συγκατατατικό ύφος κρύβει μία ζεστή καρδιά. Έξέ άλλου, σου υποσχέθηκε πώς θα σε καλέσει και πάλιν. Φρόντισε να την κολακεύεις. Δεν έχεις τίποτε να χάσης.

Η Έμμα γέλασε. —Θα κάνω ό,τι μπορώ. Καί, φυσικά, δε θα της πω πώς είναι αδύνατο να σε επηρεάσει κανείς, όταν το έχεις βάλει στο νου σου να μείνεις ανεπηρεάστος.

—Μπορείς να με επηρεάσεις σ' όλα εκτός από τα ζητήματα που έχουν σχέση με την πολιτική. Και το ξέρεις πολύ καλά, παλιοκόριτσο! άστειεύθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Μένεις ανεπηρεάστος στα ζητήματα που έχουν σχέση με την πολιτική... και σε κάτι ακόμα, είπε η Έμμα, μη μπορώντας να συγκρατηθεί περισσότερο.

Ο σέρ Ουίλλιαμ κατάλαβε άμέσως τον υπαινιγμό και το πρόσωπό του πήρε έκφραση σοβαρή.

—Τί φταίω εγώ; είπε διαστικά. Ξέρεις πολύ καλά πώς η απόφαση εξαρτάται από τον βασιλέα της Άγγλίας.

Η Έμμα του έριξε ένα περίλυπο βλέμμα και δε μίλησε.

—Ναι, ναι, συνέχισε ο σέρ Ουίλλιαμ, σου το υποσχέθηκα και σε δεσώδεω πώς δεν μιά φορά δώσω τον λόγο μου τον κρατά. Άλλα, αγαπητή μου, γιατί είσαι τόσο ανυπόμονη;

—Ήσωνα και συ ανυπόμονος, κάποτε, είπε η Έμμα με ύφος βαρυσήματος.

—Έχεις δίκιο, έχεις δίκιο, είπε ο Χάμιλτον με άμχανία. Πάντως, Έμμα... χμ... ναι, σε παρακαλώ, μη σκεφτείς ούτε στιγμή πώς θέλησα να σε παρασύρω με μία υπόσχεση που δεν είχα σκοπό να την κρατήσω. Περιμένω να πάμε πρώτα στην Άγγλία, γιά να μιλήσω εγώ ο ίδιος στον βασιλιά.

—Δε νομίζω πώς θα πιάς ποτέ στην Άγγλία. Είσαι τόσο εύτυχισμένος εδώ, που δεν πρόκειται να πάρης ποτέ τέτοια απόφαση. Κάνεις το κέφι σου, σκαφαλώνεις στον Βεζούβιο, πλουτίζεις τη συλλογή σου με αγάλματα, κι γράφεις μικρές μελέτες γιά τα ήφαιστεια γεννητήρια έδάφη. Γιά να κουνηθής έσύ απ' έδω πρέπει πρώτα να πιναχθής ολόκληρος ο Βεζούβιος στον άέρα!

—Μπορεί να πάμε πολύ πιό σύντομα απ' ό,τι φαντάζεσαι, είπε ο σέρ Ουίλλιαμ με φωνή άδύνατη. Ναι, αλήθεια σου λέω. Υπομονή, Έμμα, υπομονή!

—Ένας όμως ακόμη χρόνος πέρασε και κανένας λόγος δεν γινόταν γιά το ταξίδι του γυρισμού στην Άγγλία. Όστόσο, ο χρόνος αυτός ήταν,

χωρίς άμφιβολία, ο πιό εύτυχισμένος που είχε περάσει ως τότε η Έμμα στη Νεάπολη. Η φίλια της βασίλισσας Μαρίας-Καρολίνας, μολονότι ψυχρή και άνεπίσημη, άνυψωσε τη θέση της Έμματος στην κοινωνία και της έφερε καινούργιους φίλους. Η ζωή ήταν ένα άδιάκοπο γλέντι—δεξίσεις, χοροί, γεύματα, χαρά, ευθυμία. Κάθε μέρα κι' άλλοι καλλιτέχνες πήγαιναν να τη ζωγραφίσουν, κι' άλλοι γλύπτες να λαξεύσουν πάνω στο μάρμαρο τη μορφή της. Κι' όλα αυτά ήταν πολύ κολακευτικά, πολύ πιό μεθυστικά κι' από το δυνατότερο κρασί.

Και στο άναμεταξύ, παρ' όλο τον εύθυμο, επιπόλαιο ρυθμό της ζωής στη Νεάπολη, η Έμμα διαπίστωνε—άπορώντας και η ίδια με τον έαυτό της— πώς το ενδιαφέρον της γιά τα εύρωπαικά ζητήματα γινότανε ζωηρότερο μέρα με τη μέρα. Σ' αυτό την παραινούνσε η Μαρία-Καρολίνα, που—άντιθετα πρὸς τον σέρ Ουίλλιαμ που εύρισκε την ιδέα κομική— πίστευε πώς ήταν προκισμένη με έξερατικές διπλωματικές ικανότητες. Με τον καιρό, η βασίλισσα έπαψε να

έχει το παγερό εκείνο ύφος. Η Έμμα έξ άλλου άρχισε να θαυμάζει και να προσπαθή να μιμηθί μία τόσο έξυπνη γυναίκα. Ο σέρ Ουίλλιαμ τα παρακολουθούσε όλα αυτά με έπείκεια και είχε μόνο μιάν αντίρρηση.

—Αγαπητή μου, είπε, διατρέχεις τον κίνδυνο να γίνης μεροληπτική στις κρίσεις σου, μιά ήχώ της Μαρίας-Καρολίνας και τίποτε περισσότερο. Αφού σου κάνει εύχαρίστηση, μελέτησε τα εύρωπαικά ζητήματα όσο θέλεις, αλλά αντικειμενικά, με πνεύμα άνεξάρτητο. Διαφορετικά... ναι, αγαπητή μου Έμμα, πολύ φοβούμαι πώς θ' αποκτήσω έναν έχθρο μέσα στο δικό μου στρατόπεδο.

—Τότε, να με συμβουλευής και να με καθοδηγής έσύ, τον προκάλεσε η Έμμα.

Αυτό και έγινε. Και από τη μέρα εκείνη οι δύο τους πέρασαν πολλές ώρες μαζί διαδάζοντας και συζητώντας.

—Εγίνα πάνσοφη, έλεγε η Έμμα, κοροϊδεύοντας μόνη της τον έαυτό της.

Στο άναμεταξύ, η επανάσταση στη Γαλλία φούντωνε όλοένα και περισσότερο και τα νέα που έφθαναν στη Νεάπολη γίνονταν μέρα με τη μέρα σοβαρότερα. Η Μαρία-Καρολίνα κάλεσε την Έμμα και τον σέρ Ουίλλιαμ στ' άνακτορα της Νεαπόλεως, στο Παλάτιο Ρεάλε, και τους είπε τα νέα της άποτυχημένης προσπάθειας του βασιλιά και της βασίλισσας της Γαλλίας να δραστηεύσουν από τον επαναστατημένο τους τόπο.

—Αυτό, αναφώνησε περίλυπη, είναι η άρχή του τέλους.

Ο σέρ Ουίλλιαμ, παίρνοντας έκφραση εύγενικά περίλυπη, συμφώνησε πώς η κατάσταση στο Παρίσι ήταν πραγματικά πολύ σοβαρή.

—Δε μπορεί να γίνεται λόγος γιά άλλη άπόδραση, συνέχισε η Μαρία-Καρολίνα. Αυτά τα καθάρματα θα έχουν τώρα το νου τους. Αναρωτιέμαι πώς θα δεχθί ο βασιλεύς της Άγγλίας το φοβερό αυτό νέο.

—Θα φρίξει και θα λυπηθί πολύ, Μεγαλειότητά.

—Κι' ο κ. Πίτ, που είναι όπωσ καταλαβαίνω—μιλούσε σαρκαστικά τώρα— ο πραγματικός κυβερνήτης της Άγγλίας, πώς θα δεχθί το νέο;

—Κι' αυτός επίσης θα φρίξει και θα λυπηθί πολύ, Μεγαλειότητά, άποκρίθηκε ο σέρ Ουίλλιαμ.

—Και όμως θα εξακολουθήσει να έπιμένει με πείσμα στην ειρηνική του πολιτική.

Ο σέρ Ουίλλιαμ χαμογέλασε.

—Δεν πρέπει να ξεχνούμε πώς υπάρχει και η κοινή γνώμη και, στην Άγγλία, αυτή κυβερνά. Η βασίλισσα άναστήκωσε τους ώμους θυμαμένα.

—Ανοησίες! Κι' άμέσως κατόπιν πρόσθεσε: —Τότε, θέλω να μου πητε πώς θα δεχτή τα

νέα αυτή η κοινή γνώμη που κυβερνά, όπως λέτε; την Άγγλία;

—Με τον ίδιο τρόπο, Μεγαλειότητά. Είναι άρκετοί μήνες τώρα που η κοινή γνώμη στην Άγγλία έκδηλώνει μία όλοένα μεγαλύτερη αγανάκτηση εναντίον της Γαλλίας. Κι' όταν θα έρθη η στιγμή, αυτή θα δγάλη την άπόφασή της. Όπως γίνεται πάντα στην Άγγλία.

—Τί ύποκριτικά που μιλάτε, σέρ Ουίλλιαμ! «Όταν θα έρθη η στιγμή, είπατε; Μά όταν θα έρθη αυτή η στιγμή, αγαπητή μου, θα είναι ίσως πολύ άργά! Ός τότε η άδελφή μου θα έχει ίσως σκοτωθί!

—Οχι δά, είπε ο σέρ Ουίλλιαμ γελώντας. Μπορεί να την έξορίσουν, όχι όμως και να τη σκοτώσουν.

—Δεν είναι η πρώτη φορά που θα συμβή τέτοιο πράγμα, παρατήρησε η Μαρία-Καρολίνα, φουρκισμένη. Ακόμη και στην Άγγλία. Ξεχάσατε τον δικό σας Κάρολο τον Α'; Τον καταδίκασαν σε θάνατο. Η μήπως ήταν κι' αυτή η κατα-

τόσο εύγενικά! Υποκριτής, φυσικά, όπως είχε πη η Μαρία-Καρολίνα, σαν τόσους άλλους Έγγλέζους. Άλλά τί να κάνη; Δεν έφταιγε αυτός, ο κακομοίρης. Έτσι είχε μεγαλώσει.

Την ίδια στιγμή η Μαρία-Καρολίνα έδωσε μ' ένα έπιτακτικό νεύμα στον σέρ Ουίλλιαμ να καταλάβη πώς η άκρόαση είχε τελειώσει, αλλά κράτησε την Έμμα κοντά της. Στην άρχή, κάθισε όλοσυρή και σιωπηλή, μά σε λίγο είπε μελαγχολικά:

—Δε θα μπορούσατε να τον επηρεάσετε έσείς; Δε μπορείτε αλήθεια να κάνετε τίποτε;

Στην περίπτωση αυτή η Έμμα δεν είχε καμμία διάθεση να επηρεάσει καθόλου τον Χάμιλτον, αλλά μιμήθηκε το δικό του περίλυπο ύφος και κούνησε άρνητικά το κεφάλι.

—Αν ήμουν λαίδη Χάμιλτον, το πράγμα θα ήταν διαφορετικό.

—Κι' αυτό είναι αδύνατο.

—Ναι, παραδέχτηκε η Έμμα. Ίσως νάκανα ένα μεγάλο λάθος στην άρχή.

—Αχ ναι, αυτοί οι άνδρες! αναφώνησε η Μαρία-Καρολίνα. Σε λατρεύουν. Σου δίνουν ύποσχέσεις. Κι' έσύ τους άκούς και τους πιστεύεις. Η καρδιά σου λυώνει, παρասύρεσαι. Τους κάνεις το χατήρι κι' όλες οι ύποσχέσεις τους πάνε περίπατο. Ναι, καταλαβαίνω το λάθος που κάνετε.

Ναι, αγαπητή μου Έμμα, πολύ φοβούμαι πώς θ' αποκτήσω έναν έχθρο μέσα στο δικό μου στρατόπεδο.

δίκη μία άπόφαση που την επέβαλε το λαϊκό αίσθημα;

Ο σέρ Ουίλλιαμ χαμογέλασε εύγενικά.

—Ποιός ξέρει, αγαπητή μου κυρία, ποιός ξέρει;

Η Έμμα, κυττάζοντάς τον με θαυμασμό, έκανε τη σκέψη πώς η στάση που ήταν ένα ώραίο δείγμα διπλωματικότητας. Άπαλές λέξεις, εύγενικά χαμόγελα, καμμία έκδήλωση προσωπικών αισθημάτων.

Εκτός, φυσικά, από μία μικρή λεπτομέρεια: Είχε άποκαλέσει τη Μαρία-Καρολίνα κυρία και όχι Μεγαλειότητά. Άλλά εύγενικά,

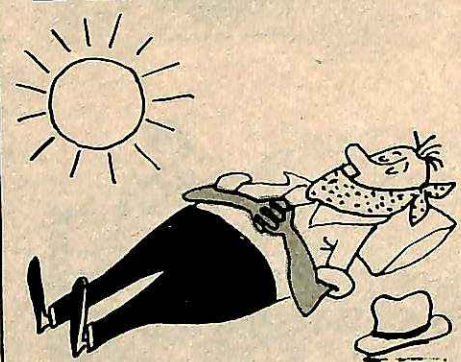
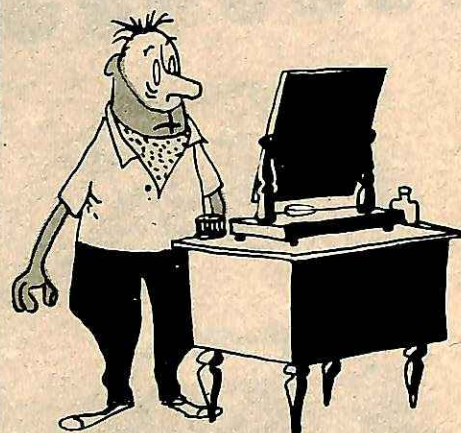
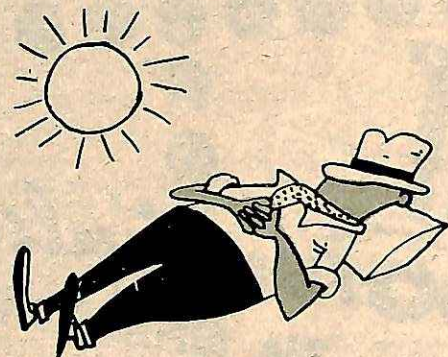
Εικονογράφησης Χ. Κουσέντου

ΤΟΥ Σ. KENYON

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τον Μάιο του 1781, η Έμμα Χάρτ, μία νέα επαναστατοπούλα, έντελώς άρμόρατη, με όμορφη έκταστικότητα και παρελθόν όχι άμνηστο, γνωρίζεται τυχαία με κάποιον πλοίαρχο, τον Ουίλλιαμ-Πάιν. Από τη γνωριμία αυτή άρχίζει μία νέα φάση της ζωής της. Μπαίνει σ' έναν κύκλο γλέντιζέων άριστοκρατών και συνδέεται πρώτα με τον Ουίλλιαμ-Πάιν και κατόπιν με Ένα φίλο του, τον σέρ Χένρυ Φέδερστον. Μένει γιά λίγο καιρό στον πύργο του τελευταίου. Όταν όμως μαθαίνει πώς η Έμμα πρόκειται ν' αποκτήση παιδί, ο σέρ Χένρυ, που δεν έχει καμμία διάθεση να μπλέξει με τέτοιες αβύσσους, τη διώχνει. Στον πύργο του σέρ Χένρυ η Έμμα έχει γνωρίσει στο άναμεταξύ τον Τσαρλς Γκρεβίλ, άνεφί του πρεσβευτή της Άγγλίας στη Νεάπολη. Ο Γκρεβίλ, γοητευμένος από τη γνωριμία της, παίρνει την Έμμα στο σπίτι του, στο Λονδίνο, μαζί με τη μητέρα της, την κ. Κάντογκαν, έντελώς άνοστηρόβουλα, με μόνο το σκοπό να της δώση μία μόρφωση αντίθετη της όμορφιάς της. Η Έμμα όμως τον έρωτεύεται και, υπερνικώντας τους δισταγμούς του, γίνεται έρωμένη του. Άλλά ο Γκρεβίλ έχει οικονομικές στενοχωρίες και θέλει να κάνει έναν πλούσιο γάμο. Γιά να ξεφορτωθί την Έμμα, την πείθει να δεχτή την πρόσκληση του θείου του, του λόρδου Χάμιλτον, και να φύγη γιά τη Νεάπολη, δίνοντας της την ύποσχεση πώς θα πιά κι' ο ίδιος άργότερα εκεί γιά να την έρθι. Πολύ άπρόθυμα, η Έμμα φεύγει. Στο ταξίδι, τη συνοδεύουν η μητέρα της και ο Γκείδιν, ένας συγγενής του λόρδου Χάμιλτον. Η επιτυχία της στη Νεάπολη είναι καταπληκτική. Σιγά-σιγά, μέσα στο νου της άρμυμάζει η σκέψη πώς θα μπορούσε να καταφέρη τον σέρ Ουίλλιαμ Χάμιλτον να την παντρευτεί. Και το κατορθώνει. Ο Χάμιλτον της υποσχέεται να την κάνει επίσημη γυναίκα του μόλις του δοθί η ευκαιρία να δη τον βασιλέα της Άγγλίας και να του άποσπάσει την άπαραίτητη γιά τον γάμο άδεια. Όστόσο, τρία χρόνια περνούν χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Κάποια μέρα, γιά πρώτη φορά, η Έμμα παίρνει μία πρόσκληση να πάσ σ' ένα χορό του παλατιού στη Νεάπολη. Η βασίλισσα της Νεαπόλεως Μαρία-Καρολίνα ενδιαφέρεται να δώσει της να παντρευτή τον Χάμιλτον και τη συμβουλεύει να παραλείψη τίποτε, ακόμη και κάνοντας την έρωτευμένη με τον πρίγκιπα Καρατάλο.

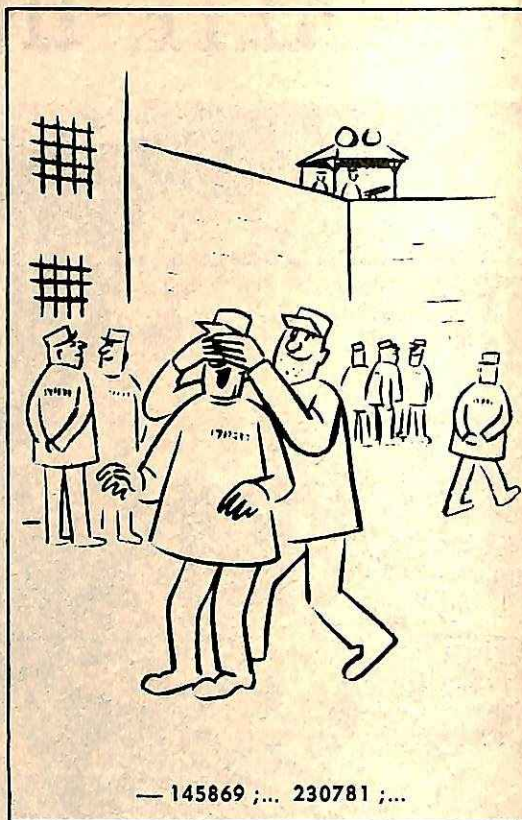
ΧΙΟΥΜΟΡ

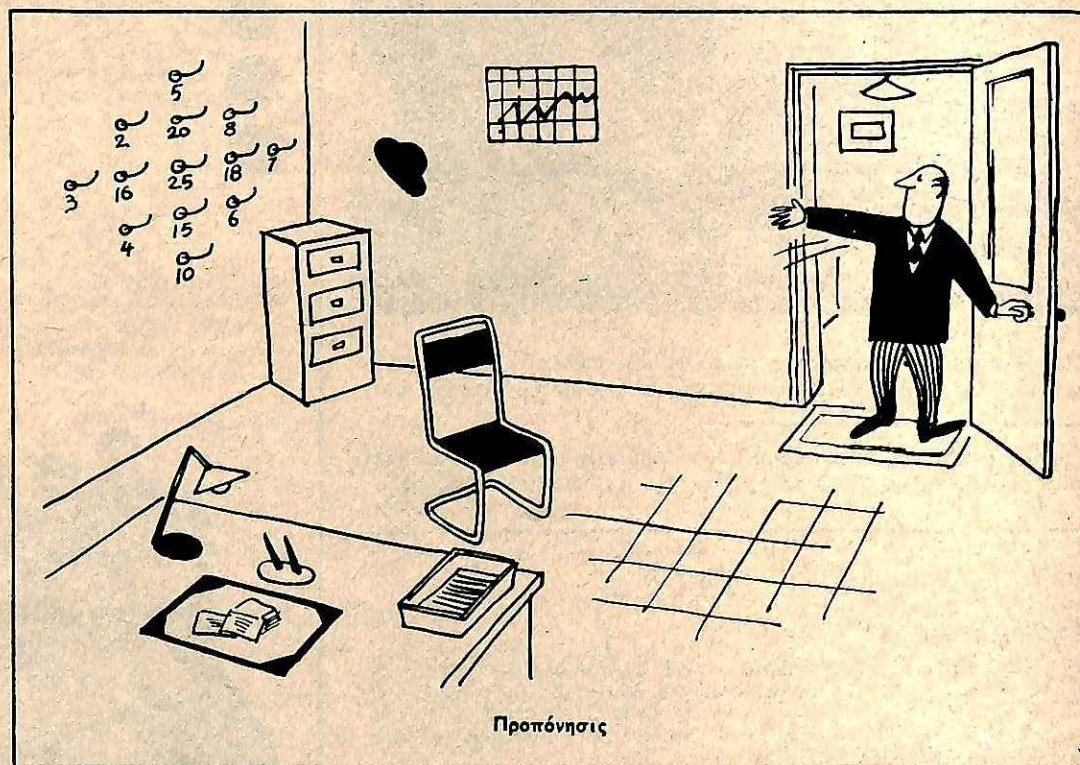
Έπανάρθωσις

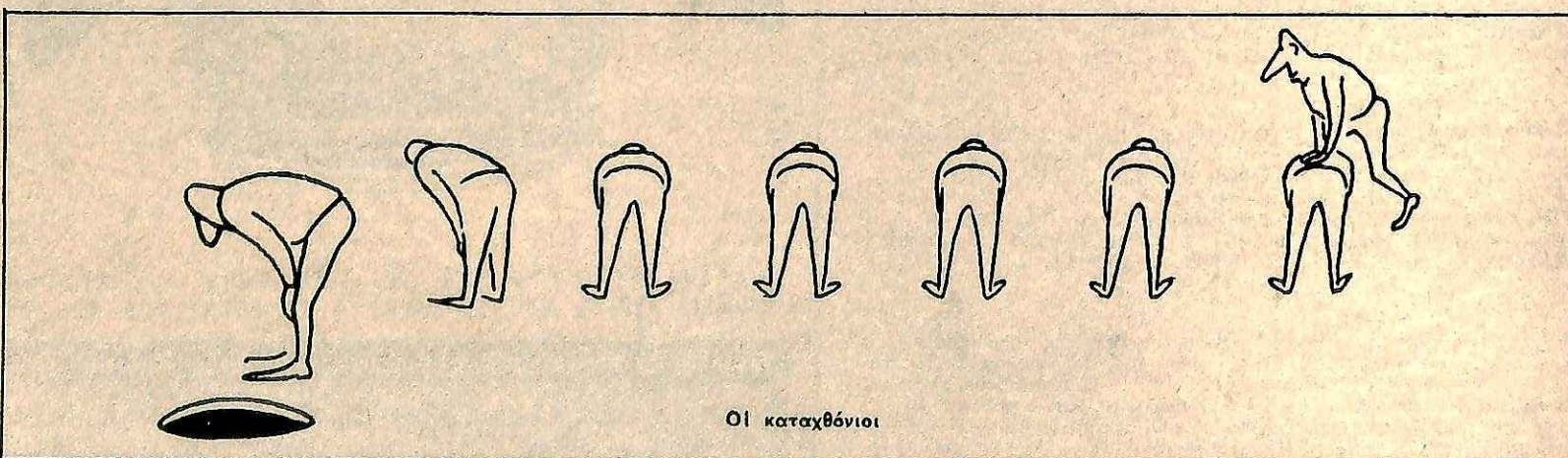
Προφυλακτικά μέτρα...

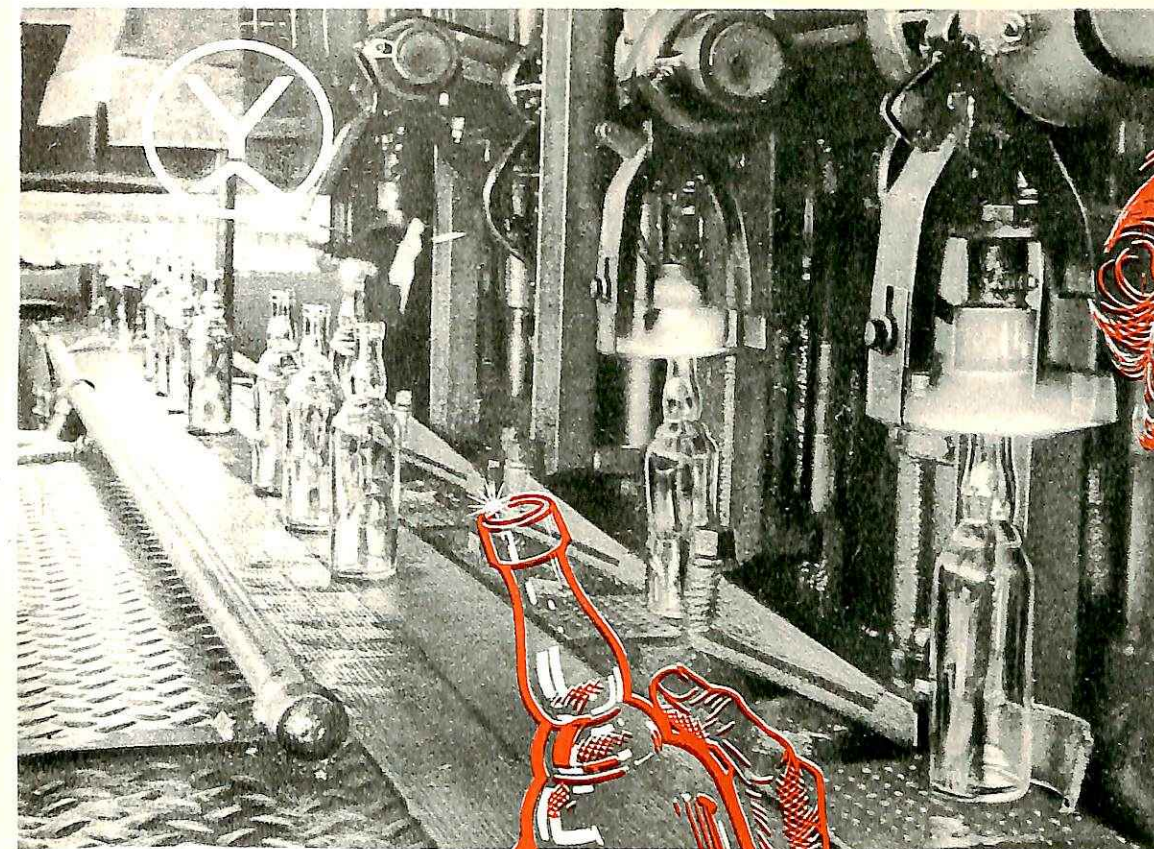
— 145869 ;... 230781 ;...

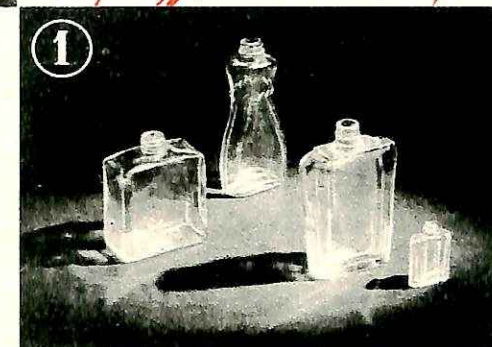
Προπόνησις

Οί καταχθόνιοι

Η ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΦΙΑΛΩΝ. (Απόδοσις μέχρι
60.000 τεμάχια ημερησίως).

Ἡ πολὺτιμος πεῖρα 41 ἐτῶν δημιουργικῆς ἐργασίας εἰς τὴν ὑαλουργίαν καὶ τὰ πλέον σύγχρονα ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα πού διαθέτομεν σὰς δίδουν σήμερον τὴν δυνατότητα νὰ ἐμπιστευθῇτε τὰς παραγγελίας σας εἰς τὸ μεγαλύτερον βιομηχανικὸ ὄργανισμὸ τῆς χώρας.

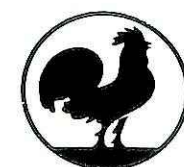
Ἀσύγκριτος εἰς δυνατότητα παραγωγῆς καὶ ἀσυναγώνιστος εἰς ποιότητα.

ΠΑΡΑΓΟΜΕΝΑ ΕΙΔΗ ΦΙΑΛΩΝ

1 ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ 3 ΠΟΤΟΠΟΙΙΑΣ
2 ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ 4 ΓΑΛΑΚΤΟΣ & ΑΕΡ. ΠΟΤΩΝ

Ἐπίσης εἰς τὸ ὑαλουργεῖον τῆς Ἑταιρίας παράγονται

- ΥΑΛΟΠΙΝΑΚΕΣ ΚΟΙΝΟΙ - ΟΠΛΙΣΜΕΝΟΙ - ΛΕΙΑΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ
- ΕΙΔΗ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΦΩΤΙΣΤΙΚΑ • ΣΩΛΗΝΕΣ • ΥΑΛΟΒΑΜΒΑΕ
- ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΚΟΙΝΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ & ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
- ΒΑΖΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Γάλα

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

